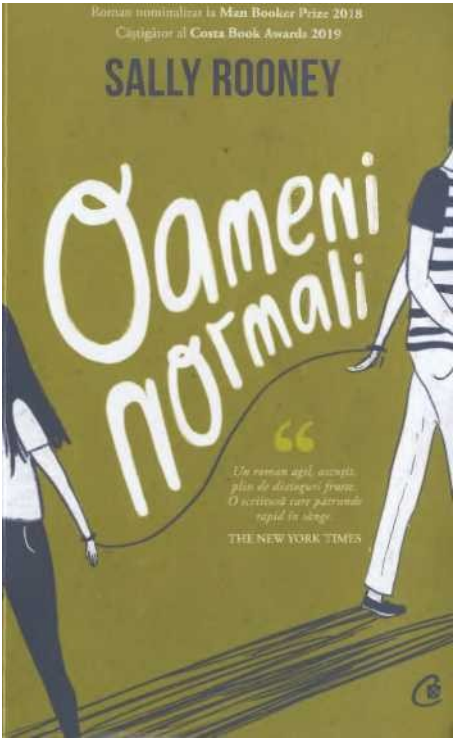
Roman nominalizat la Man Booker Prize 2018
Câștigător al Costa Book Awards 2019
SALLY ROONEY
Oameni normali
Un roman agil, ascuțit, plin de dialoguri frumoase. O scriitoare care pătrunde rapid în sânge.
THE NEW YORK TIMES

SALLY ROONEY

OAMENI NORMALI

Traducere din engleză de
MIHAELA BURUIANĂ
EDITURA CURTEA VECHE
2019

SALLY ROONEY
NORMAL PEOPLE
Copyright © 2018
All rights reserved.

© Curtea Veche Publishing, 2019
pentru prezenta ediţie în limba română

ISBN 978-606-44-0316-2

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 32, Bucureşti, 020091
redacţie: 0744 372 037, 0744 36 97 21
distribuţie: 021 260 22 87, 021 222 22 36
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

Redactor: Diana Simionescu
Tehnoredactor: Dana Ionaşcu
Corector: Cornelia Florea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROONEY, Sally
Oameni normali / Sally Rooney; trad. de Mihaela Buruiană. – Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2019
ISBN 978-606-44-0316-2
I. Buruiană, Mihaela (trad.)
159.9

SALLY ROONEY s-a născut în 1991 şi a crescut în Castlebar, Irlanda. A studiat limba engleză la Trinity College din Dublin, continuându-şi studiile cu un masterat în ştiinţe politice. Ulterior a absolvit, de asemenea la Trinity College, un masterat în literatură americană.

Din 2014, scrisul a devenit pentru ea o activitate constantă. Cartea ei de debut, *Conversations with Friends (Conversaţii cu prieteni,* **Curtea Veche Publishing, 2019), a fost întâmpinată cu entuziasm de critica literară, Rooney primind apelative ca „Salinger al generaţiei Snapchat" (***The Guardian***) şi fiind considerată „prima mare scriitoare din generaţia** *milUnnials"' (The New York Times). Î***n 2017, autoarea a obţinut Dunlop Young Writer of the Year Award, oferit de** *Sunday Times.* **Sally Rooney este renumită şi pentru activitatea ei de** *speaker* **şi** *debater,* **fiind clasată pe primul loc la Campionatul de dezbateri al universităţilor din Europa.**

Oameni normali, **cel de al doilea roman al lui Rooney, vine să confirme ascensiunea fulminantă a scriitoarei irlandeze în vârstă de 28 de ani, în 2018 fiind nominalizat la Man Booker Prize. A câştigat deja câteva premii importante – Irish Novel of the Year şi Costa Book Awards – şi figurează pe lista titlurilor nominalizate la Dylan Thomas Prize şi Womens Prize for Fiction 2019. Romanul a fost declarat „Cartea anului" de către juriul British Book Awards 2019, iar în luna aprilie a aceluiaşi an a intrat în topul bestsellerurilor** *The New York Times,* **direct pe locul al treilea. La fel ca volumul de debut, romanul** *Oameni normali* **este în curs de ecranizare.**

Unul dintre secretele acelei schimbări interioare, pe drept numită convertire, este că pentru mulţi din noi nici raiul, nici iadul nu aduc vreo revelaţie pe când o anumită personalitate nu o atinge pe a noastră cu o influenţă specială, forţându-ne să devenim receptivi.

George Eliot, *Daniel Derond*

Ianuarie 2011

Când Connell apasă pe butonul soneriei, Marianne se îndreaptă spre uşă. Este îmbrăcată încă în uniforma de şcoală, dar şi-a dat jos puloverul, aşa că a rămas numai în bluză şi în fustă. Nu mai are pantofi, e doar în ciorapi.

A, salut, zice el.

Intră.

Ea se întoarce şi porneşte înainte, pe hol. El o urmează, închizând uşa în urma lui. Câteva trepte mai jos, în bucătărie, mama sa, Lorraine, îşi scoate mănuşile de cauciuc. Marianne se aruncă pe blat dintr-o săritură şi apucă un borcan cu cremă de ciocolată, în care a lăsat o lingură.

Marianne tocmai îmi povestea că azi aţi primit rezultatele la simulare, zice Lorraine.

Am primit rezultatele la engleză, explică el. Ni le dau separat. Vrei să mergem?

Lorraine împăturește frumos mănușile de cauciuc și le pune la loc, sub chiuvetă. Apoi începe să-și desfacă părul. Lui Connell i se pare că ar fi putut să facă asta și în mașină.

Și am auzit că te-ai descurcat de minune, zice ea.

A fost primul din clasă, intervine Marianne.

Mda, răspunde Connell. Și Marianne s-a descurcat destul de bine. Putem să plecăm?

Lorraine se întrerupe din dezlegatul șorțului.

Nu știam că ne grăbim, spune ea.

El își bagă mâinile în buzunare și își reprimă un oftat iritat, dar face asta inspirând zgomotos, așa că tot a oftat sună.

Nu mai trebuie decât să scot rufele din uscător, zice Lorraine. Pe urmă plecăm. Bine?

Connell nu răspunde, doar stă așa, cu fruntea plecată, în timp ce Lorraine iese din bucătărie.

Vrei și tu? îl întreabă Marianne.

Îi întinde borcanul cu cremă de ciocolată. El își îndeasă și mai adânc mâinile în buzunare, de parcă ar vrea să-și vâre tot corpul în ele.

Nu, mersi, îi răspunde.

Ai primit rezultatele la franceză azi?

Ieri.

El se sprijină cu spatele de frigider şi o priveşte lingând tacticos lingura. La şcoală, Connell şi Marianne se prefac că nu se cunosc. Lumea ştie că Marianne locuieşte în conacul alb, cu alee în faţă, şi că mama lui Connell este femeie de serviciu, dar nimeni n-are habar despre relaţia aparte dintre aceste două adevăruri.

Am luat Al[1], zice el. Tu cât ai luat la germană?

Al, răspunde ea. Te dai mare?

O să aduni şase sute, nu-i aşa?

Marianne ridică din umeri. Probabil că şase sute o să aduni tu, i-o întoarce fata.

Păi, tu eşti mai deşteaptă decât mine.

Nu-i cazul să te simţi aiurea. Sunt mai deşteaptă decât toată lumea.

Acum, Marianne zâmbeşte răutăcios. Afişează mereu un dispreţ nedisimulat faţă de cei de la şcoală. Nu are prieteni şi îşi petrece pauzele de masă de una singură, citind romane. O mulţime de oameni o urăsc de-a binelea. Tatăl ei a murit pe când fata avea treisprezece ani, iar Connell a auzit că acum ar avea o boală mintală, ceva de genul ăsta. Într-adevăr, este cea mai deşteaptă persoană din şcoală. Lui îi e groază să

---

[1] Nota maximă în sistemul irlandez de notare a examenelor de la sfârşitul liceului, care corespunde unui număr între 90 şi 100 de puncte. Sistemul a fost valabil până în 2016, iar din 2017, notele reprezentate de litere în ordine alfabetică şi cifre până la 3 au fost înlocuite cu litera H şi cifre de la 1 la 8. *(N. trad.).*

rămână singur cu ea, aşa, ca acum, dar totodată se trezeşte visând la lucruri pe care ar putea să i le spună ca s-o impresioneze.

Nu eşti prima din clasă la engleză, îi atrage atenţia.

Ea îşi linge dinţii, fără să-i pese.

Poate că ar trebui să mă meditezi tu, Connell, se hlizeşte Marianne.

El simte că-i iau foc urechile. Probabil că vorbeşte doar aşa, nu vrea să sugereze nimic, de fapt, dar dacă într-adevăr vrea să sugereze ceva, atunci asta ar fi doar ca să-l înjosească şi pe el, prin asociere, fiindcă pe ea toţi o consideră dezgustătoare. Poartă pantofi urâţi, cu talpă groasă, fără toc, şi nu se machiază. Lumea şuşoteşte că nici nu se rade pe picioare, şi pe nicăieri. Odată, Connell a auzit că şi-a scăpat îngheţata de ciocolată pe haine, în cantina şcolii, s-a dus la baia fetelor şi şi-a dat bluza jos, s-o spele în chiuvetă. Asta-i o poveste bine cunoscută, toată lumea a auzit-o. Dacă ar vrea, ar putea să se dea într-un ditamai spectacolul salutându-l pe Connell la şcoală. Ne vedem după-amiază, ar putea ea să-i zică de faţă cu toţi colegii. Cu siguranţă, asta l-ar face să se simtă stânjenit, ar fi genul de situaţie care pare să-i placă ei mai întotdeauna. Şi totuşi, n-a făcut niciodată aşa ceva.

Despre ce vorbeai azi cu domnişoara Neary? îl întreabă Marianne.

A, nimic deosebit. Nu mai ştiu. Examene.

Marianne răsuceşte lingura în borcan.

O

Te place sau ceva gen? îl iscodeşte.

Connell o urmăreşte cu privirea răsucind lingura. Încă îşi simte urechile foarte fierbinţi.

De ce crezi asta? întreabă el.

Dumnezeule mare, doar n-ai o aventură cu ea, nu?

Sigur că nu. Ţi se pare nostim să glumeşti despre aşa ceva?

Scuze, zice Marianne.

Are o expresie concentrată pe faţă, ca şi cum ar privi, prin ochii lui Connell, până în străfundul creierului său.

Ai dreptate, nu-i deloc nostim, admite ea. Îmi pare rău.

El încuviinţează din cap, se uită puţin prin cameră, apoi îşi înfige vârful pantofului într-un şanţ mic dintre plăcile de gresie.

Mda, uneori şi mie mi se pare că se poartă cam ciudat în preajma mea, zice el. Dar nu le-aş spune altora aşa ceva.

Până şi la ore am impresia că flirtează cu tine.

Chiar crezi asta?

Marianne dă aprobator din cap. El îşi freacă ceafa. Domnişoara Neary predă economie. Presupusele lui sentimente pentru ea sunt aprig dezbătute în

şcoală. Unii spun că el ar fi încercat să o adauge la prieteni pe Facebook, ceea ce nu a făcut şi nici n-ar face vreodată. De fapt, el nu-i spune şi nu face nimic, doar stă acolo tăcut, în timp ce ea spune şi face. Uneori, îi zice să mai rămână după ore, ca să vorbească despre drumul pe care vrea să-l urmeze în viaţă, iar o dată chiar i-a atins nodul cravatei de la uniformă. Connell nu poate să le destăinuie altora cum se comportă profa, oamenii ar crede că încearcă să se laude cu asta. La cursuri, se simte prea jenat şi enervat ca să se concentreze la lecţie, doar stă acolo şi se holbează în manual, până când graficele încep să-şi piardă contururile.

Lumea mă bate la cap întruna că aş plăcea-o, chestii din-tr-astea, spune el. De fapt, nu-mi place, chiar deloc. Adică, ţie ţi se pare că-i răspund cu aceeaşi monedă când se comportă aşa?

Din câte am observat eu, nu.

Îşi şterge palmele de cămaşa uniformei, neatent. Toţi colegii sunt atât de convinşi că simte o atracţie pentru domnișoara Neary, că, uneori, până şi el începe să se îndoiască de propriile impulsuri. Dar dacă undeva, la un nivel aflat deasupra sau dedesubtul percepţiei lui, chiar o doreşte? Nici măcar nu ştie cum ar trebui să simtă o dorinţă. Ori de câte ori a făcut sex în viaţa reală, i s-a părut aşa de stresant, încât i-a devenit extrem de neplăcut, ajungând să creadă că e ceva în neregulă cu el, că nu e în stare să fie intim cu femeile, că, poate, nu s-o fi dezvoltat îndeajuns. După ce termină, zace în pat şi se gândeşte: atât de mult am urât chestia asta, că acum mi-e rău. Doar el să fie

aşa? Să fie oare greaţa pe care o simte când domnişoara Neary se apleacă deasupra băncii felul său de a resimţi fiorii dorinţei sexuale? Cum ar putea să ştie?

Dacă vrei, aş putea să mă duc la domnul Lyons în locul tău, propune Marianne. Nu-i spun că mi-ai povestit tu. Doar că am observat eu.

Doamne, nu! Nici vorbă! Nu-i zice nimic, nici lui, nici altcuiva, bine?

Bine, sigur.

Se uită la ea, să se convingă că a fost sinceră, apoi dă afirmativ din cap.

Nu-i vina ta că se poartă aşa cu tine, adaugă Marianne. Tu nu greşeşti cu nimic.

Connell o întreabă în şoaptă: Atunci, de ce toată lumea crede că o plac?

Poate din cauză că roşeşti ca racul când îţi vorbeşte. Dar, ştii, tu roşeşti la orice. Sau, cel puţin, aşa arată tenul tău.

El râde scurt, trist.

Mersi, zice.

Păi, aşa e.

Mda, îmi dau seama de asta.

De fapt, şi acum roşeşti, remarcă Marianne.

El închide ochii, îşi împinge limba în cerul gurii. O aude pe fată râzând.

De ce trebuie să fii atât de aspră cu oamenii? întreabă el.

Nu sunt aspră. Nu-mi pasă dacă roşeşti, n-o să spun nimănui.

Doar pentru că n-o să spui nimănui nu înseamnă că poţi să zici orice vrei.

OK, scuză-mă.

El se întoarce cu spatele şi se uită pe fereastră, în grădină. Grădina este mai degrabă un „parc". Are un teren de tenis şi o statuie mare, din piatră, care înfăţişează o femeie. Se uită spre „parc" şi îşi apropie obrazul de suprafaţa rece a geamului. Când colegii povestesc cum Marianne şi-a spălat cămaşa în chiuvetă, se comportă de parcă ar fi doar amuzant, dar Connell crede că adevăratul scop al poveştii e altul. Marianne nu a fost niciodată cu vreun tip din şcoală, nimeni n-a văzut-o dezbrăcată, nimeni nu ştie măcar dacă îi plac băieţii sau fetele, n-ar spune-o nimănui. Oamenilor nu le place asta la ea, şi Connell crede că de aceea tot repetă povestea, ca un fel de a se holba la ceva ce nu li se îngăduie să vadă.

N-am de gând să mă cert cu tine, zice ea.

Nu ne certăm.

Ştiu că, probabil, mă urăşti, dar eşti singura persoană care chiar vorbeşte cu mine.

N-am zis niciodată că te urăsc, răspunde el.

Asta îi atrage atenţia fetei, şi îşi ridică privirea. Confuz, el continuă să nu se uite la ea, dar cu un colţ al ochiului tot o vede urmărindu-l. Când vorbeşte cu Marianne, are senzaţia de intimitate totală. Ar putea să-i spună orice despre el, chiar şi ciudăţenii, fiindcă ea nu le-ar repeta niciodată, e convins de asta. Când rămâne singur cu ea, parcă ar evada din viaţa obişnuită şi ar închide uşa în urma lui. Nu îi e frică de Marianne, de fapt, ea e o fiinţă mai degrabă degajată, dar se teme să fie în preajma ei din pricina felului curios în care se trezeşte că se comportă el, a lucrurilor pe care le spune atunci şi pe care, în mod obişnuit, nu le-ar spune niciodată.

Acum câteva săptămâni, când o aştepta pe Lorraine în hol, Marianne a coborât în halatul de baie. Nu era decât un halat de baie alb, banal, legat aşa cum se leagă orice halat. Avea părul ud, iar pielea îi strălucea de parcă tocmai se dăduse cu o cremă. Atunci când l-a văzut pe Connell, a avut o ezitare, acolo, pe scări, după care a spus: Nu ştiam că eşti aici, scuză-mă. Poate că a părut tulburată, dar nu prea tare, sau altcumva. Apoi s-a întors în camera ei. După ce a dispărut, el a rămas în hol şi a aşteptat. Ştia că, probabil, se îmbrăca în cameră şi că hainele pe care le va purta când va reveni vor fi acele haine alese de ea după ce îl văzuse pe el în hol. Oricum, Lorraine a fost gata de plecare înainte ca Marianne să-şi facă din nou apariţia, aşa că n-a mai apucat să vadă cu ce se îmbrăcase fata. Nu era ca şi cum ţinea neapărat să ştie. La şcoală nu a povestit nimănui despre asta, că o văzuse în halat

de baie sau că păruse tulburată, nu era treaba nimănui.

Ei bine, eu te plac, zice Marianne.

Câteva secunde, el nu scoate o vorbă, iar intimitatea dintre ei este foarte intensă, apăsându-l cu o presiune aproape fizică pe faţă şi pe trup. Apoi Lorraine se întoarce în bucătărie,

legându-şi fularul la gât. Bate uşor în uşă, cu toate că e deja deschisă.

Eşti gata? îl întreabă.

Mda, zice Connell.

Mulţam pentru tot, Lorraine, spune Marianne. Ne vedem săptămâna viitoare.

Connell iese pe uşa bucătăriei, când maică-sa îi zice: Poţi să-ţi iei la revedere, nu? El se uită înapoi peste umăr, dar nu poate să o privească pe Marianne în ochi, aşa că, în schimb, se adresează podelei. Mda, la revedere, spune el. Nu aşteaptă să audă răspunsul.

În maşină, mama lui îşi pune centura de siguranţă şi clatină din cap. Ai putea să fii un pic mai drăguţ cu ea, zice. Nu-i este prea uşor la şcoală.

El bagă cheia în contact, se uită în oglinda retrovizoare. Dar sunt drăguţ cu ea, protestează.

De fapt, e o persoană foarte sensibilă, spune Lorraine.

N-am putea să vorbim despre altceva?

Lorraine se strâmbă. El se uită atent în faţă şi se preface că n-o vede.

Trei săptămâni mai târziu

(Februarie 2011)

Stă la măsuţa de toaletă şi se priveşte în oglindă. Faţa nu îi este prea bine definită în zona pometilor şi a maxilarului. Pare un dispozitiv tehnic, cu două cursoare care clipocesc în locul ochilor. Sau aminteşte de reflexia lunii în ceva, neclară şi piezişă. Exprimă totul deodată, ceea ce e acelaşi lucru cu a nu exprima nimic. Să se machieze pentru ocazia asta ar fi jenant, conchide ea. Fără să-şi ia ochii de la propria imagine, îşi înmoaie degetul într-un borcănel cu balsam incolor şi îşi unge buzele.

La parter, când să-şi ia haina din cuier, fratele ei, Alan, iese din sufragerie.

Unde te duci? o întreabă.

Afară.

Unde afară?

Ea îşi vâră braţele pe mânecile hainei şi îşi aranjează gulerul. Începe să aibă emoţii deodată şi speră că tăcerea ei transmite mai degrabă insolenţă decât nesiguranţă.

Mă duc doar să mă plimb, zice.

Alan se proţăpeşte în faţa uşii.

Păi, îmi imaginez că nu te duci să te întâlneşti cu vreun prieten, îi aruncă el. Pentru că nici nu ai prieteni, corect?

Corect, n-am.

Ea zâmbeşte acum, un zâmbet paşnic, nădăjduind că acest gest de supunere o să-l îmbuneze, atât cât să-i elibereze calea. În schimb, Alan spune:

De ce faci asta?

Ce anume? întreabă ea.

Zâmbetul ăsta ciudat.

O imită pe ea, cu faţa contorsionată într-un rânjet respingător, cu toţi dinţii la vedere. Deşi pare că zâmbeşte, exagerarea forţată a mimicii ei îi devoalează furia.

Eşti fericită că n-ai prieteni? zice el.

Nu.

Încă surâzând, ea face doi paşi mici în spate, apoi se întoarce pe călcâie şi pleacă spre bucătărie, unde o uşă dă spre grădină. Alan vine după ea. O prinde de braţ, aproape de umăr, şi o trage din pragul uşii. Marianne îşi simte maxilarul încleştându-se. Degetele lui îi strivesc, prin haină, carnea braţului.

Dacă te duci să te plângi la mami din cauza asta... zice Alan.

Nu, răspunde Marianne, nu. Vreau doar să ies la plimbare. Mulţumesc.

El îi dă drumul, şi Marianne se strecoară prin uşa dinspre grădină, închizând-o în urmă-i. Afară, aerul e foarte rece şi încep să-i clănţăne dinţii. Ocoleşte casa pe o laterală, coboară aleea şi iese în stradă. Braţul îi pulsează acolo unde a strâns-o. Îşi scoate din buzunar telefonul şi scrie un SMS, apăsând de mai multe ori pe lângă taste, ştergând şi scriind din nou. În cele din urmă, îl trimite: Am pornit, apar curând. Înainte să-şi bage la loc telefonul, primeşte răspunsul: Cool, abia aştept să ne vedem.

La sfârşitul trimestrului trecut, echipa de fotbal a şcolii a ajuns în finala unui concurs şi tuturor celor din anul ei li s-a cerut să plece de la ultimele trei ore ca să se ducă la meci. Marianne nu-i mai văzuse niciodată pe băieţi jucând.

Nu o interesa deloc sportul, iar când venea vorba de educaţie fizică o apuca anxietatea. În autocar, pe drum spre meci, a ascultat muzică la căşti încontinuu, nimeni nu i s-a adresat. Pe geam: vite negre, pajişti verzi, case albe cu acoperişuri de ţiglă maro. Tipii din echipă se aflau laolaltă în partea din faţă a autocarului, unde beau apă şi se băteau reciproc pe umeri, să-şi ridice moralul. Marianne avea impresia că viaţa ei adevărată se desfăşoară undeva foarte departe, în lipsa ei, şi nu ştia dacă va afla vreodată unde şi dacă va lua parte la ea. Adeseori avea senzaţia asta la şcoală, dar nu era însoţită de vreo imagine anume despre cum ar putea să arate sau să se simtă viaţa adevărată. Nu ştia decât că, atunci când va începe, nu va mai fi nevoie să şi-o închipuie.

Nu plouase deloc în ziua meciului. Ei fuseseră duşi acolo ca să facă galerie, să stea pe margine şi să ovaţioneze. Marianne nimerise în apropierea porţii, împreună cu Karen şi alte câteva fete. Toţi ceilalţi în afară de Marianne păreau să ştie cumva pe de rost lozincile şcolii, nişte versuri pe care ea nu le mai auzise. La pauză, era încă zero-zero. Domnişoara Keaney le-a împărţit tuturor cutii cu suc şi batoane energi-zante. În a doua repriză, porţile s-au inversat, iar atacanţii şcolii au jucat aproape de locul în care se afla Marianne. Connell Waldron era atacant central. Îl vedea stând acolo, în echipamentul lui de fotbal, cu pantalonii scurţi strălucitor de albi şi tricoul şcolii, cu numărul 9 pe spate. Avea o poziţie foarte bună, mai bună decât a oricărui alt jucător. Silueta lui părea o linie lungă, elegantă, trasată cu pensula. Când mingea se apropia de capătul lor de teren, alerga pe acolo, poate ridica o mână în aer, apoi rămânea nemişcat. Era plăcut să-l urmărească şi nu credea că el ştia ori îi păsa unde se află ea. După ore, într-o zi, ar fi putut să-i spună că l-a urmărit cu privirea, iar el ar fi râs şi i-ar fi zis că e o ciudată.

În minutul şaptezeci, Aidan Kennedy a adus mingea în partea stângă a terenului şi i-a pasat-o lui Connell, care a şutat din colţul zonei de penalty, peste capetele fundaşilor, direct în plasa porţii. Toată lumea a ţipat, chiar şi Marianne, iar Karen a cuprins-o de mijloc şi a strâns-o. Fetele ovaţionau împreună, văzuseră ceva magic, iar asta dizolvase relaţiile obişnuite dintre ele. Domnişoara Keaney fluiera şi bătea din picior. Pe teren, Connell şi Aidan s-au îmbrăţişat, ca şi cum ar fi fost doi fraţi care s-au reîntâlnit după un timp îndelungat. Connell era

aşa de frumos! Marianne s-a gândit cât de mult i-ar fi plăcut să-l vadă făcând sex cu cineva; nu neapărat cu ea, putea să fie cu oricine. Ar fi fost grozav numai să-l urmărească. Ştia că gândurile de soiul ăsta erau ceea ce o făcea diferită de alţi copii din şcoală, în orice caz o fiinţă destul de bizară.

Toţi colegii de clasă ai Mariannei păreau să se simtă bine la şcoală, şi asta să li se pară ceva normal. Să se îmbrace în aceeaşi uniformă zi de zi, să respecte tot timpul nişte reguli abuzive, să fie examinaţi şi monitorizaţi ca nu cumva să se poarte inadecvat, asta consideră ei normal. Nu văd deloc şcoala ca pe un mediu constrângător. Anul trecut, Marianne s-a certat cu profesorul de istorie, domnul Kerrigan, pentru că a surprins-o uitându-se pe fereastră în timpul orei, şi nimeni din clasă nu i-a luat apărarea. Mai apoi, i s-a părut o nebunie absolut evidentă să trebuiască să se costumeze identic în fiecare dimineaţă, să fie mânată printr-o clădire uriaşă toată ziua şi să nu aibă voie nici măcar să-şi mute privirea unde pofteşte, de parcă şi ochii ei s-ar fi aflat sub jurisdicţia regulilor şcolii. Nu poţi învăţa dacă te holbezi pe geam şi visezi cu ochii deschişi, i-a zis domnul Kerrigan. Marianne, care între timp se enervase, i-a replicat: Nu vă faceţi iluzii, nu am nimic de învăţat de la dumneavoastră.

Connell i-a spus de curând că îşi aminteşte incidentul acela şi că atunci i se păruse că fusese prea dură cu domnul Kerrigan, care, de fapt, se număra printre profesorii rezonabili. Dar înţeleg ideea, a adăugat Connell. Că te simţi la şcoală aproape ca la închisoare, înţeleg asta. Ar fi trebuit

să-ţi îngăduie să te uiţi pe fereastră, sunt de acord aici. Nu făceai nimic rău.

După conversaţia lor din bucătărie, când Marianne i-a declarat că îl place, Connell a venit mai des pe la ea pe-acasă. Sosea devreme, ca s-o ia pe maică-sa de la muncă, şi aştepta în camera de zi. Nu vorbea prea mult sau rămânea tăcut în picioare, lângă şemineu, cu mâinile în buzunare. Marianne nu îl întreba niciodată de ce a venit. Discutau un pic, ori vorbea doar ea, în vreme ce el aproba din cap. I-a spus că ar trebui să citească *Manifestul Partidului Comunist,* **credea că şi ei i-ar plăcea, s-a oferit să-i scrie ridul ca să nu-l uite. Ştiu cum se numeşte** *Manifestul Partidului Comunist,* **a zis Marianne. El a ridicat din umeri, OK. După o clipă, a adăugat zâmbind: încerci să faci pe superioara, ceva gen, dar nici nu l-ai citit. La care ea a trebuit să râdă, iar el a râs pentru că râdea ea. Nu puteau să se privească atunci când râdeau, erau nevoiţi să se uite spre colţurile încăperii sau la propriile picioare.**

Gonnell dădea impresia că înţelege ce părere avea ea despre şcoală; zicea că de-abia aşteaptă să-i audă opiniile. Dar le auzi din belşug la ore, a spus ea. Prompt, el a răspuns: Te porţi altfel la ore, nu eşti chiar aşa. Părea să creadă că Marianne are acces la un şir de identităţi distincte şi că putea trece fără efort de la una la alta. Asta a surprins-o, fiindcă, de obicei, se simţea închisă într-o singură personalitate, mereu aceeaşi, indiferent ce făcea sau spunea. Încercase în mai multe rânduri să fie diferită, ca un soi de experiment, dar

nu funcţionase niciodată. Dacă era diferită în prezenţa lui Connell, diferenţa aceea nu venea din ea, din persoana ei, ci din dinamica relaţiei lor. Uneori îl făcea să râdă, însă în alte zile era taciturn, de nepătruns, iar după ce pleca, Marianne se simţea agitată, deopotrivă încărcată de energie şi îngrozitor de epuizată.

Cu o săptămână în urmă, când Marianne s-a dus în birou să caute *The Fire Next Time* **ca să-i împrumute volumul, a intrat după ea. A stat acolo şi a inspectat rafturile, cu nasturele de sus al cămăşii desfăcut şi cu cravata uniformei un pic lărgită. Ea a găsit cartea şi i-a întins-o, iar el s-a aşezat pe pervazul lat al ferestrei, uitându-se la ultima copertă. Fata s-a instalat alături şi l-a întrebat dacă prietenii lui buni, Eric şi Rob, ştiau că el citeşte atât de mult în afara celor cerute la şcoală.**

Nu i-ar interesa chestiile astea, a zis Connell.

Vrei să spui că nu-i interesează lumea din jurul lor?

Connell a adoptat o figură pe care şi-o lua mereu când ea îi critica prietenii, o încruntătură mai curând inexpresivă. Nu în acelaşi mod, a zis el. Au propriile interese. Nu cred că ar citi cărţi despre rasism, lucruri de-astea.

Corect, sunt prea ocupaţi să se laude cu cine fac sex, a replicat ea.

Băiatul a tăcut un moment, arătând de parcă urechile i-ar fi fost izbite crunt de remarcă şi n-ar fi ştiut ce să răspundă. Mda, cam asta fâc, a bâiguit. Nu-i apăr, ştiu că pot fi enervanţi.

Pe tine nu te deranjează?

El a tăcut din nou. Cele mai multe chestii, nu, a răspuns Connell într-un târziu. Fac şi unele lucruri care depăşesc niţel limita, iar asta bineînţeles că mă deranjează. Dar, la urma urmei, sunt prietenii mei, ştii. De la tine se vede altfel.

Ea l-a fixat lung, însă el examina cotorul cărţii.

De ce altfel? l-a întrebat.

El a ridicat din umeri, unduind coperta cărţii tot mereu, dintr-o parte într-alta. Pe Marianne a cuprins-o frustrarea. Faţa şi mâinile îi ardeau. Connell a continuat să se uite la carte, deşi cu siguranţă terminase de citit tot textul de pe dos. Ea se simţea acordată microscopic la prezenţa corpului său, de parcă simpla lui respiraţie ar fi fost îndeajuns de puternică încât s-o doboare.

Mai ţii minte, zilele trecute, când mi-ai zis că mă placi? a spus Connell. În bucătărie ai zis asta, când vorbeam despre şcoală.

Mda.

Ca prieten adică, sau cum?

Ea şi-a fixat privirea în poală. Purta o fustă de catifea şi, în lumina care intra pe fereastră, vedea că se scămoşase.

Nu, nu doar ca prieten, a zis.

A, OK. Mă întrebam...

A rămas locului, dând din cap ca pentru sine.

Eu nu prea ştiu ce simt, a adăugat Connell. Cred că li s-ar părea ciudat celor de la şcoală dacă s-ar întâmpla ceva între noi.

N-ar trebui să afle nimeni.

Şi-a ridicat privirea spre ea, direct, fixând-o cu toată atenţia. Ea a ştiut că o va săruta, şi aşa a fost. Buzele lui erau moi. Limba lui s-a mişcat uşor în gura ei. Apoi s-a terminat, iar el s-a retras. A părut să-şi aducă aminte că încă ţinea cartea în mână şi a răsfoit-o din nou.

A fost drăguţ, a spus ea.

El a încuviinţat, a înghiţit în sec, a mai aruncat o privire în carte. Arăta atât de intimidat, de parcă ar fi fost total nepoliticos din partea ei că făcuse o cât de mică referire la

sărut. Marianne a izbucnit în râs. Atunci a părut jenat de-a dreptul.

Bine, a zis el. De ce râzi?

Aşa.

Te porţi de parcă nu te-ar mai fi sărutat nimeni niciodată.

Păi, nici nu m-a sărutat, a zis ea.

Connell şi-a trecut o mână peste faţă. Ea a râs din nou, nu putea să se abţină, şi atunci a început şi el să râdă. Avea urechile roşii ca focul şi clătina din

cap. După câteva secunde, s-a ridicat în picioare, ţinând cartea în mână.

Nu te apuca să povesteşti la şcoală despre asta, bine? a zis Connell.

De parcă aş vorbi vreodată cu cineva de la şcoală...

El a ieşit din cameră. Vlăguită deodată, făta a alunecat de pe scaun pe podea, cu picioarele întinse în faţă, ca o păpuşă de cârpă. În timp ce stătea acolo, s-a simţit ca şi cum Connell ar fi vizitat-o numai ca să o testeze, iar ea trecuse testul, şi sărutul asta îi transmisese: L-ai trecut. S-a gândit la râsul lui când îi spusese că nu o mai sărutase nimeni înainte. Dacă altcineva ar fi râs în felul ăla, i s-ar fi părut ceva crud, dar cu el nu fusese aşa. Râseseră împreună de o situaţie în care se găseau amândoi, deşi Marianne nu ştia exact cum să descrie situaţia sau ce era atât de amuzant.

A doua zi dimineaţă, înaintea orei de germană, şi-a urmărit colegii îmbrâncindu-se pe caloriferele din clasă, ţipând şi chicotind. Când a început ora, au ascultat în linişte o înregistrare audio în care o nemţoaică vorbea despre sindrofia pe care o ratase. *Es tut mir sebr leid.* **După-amiază, a început să ningă, fulgi grei, cenuşii, care fluturau pe lângă ferestre şi se topeau pe pietriş. Totul i se părea îmbibat de senzualitate: mirosul stătut al sălilor de clasă, clopoţelul care suna între orele de curs, copacii întunecaţi, austeri, înşiruiţi ca nişte fantome în jurul terenului de baschet. Rutina înceată a copierii unor texte, cu creioane de culori diferite, pe o hârtie curată, liniată în albastru şi alb...**

Connell, ca de obicei, nu a vorbit cu Marianne la şcoală, nici nu s-a uitat spre ea. Fata l-a privit din partea cealaltă a sălii de clasă în timp ce conjuga verbe, rozându-şi capătul creionului. Din partea cealaltă a cantinei, la prânz, în timp ce se amuza cu prietenii lui. Simţea în trup greutatea plăcută a secretului lor, care, atunci când se mişca, o apăsa pe osul pelvian.

Nu l-a văzut după ore în ziua aceea, nici în următoarea. Joi după-amiază, mama lui venea din nou la lucru, iar el a sosit devreme ca s-o ia cu maşina. Când a sunat, Marianne a trebuit să-i deschidă, căci nu mai era nimeni altcineva acasă. El se schimbase de uniforma şcolară, acum purta jeanşi negri şi un hanorac. Imediat ce l-a văzut, i-a venit s-o rupă la fugă şi să-şi ascundă chipul. Lorraine e în bucătărie, s-a bâlbâit Marianne. Apoi s-a întors, a urcat în camera ei şi a închis uşa. S-a aruncat cu faţa în jos pe pat, respirând înăbuşit în pernă. La urma urmei, cine mai era şi Connell ăsta? Simţea că îl cunoaşte în intimitate, dar ce motiv avea să simtă asta? Doar pentru că o sărutase o dată, fără nicio explicaţie, şi apoi o avertizase să nu spună nimănui? După un minut sau două, a auzit un ciocănit în uşa dormitorului şi s-a ridicat în şezut. Intră, a îngăimat. El şi-a strecurat capul înăuntru şi, privind-o întrebător, de parcă ar fi vrut să se asigure că e bine-venit, a intrat în cameră şi a închis uşa în urma lui.

Eşti supărată pe mine? a întrebat-o.

Nu. De ce-aş fi?

El a ridicat din umeri. A mers alene spre pat şi s-a aşezat. Ea şedea turceşte, ţinându-se cu mâinile de glezne. Au rămas aşa, în tăcere, câteva momente. Apoi Connell s-a urcat în

pat, lângă Marianne. A atins-o pe picior, iar ea s-a rezemat de pernă. Făcându-şi curaj, l-a întrebat dacă are de gând să o sărute din nou. El a zis: Tu ce crezi? Răspunsul acesta i s-a părut enigmatic şi sofisticat. Oricum, chiar a sărutat-o. Ea i-a spus că era drăguţ, el nu a spus nimic. Marianne simţea că ar face orice ca el s-o placă, să-i spună tare şi răspicat că o place. Connell şi-a strecurat mâna pe sub bluza uniformei ei. Fata l-a întrebat la ureche: Putem să ne dezbrăcăm? Mâna lui ajunsese în sutienul ei. Categoric nu, i-a răspuns. Şi-aşa e o prostie ce facem acum, Lorraine e la parter. Îi spunea mamei lui chiar aşa, folosindu-i prenumele. Marianne a zis: Dar nu urcă niciodată aici. Băiatul a clătinat din cap: Nu, ar trebui să ne oprim. S-a ridicat şi a privit-o de sus.

Ai fost tentat pentru o clipă, a spus ea.

Nu chiar.

Te-am tentat.

Connell a zâmbit. Eşti o fiinţă aşa de ciudată! a zis el.

Acum, ea aşteaptă pe aleea din faţa casei lui Connell, unde stă parcată maşina lui. I-a trimis adresa printr-un SMS, e la numărul 33: o clădire terasată dintr-un şir de case asemănătoare, cu ziduri tencuite cu var şi pietricele, perdele

din plasă, o curte minusculă cimentată. Vede lumina aprinsă la o fereastră de la etaj. Îi vine greu să creadă că el chiar locuieşte acolo, într-o casă în care ea nu a intrat niciodată şi pe care nici n-a mai văzut-o. E îmbrăcată cu un pulover negru, o fustă gri, chiloţi negri ieftini. Picioarele îi sunt epilate meticulos, subsuorile i-au devenit albicioase de la deodorant, iar nasul îi curge un pic. Sună la uşă şi aude paşi coborând pe scări. El îi deschide. Înainte să o poftească înăuntru, priveşte peste umărul ei, să se asigure că nimeni n-a observat-o.

O lună mai târziu

(Martie 2011)

Vorbesc despre formularele pentru înscrierea la facultate. Marianne stă întinsă, cu cearşaful tras neglijent peste ea, iar Connell sade în fund, cu MacBook-ul ei în poală. Ea a depus deja cerere de înscriere la Istorie şi Ştiinţe Politice, laTrinity. El a ales Dreptul, la Galway, dar acum îşi spune că, probabil, ar fi mai bine să se răzgândească, pentru că, aşa cum i-a atras atenţia Marianne, nu-l interesează deloc Dreptul. Nici măcar nu se poate închipui avocat, purtând cravată şi aşa mai departe, eventual ajutând la condamnarea unor oameni pentru acte criminale. A ales asta numai fiindcă nu avusese altă idee.

Ar trebui să studiezi limba engleză, zice Marianne.

Chiar crezi asta sau glumeşti?

Chiar cred. E singura materie care-ţi place cu adevărat la şcoală. Şi îţi petreci tot timpul liber citind.

El îşi îndreaptă privirea absentă spre laptop, apoi spre cearşaful subţire, galben, de pe corpul ei, care formează un triunghi liliachiu de umbră sub un sân.

Nu tot timpul liber, precizează Connell.

Ea zâmbeşte: În plus, acolo vor fi numai fete, aşa că o să fii armăsarul suprem.

He, he. Totuşi, nu sunt sigur că pe urmă o să-mi găsesc un job ca lumea.

Bleah, cui îi pasă? Şi-aşa economia-i la pământ.

r

Display-ul laptopului s-a înnegrit acum, iar Connell apasă pe ecranul tactil ca să-l aprindă iarăşi. Pagina web cu formularul de înscriere la facultate se holbează din nou la el.

După prima seară în care au făcut sex, Marianne a rămas peste noapte la el acasă. Connell nu mai fusese niciodată cu o virgină. De fapt, făcuse sex doar de câteva ori, şi de fiecare dată cu ţipe care ulterior povestiseră întregii şcoli despre asta. Mai târziu, la vestiar, se văzuse nevoit să asiste la propriile gesturi: greşelile lui şi, mai grav, încercările lui chinuitoare de a fi tandru erau imitate într-o pantomimă deşănţată. Cu Marianne era altfel, pentru că totul se întâmpla numai între ei doi, chiar şi lucrurile stânjenitoare sau dificile. Cu ea putea să facă sau să spună tot ce voia, fiind sigur că

nimeni n-avea să afle vreodată. Era cuprins de ameţeli gândindu-se la asta. În seara aceea, când abia o atinsese, era atât de udă, că şi-a dat ochii peste cap şi a spus: Doamne, da! Ea putea s-o spună, nimeni nu avea să ştie. Lui i-a fost frică să nu termine chiar atunci, doar pentru că o atingea aşa.

A doua zi dimineaţă, pe hol, a sărutat-o de rămas-bun şi gura ei avea un gust alcalin, ca al pastei de dinţi. Mersi, i-a zis. Apoi a plecat, înainte ca el să înţeleagă pentru ce i-a mulţumit. Connell a pus cearşaful în maşina de spălat şi a scos lenjerie proaspătă, spălată şi călcată. Se gândea ce fiinţă secretoasă şi independentă era Marianne, de putuse să vină în casa lui şi să-i îngăduie să facă sex cu ea, fără să simtă nevoia să povestească despre asta. Pur şi simplu, lăsa lucrurile să se întâmple, de parcă nimic n-avea mare importanţă pentru ea.

Lorraine a ajuns acasă mai pe după-amiază. Înainte ca măcar sa-şi pună cheile pe masă, a întrebat: Ce se aude? Maşina de spălat? Connell a aprobat din cap. Ea s-a lăsat pe

vine şi s-a uitat prin gemuleţul rotund în cuvă, unde cearşaful lui se învârtea, înspumat.

N-o să te întreb, a zis femeia.

Poftim?

Lorraine a pus apă în ceainic, în timp ce el s-a sprijinit de blat.

De ce e cearşaful tău în maşina de spălat, a spus. Nu te întreb.

Connell şi-a dat ochii peste cap, doar ca să facă ceva cu faţa lui. Te gândeşti mereu la ce-i mai rău, i-a zis maică-sii.

Ea a râs, aşezând ceainicul în locaşul lui şi apăsând pe buton. Scuză-mă, a zis. Probabil că sunt cea mai îngăduitoare mamă din şcoală. Cât timp te protejezi, poţi să faci ce vrei.

Connell nu i-a răspuns. Ceainicul a început să se încălzească, iar Lorraine a luat o cană curată din dulap.

Ei bine? a întrebat ea. Ăsta a fost un „da”?

Ce „da”? Bineînţeles că nu am făcut sex neprotejat cu nimeni cât ai fost plecată. Doamne sfinte!

Hai, zi, cum o cheamă?

Atunci a ieşit vijelios din cameră, dar, în timp ce urca scările, o auzea pe maică-sa râzând. Viaţa lui pare a fi o sursă continuă de amuzament pentru ea.

Luni, la şcoală, s-a străduit să evite să se uite la Marianne sau să interacţioneze în vreun fel cu ea. A dus secretul cu sine ca pe ceva măreţ şi fierbinte, ca pe o tavă prea plină cu băuturi calde pe care trebuia să o poarte peste tot fără s-o verse. Fata se purta ca întotdeauna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, citindu-şi cartea lângă dulapuri, cum făcea de obicei, şi vârându-se în câte-o dispută pentru te miri ce. Marţi, pe când luau prânzul, Rob a început

să întrebe despre mama lui Connell, cum se făcea că lucrează taman în casa Mariannei,

3i

iar Connell şi-a văzut de mâncarea lui şi a încercat să nu-şi afişeze pe chip nicio expresie.

Tu te duci vreodată pe-acolo? a întrebat Rob. La conac.

Connell a scuturat punga cu chipsuri în mână, apoi s-a uitat în ea. Am fost acolo de câteva ori, mda, a răspuns.

Cum e conacul pe dinăuntru?

A ridicat din umeri. Nu ştiu, a zis. Mare, bineînţeles.

Şi cum e Marianne în habitatul ei natural?

Habar n-am.

Cred că te priveşte ca pe valetul ei, nu-i aşa?

Connell s-a şters la gură cu dosul palmei. Era unsuroasă. Chipsurile i se păreau prea sărate şi îl durea capul.

Mă îndoiesc, a răspuns Connell.

Dar mama ta e menajera ei, nu?

Nah, e doar femeie de serviciu. Se duce acolo numai de două ori pe săptămână. Bănuiesc că nu se intersectează prea des.

Dar Marianne nu sună dintr-un clopoţel ca s-o cheme? a insistat Rob.

Connell a tăcut. În momentul acela, nu înţelegea cum stăteau lucrurile cu Marianne. După conversaţia cu Rob, şi-a spus că totul s-a terminat, făcuse sex cu ea o dată, ca să vadă cum e, şi n-o să mai repete figura în veci. Totuşi, chiar în timp ce gândea toate astea, auzea o altă parte a creierului său, cu o voce diferită, care-i susura: Ba da, o să vă întâlniţi din nou. Era o zonă a conştiinţei lui pe care nu o cunoscuse cu adevărat mai înainte, pornirea asta inexplicabilă de a se lăsa condus de dorinţe perverse şi secrete. S-a surprins având fantezii cu Marianne în după-amiaza aceea, în timpul orei de matematică, în spatele clasei, sau când jucau rounders[2].

Vedea gura ei mică, umedă, şi brusc i se tăia respiraţia şi trebuia să se căznească din greu să-şi recapete suflul.

După ore, a pornit-o spre casa ei. Tot drumul, în maşină, a ţinut radioul cu sonorul la maximum, ca să nu se mai gândească ce face. Când au urcat în camera Mariannei, nu a zis nimic, a lăsat-o pe ea să vorbească. Ce bine e! repeta întruna. Ce mult îmi place! Avea corpul moale şi alb ca aluatul. El avea senzaţia că se potriveşte perfect înăuntrul ei. Fizic, totul i se părea exact aşa cum trebuie să fie, şi atunci a înţeles de ce oamenii fac chestii nebuneşti din motive de sex. De fapt, a înţeles o sumedenie de lucruri despre lumea adulţilor, care până atunci i se păruseră un mister. Dar de ce tocmai Marianne? Nu

[2] Joc englezesc asemănător cu baseballul. *(N. trad.).*

era din cale-afară de atrăgătoare. Ba unii o considerau chiar cea mai nasoală ţipă din şcoală. Ce fel de om ar vrea să facă asta cu ea? Şi totuşi, el era acolo, indiferent ce fel de om ar fi fost, şi o făcea. Ea l-a întrebat dacă îi place, iar el a lăsat impresia că nu o aude. Marianne era în patru labe, aşa că nu-i vedea chipul, nu putea să-i citească pe figură ce gândea. După câteva secunde, l-a întrebat iarăşi, cu o voce micuţă: Fac ceva aiurea? El a închis ochii.

Nu, nu, a spus. Îmi place.

Răsuflarea lui a devenit neregulată. A tras-o de coapse mai aproape, apoi i-a dat drumul încet. Ea a scos un sunet de parcă se îneca. El a continuat ritmic, ea i-a şoptit, gemând, că o să termine curând. Asta-i bine, a zis Connell. A spus-o de parcă nimic nu putea fi mai banal pentru el. Decizia lui de a merge acasă la Marianne în după-amiaza aceea i s-a părut deodată foarte corectă şi inteligentă, poate singurul lucru inteligent pe care îl făcuse vreodată în viaţa lui.

După ce au terminat, Connell a întrebat-o unde să pună prezervativul. Fără să-şi ridice fâţa din pernă, i-a răspuns: Poţi să-l laşi pe podea. Avea trupul roşiatic şi transpirat.

El s-a conformat, apoi s-a întins pe spate, cu ochii la lustră, îmi placi aşa de mult! a zis Marianne. Connell s-a simţit cuprins de o întristare dulce, care aproape că l-a făcut să-i dea lacrimile. Momentele de durere emoţională apăreau aşa, fără sens, ori cel puţin fără vreun motiv prea clar. Ea ducea o viaţă

extrem de liberă, vedea asta. El era prizonierul unei cohorte de idei preconcepute. Nu-i era indiferent ce credeau oamenii despre persoana lui. Îi păsa până şi de părerea Mariannei, asta devenea evident acum.

De multe ori a încercat să-şi noteze gândurile despre Marianne pe hârtie, pentru a le descâlci. A simţit dorinţa de a descrie în cuvinte exact cum arată, cum vorbeşte ea. Părul şi hainele ei. Exemplarul din *în căutarea timpului pierdut – Swann,* **pe care îl citeşte la prânz în cantina şcolii, cu reproducerea unui tablou franţuzesc pe copertă şi un cotor de culoarea mentei. Degetele lungi ale fetei dând paginile. Ea nu duce acelaşi fel de viaţă ca alţi oameni. Uneori pare extrem de versată, facându-l să se simtă un tăntălău, dar alteori poate fi grozav de naivă. Ar vrea să înţeleagă cum ”ftlKcţionează mintea ei. Dacă se hotărăşte să tăinuiască ceva "minei când stau de vorbă, peste două secunde Marianne îl întreabă: „Ce?” Pentru Connell, întrebarea asta, „Ce?”, pare să cuprindă extrem de multe: nu doar o atenţie ca a unui chirurg la tăcerile lui, aceea care o împinge să întrebe, ci şi o dorinţă de comunicare totală, o senzaţie că orice lucru rămas nerostit e o întrerupere brutală a legăturii lor. El scrie lucrurile acestea, fraze lungi, continue, cu multe subordonate, uneori legate grăbit printr-un punct şi virgulă, de parcă ar vrea să recreeze pe hârtie o copie a Mariannei, de parcă ar putea să o păstreze întreagă, pentru o examinare ulterioară. Apoi întoarce pagina caietului, ca să nu mai vadă lucrurile deja scrise.**

La ce te gândeşti? zice Marianne acum.

Îşi trece părul pe după urechi.

La facultate, răspunde el.

Ar trebui să te înscrii la Engleză, la Trinity.

Connell se uită din nou lung la pagina web. În ultima vreme, îl tot frământă gândul că, în realitate, este format din doi oameni distincţi şi că va fi nevoit în curând să decidă care dintre ei să fie el în permanenţă, încât să-l lase-n urmă pe celălalt. Are o viaţă în Carricklea, are prieteni. Dacă s-ar duce la facultate în Galway, ar putea să rămână în aceeaşi categorie socială, ar putea să aibă viaţa pe care şi-a plănuit-o mereu, să obţină o diplomă bună, să aibă o prietenă mişto. Lumea ar spune că s-a descurcat de minune. Pe de altă parte, ar putea să se ducă la Trinity, ca Marianne. Atunci, viaţa lui ar fi cu totul alta. Ar începe să meargă la dineuri şi să discute despre salvarea Greciei din criza financiară. Ar putea să şi-o tragă cu nişte gagici care ar arăta bizar şi care, până la urmă, s-ar dovedi că sunt bisexuale. Am citit *Carnetul auriu*, **ar putea să le spună. Într-adevăr, a citit romanul. După aceea, nu s-ar mai întoarce niciodată în Carricklea, ar pleca altundeva, la Londra sau la Barcelona. Lumea n-ar considera neapărat că s-a descurcat bine; unii ar fi de părere că i-a mers foarte rău, iar alţii l-ar putea uita complet. Oare ce-ar crede Lorraine? Ea ar vrea să-l vadă fericit şi să nu-i pese de opiniile altora. Dar vechiul Connell, cel pe care îl cunosc prietenii? Persoana aceea ar fi moartă într-un fel – sau, mai rău, îngropată de vie, zbierând de sub pământ.**

Atunci am fi amândoi la Dublin, zice el. Pun pariu că, dacă am da nas în nas pe-acolo, te-ai face că nu mă cunoşti.

La început, nu capătă niciun răspuns. Cu cât ea tace mai mult, cu atât el se simte mai agitat, de parcă realmente Marianne s-ar putea preface că nu-l cunoaşte. Îl cuprinde

panica la gândul că nu l-ar mai băga în seamă, aici nefiind vorba doar de Marianne, ci şi de propriul viitor, de ceea ce ar fi posibil să i se întâmple lui.

Ea zice într-un târziu: Nu m-aş preface niciodată că nu te cunosc, Connell.

După aceea, liniştea devine foarte intensă. Câteva secunde, Connell rămâne nemişcat. Desigur, la şcoală, el se preface că n-o cunoaşte pe Marianne, dar n-a intenţionat să aducă vorba despre asta. Pur şi simplu, aşa trebuie să fie. Dacă lumea ar afla ce a făcut cu Marianne în mare taină, în vreme ce o ignora complet la şcoală, viaţa lui s-ar sfârşi. Ar merge pe hol şi ochii tuturor l-ar urmări ca pe un criminal în serie, sau mai rău. Prietenii nu-l consideră o persoană deviantă, una care ar putea să-i spună Mariannei Sheridan, la lumina zilei, complet treaz: E-n regulă dacă termin în gura ta? Cu prietenii lui, se comportă normal. Connell şi Marianne au viaţa lor privată în camera lui, unde nu-i poate deranja nimeni, aşa că nu există niciun motiv să amestece lumile. Totuşi, simte că şi-a pierdut avantajul în discuţie şi că a lăsat o portiţă către redeschiderea subiectului, deşi nu a vrut asta, iar acum trebuie să spună ceva.

Sigur nu te-ai preface? întreabă el.

Nu.

Bine. Atunci o să aleg Limba engleză, la Trinity.

Serios? se miră ea.

Mda. Şi-aşa nu prea mă interesează să-mi găsesc de lucru.

Marianne îi zâmbeşte, de parcă s-ar simţi câştigătoare. Lui îi place să-i dea senzaţia asta. O clipă, i se pare posibil să păstreze ambele lumi, ambele versiuni ale vieţii sale, şi să se mişte între ele ca şi cum ar trece de colo-colo printr-o uşă. Poate să se bucure de simpatia cuiva ca Marianne şi să fie totodată apreciat la şcoală, poate să-şi formeze opinii şi

preferinţe secrete, nu e nevoie să apară niciun conflict, nu are de ce să aleagă un lucru în detrimentul celuilalt. Doar cu un mic subterfugiu, poate să ducă două existenţe complet separate, fără să se confrunte cu întrebarea supremă: ce va face el în viaţă sau ce fel de persoană este? Gândul acesta îl alină într-atât de mult, încât, preţ de câteva secunde, evită privirile Mariannei, dorind să-şi prelungească încă puţin convingerea. Ştie că, atunci când se va uita în ochii ei, nu va mai fi în stare să creadă asta.

Şase săptămâni mai târziu

(Aprilie 2011)

Numele ei figurează pe listă. Îi arată bodyguardului actul de identitate. Când pătrunde înăuntru, interiorul este luminat slab, cavernos, oarecum purpuriu, cu bare lungi de o parte şi de alta, cu trepte care coboară spre un ring de dans. Aerul miroase a alcool stătut, iar ringul plat, minuscul, a gheaţă carbonică. Alte câteva fete din comitetul de strângere de fonduri stau deja la o masă şi cercetează listele. Salut, zice Marianne. Se întorc şi se uită la ea.

Bună, răspunde Lisa. Ia uite ce bine-ţi stă aşa gătită!

Arăţi trăsnet! zice Karen.

Rachel Moran nu-i adresează o vorbă. Toată lumea ştie că Rachel e cea mai populară fată din şcoală, dar nimeni n-are voie să afirme răspicat asta. În schimb, trebuie să se prefacă toţi că nu observă faptul că vieţile lor sociale sunt aranjate ierarhic, cu anumiţi oameni în vârf, cu destui înghe-suindu-se la nivelul mediu, cu alţii undeva jos. Câteodată, Marianne se vede în capătul de jos al scării, dar alteori se imaginează complet în afară, neafectată de mecanismul scării, din moment ce, de fapt, nu-şi doreşte popularitate şi nu face nimic ca s-o obţină. De unde se află ea, nu e deloc limpede ce avantaje aduce scara, nici măcar acelora din vârful ei. Îşi freacă braţul şi zice: Mersi. Vrea cineva ceva de băut? Oricum mă duc la bar.

Credeam că nu te împaci cu alcoolul, îi aruncă Rachel.

Eu vreau o sticlă de West Coast Cooler, spune Karen. Dacă nu te deranjează.

Vinul e singura băutură alcoolică pe care a încercat-o vreodată Marianne, dar când ajunge lângă tejghea, se hotărăşte să-şi comande un gin tonic. Barmanul se uită făţiş la sânii ei, în timp ce schimbă câteva vorbe. Marianne habar n-avea că bărbaţii fac astfel de lucruri nu doar în filme sau la televizor, şi experienţa îi dă un mic fior de feminitate. Poartă o rochie neagră aproape transparentă, mulată perfect pe trup. Localul e cam gol deocamdată, chiar dacă evenimentul a început. După ce revine la masă, Karen îi mulţumeşte cu efuziune pentru băutură. O să-ţi dau banii pe ea, adaugă fata. Nu-ţi face griji, spune Marianne, scuturând dintr-o mână.

În cele din urmă, lumea începe să se adune. Porneşte muzica, un remix asurzitor după Destiny s Child, iar Rachel îi dă Mariannei carnetul cu bilete de tombolă şi îi explică sistemul de preţuri. Marianne a fost votată să facă parte din comitetul de strângere a fondurilor pentru banchet probabil la mişto, dar chiar şi-aşa trebuie să ajute la organizare. Ţinând în mână carnetul cu bilete, continuă să plutească în urma celorlalte fete. E obişnuită să-i observe pe oamenii aceştia de la distanţă, aproape ştiinţific, dar acum, nevoită să facă un pic de conversaţie şi să zâmbească politicos, nu mai poate fi o observatoare, ci doar o intrusă, ba încă una stânjenită. Vinde câteva bilete, dând restul din portofelul ei, mai cumpără niscaiva băuturi, se uită spre uşă, apoi îşi întoarce privirea, dezamăgită.

Băieţii cam întârzie, remarcă Lisa.

Dintre toţi băieţii posibili, Marianne ştie exact la cine se referă: Rob, cu care Lisa ba e împreună, ba nu mai e,

şi prietenii lui – Eric, Jack Hynes şi Connell Waldron. Întârzierea lor nu a trecut neobservată de Marianne.

Dacă nu apar, îl omor pe Connell, spune Rachel. Mi-a zis ieri că o să vină în mod sigur cu toţii.

Desigur, Marianne nu comentează. Rachel vorbeşte adesea despre Connell în felul ăsta, făcând aluzie la conversaţii confidenţiale între ei, de parcă ar fi prieteni intimi. Connell îi ignoră obiceiul, dar ignoră şi aluziile Mariannei la asta când sunt între patru ochi.

Probabil că mai ciocnesc un păhărel înainte de petrecere, acasă la Rob, spune Lisa.

O să ajungă aici beţi mangă, zice Karen.

Marianne îşi scoate telefonul din poşetă şi îi scrie un mesaj lui Connell: Discuţie animată despre întârzierea voastră. Aveţi de gând să veniţi odată? Peste treizeci de secunde, el răspunde: mda jack tocmai a borât peste tot aşa că a trebuit să-l urcăm într-un taxi etc. dar ajungem curând, tu cum te descurci cu socializarea. Marianne îi răspunde: Am ajuns noua celebritate din şcoală. Toată lumea mă poartă pe braţe în jurul ringului, strigându-mi numele. Îşi pune telefonul la loc în poşetă Nimic nu i s-ar părea mai amuzant acum decât să spună: Ajung

şi ei foarte curând, fetelor. Ah, ce statut înfricoşător ar căpăta într-o clipită, cât de destabilizator ar fi, cât de distructiv!

Cu toate că până acum Marianne a trăit doar în Carricklea, nu cunoaşte foarte bine aşezarea. Nu se duce să bea în cârciumile de pe Strada Principală şi, înainte de seara asta, nu fusese niciodată în singurul club de noapte al oraşului. N-a intrat niciodată în cartierul de locuinţe rezidenţiale Knocklyon. Nu ştie cum se numeşte râul care curge, maroniu şi murdar, pe lângă magazinul Centra şi prin spatele parcării bisericii,

agăţând în drumul lui pungi subţiri de plastic, nici unde se duce pe urmă. Cine să-i fi spus? Nu iese din conac decât ca să meargă la şcoală, la slujba obligatorie din fiecare duminică şi la Connell, când nu e maică-sa acasă. Ştie cât durează să ajungă în Sligo, douăzeci de minute, însă poziţia şi dimensiunile altor orăşele din zonă faţă de Carricklea rămân un mister pentru ea. Coolaney, Skreen, Ballysadare – e destul de sigură că toate sunt vecine cu Carricklea, numele astea îi sunt cunoscute, dar nu ştie exact unde se află. Nu a intrat niciodată în sala cea mare a sporturilor. Nu s-a dus niciodată să bea pe şest în fabrica de pălării abandonată, chiar dacă a trecut pe lângă ea cu maşina.

La fel, îi e imposibil să ştie care familii din oraş sunt considerate bune şi care nu. Este genul de lucru pe care i-ar plăcea să-l ştie, doar ca să-l poată respinge cu îndârjire. Ea provine dintr-o familie bună, iar Connell dintr-una proastă, asta a izbutit să afle.

Familia Waldron e cunoscută în Carricklea ca un cal breaz. Unul dintre fraţii lui Lorraine a fost la închisoare, Marianne n-are habar din ce motiv, iar altul care a făcut un accident de motocicletă la intersecţia principală, în urmă cu vreo câţiva ani, era aproape să moară. Şi, bineînţeles, Lorraine a rămas însărcinată la şaptesprezece ani şi a renunţat la şcoală ca să nască. Totuşi, Connell e considerat acum o partidă bună. Elev silitor, joacă fotbal ca atacant central, arată bine, nu se amestecă în bătăi. Toată lumea îl place. E liniştit. Până şi mama Mariannei spune aprobator: Băiatul ăla nu seamănă deloc cu alde Waldron. Denise Sheridan este avocată. Şi tatăl Mariannei a fost avocat.

Săptămâna trecută, Connell a pomenit ceva despre „fantomă". Marianne nu mai auzise despre asta înainte, a trebuit să-l întrebe. El a ridicat din sprâncene. Fantoma, a spus. Cartierul-fantomă, Mountain View. E chiar în spatele şcolii,

pe-acolo. Marii111116 ?tia vaş despre niş$te construcţii pe terenul din spatele Şcolii, dar nu că ar fi fost vreun cartier de locuinţe, locuit ori ba. Lumea se duce acolo să bea, a adăugat Connell. Ah! a exclamat Marianne. L-a întrebat cum e. I-a spus că ar vrea să i-l arate, dar că mereu sunt oameni prin zonă. Tot timpul face observaţii nonşalante despre lucruri pe care le-ar „vrea". Aş vrea să nu fie nevoie să pleci, zice el când ea pleacă, sau: Aş vrea să poţi rămâne peste noapte. Dacă într-adevăr ar vrea lucrurile acelea, Marianne ştie sigur, atunci toate s-ar întâmpla. Connell obţine absolut întotdeauna ce

vrea, iar apoi, dacă ceea ce a vrut nu-l face fericit, îşi plânge de milă.

Până la urmă, tot a dus-o în cartierul-fantomă. Au mers cu maşina lui într-o după-amiază, şi el a intrat primul, ca să se asigure că nu mai e nimeni. Casele erau imense, cu faţade din beton dezgolit şi peluze crescute în neştire. Spaţiile în care ar fi trebuit să fie ferestre erau acoperite cu folii de plastic, ce zvâcneau zgomotos la orice pală de vânt. Ploua, iar Marianne îşi lăsase haina în maşină. Şi-a încrucişat braţele, privind printre gene acoperişurile de ardezie ude.

Vrei să te uiţi puţin înăuntru? a întrebat-o Connell.

La numărul 23, uşa de la intrare era descuiată. În casă, şi mai linişte, şi mai întuneric. Locul arăta mizerabil. Marianne a împins o sticlă goală de cidru cu vârful pantofului. Toată podeaua era acoperită cu mucuri de ţigară, iar în camera de zi, altfel goală, cineva târâse o saltea. O saltea oribil de pătată şi umedă de ceva care semăna a sânge.

Cam mizerabil, a spus tare Marianne.

Connell tăcea, doar privea în jur.

Vii adesea pe-aici? l-a întrebat ea.

El a schiţat o ridicare din umeri. Nu chiar, i-a răspuns, înainte veneam mai des, acum nu prea.

Zi-mi, te rog, că nu ai făcut sex pe salteaua aia.

Connell a zâmbit absent. Nu, a răspuns. Cu asta crezi că mă ocup eu în weekenduri?

Mda, cam aşa ceva.

Atunci el n-a mai zis nimic, ceea ce a facut-o să se simtă şi mai aiurea. Băiatul a lovit într-o doară cu piciorul o cutie zdrobită de Dutch Gold şi a trimis-o, răsucindu-se, spre uşile în stil franţuzesc.

Probabil că e de trei ori mai mare decât casa mea, a spus Connell. Nu ţi se pare?

Marianne s-a simţit ruşinată că nu şi-a dat seama la ce se gândise el, de fapt. Probabil, a răspuns. Dar, sigur, încă n-am văzut etajul.

Patru dormitoare.

Dumnezeule mare!

Zace aşa, goală, nu locuieşte nimeni aici, a zis el. De ce nu dau casele astea moca, dacă tot nu le pot vinde? Crede-mă, nu fac pe prostul cu tine, întreb pe bune.

A ridicat din umeri. Adevărul era că nici ea nu înţelegea

de ce.

Are legătură cu capitalismul, a răspuns Marianne.

Mda. Toate au, asta e marea problemă, nu?

Ea a încuviinţat. El a privit-o de parcă tocmai se trezea dintr-un vis.

Ţi-e frig? a întrebat-o. Pari zgribulită.

Marianne a zâmbit, şi-a frecat nasul. El şi-a desfăcut fermoarul gecii negre de puf şi i-a aşezat-o pe umeri. Stăteau foarte aproape unul de altul. Ea s-ar fi întins pe jos şi l-ar fi lăsat să se plimbe pe corpul ei, dacă el ar fi vrut, Connell ştia asta.

Când ies în weekend, sau ceva gen, nu mă dau la alte fete, nimic de soiul ăsta, a zis el.

Marianne a zâmbit iarăşi şi a răspuns: Te cred. De fapt, ele se dau la tine.

Connell a rânjit strengăreşte şi şi-a coborât privirea spre pantofi. Ai o părere foarte bizară despre mine, a şoptit.

Ea i-a cuprins cu mâna cravata uniformei. Era prima dată în viaţă când ar fi putut să spună lucruri şocante şi să folosească cuvinte vulgare, aşa că a profitat din plin. Dacă aş vrea să mă fuţi aici, a zis ea, ai face-o?

Connell nu şi-a schimbat expresia feţei, dar şi-a mişcat mâinile sub puloverul ei, ca să-i arate că fusese atent. După câteva secunde, a spus: Îhî. Dacă vrei, da. Mereu mă pui să fac nişte lucruri groaznic de ciudate.

Cum adică? a întrebat ea. Nu te pot pune să faci nimic.

Ba da, poţi. Crezi că aş face chestii de genul ăsta cu altcineva? Pe bune, crezi că altă fată ar putea să mă convingă să mă ascund după ore pe-aiurea, şi-aşa mai departe?

Ce-ai vrea, de fapt? Să te las în pace?

Connell a privit-o lung, părând şocat de direcţia în care o lua discuţia. Clătinând din cap, a mormăit: Dacă ai face asta...

Ea s-a uitat la el, dar băiatul nu a continuat.

Dacă aş face asta, ce? a insistat Marianne.

Nu ştiu. Adică, dacă pur şi simplu n-ai mai vrea să ne vedem. Sincer, m-aş simţi surprins, pentru că nu pari nefericită.

Şi dacă aş cunoaşte pe altcineva, un tip care m-ar plăcea mai mult?

Connell a râs. Fata i-a întors spatele, îmbufnată, smucin-du-se din îmbrăţişarea lui şi încrucişându-şi braţele pe piept. El a zis: Hei!, dar ea nu s-a mişcat. Stătea cu faţa spre salteaua aceea dezgustătoare, cu pete de culoarea ruginii. Uşor, el a venit din spate şi i-a ridicat părul ca să o sărute pe ceafa.

Scuze că am râs, a zis Connell. Mă faci să mă simt nesigur când vorbeşti despre chestia asta, că n-ai vrea să ne mai vedem. Aveam impresia că mă placi.

Ea a închis ochii. Chiar te plac, i-a răspuns.

Păi, dacă ai cunoaşte pe altcineva, şi dacă l-ai plăcea mai mult pe el, m-aş oftica, bine? Dacă tot ai întrebat. N-aş fi deloc fericit. E OK aşa?

Azi, prietenul tău Eric a zis că am pieptul plat, iar asta de faţă cu toată lumea.

Connell a tăcut. Ea îi simţea respiraţia. N-am auzit aşa ceva, a răspuns el.

Erai la baie sau cine ştie unde. A zis că arăt ca o scândură de călcat.

Dă-l în mă-sa, e un nesimţit. De-aia eşti prost dispusă?

Fata a ridicat din umeri. Connell a cuprins-o cu braţele pe după mijloc.

Nu vrea decât să te umple de nervi, a zis el. Dacă ar şti că are cea mai mică şansă la tine, ar vorbi cu totul altfel. Pur şi simplu crede că îl priveşti din avion.

Marianne a ridicat iarăşi din umeri, muşcându-şi buza de jos.

N-ai de ce să-ţi faci griji pentru felul cum arăţi, a spus Connell.

Hm.

Nu te plac doar fiindcă eşti deşteaptă, crede-mă.

Ea a râs, simţindu-se ridicolă.

El şi-a frecat nasul de urechea ei şi a adăugat: Mi-ar fi dor de tine dacă n-ai mai vrea să ne vedem.

Ţi-ar fi dor să te culci cu mine? a întrebat Marianne.

El a atins-o cu mâna pe coapsă, trăgând-o spre corpul lui, şi a zis încet: Îhî, mult de tot.

Acum putem să ne întoarcem la tine acasă?

Connell a încuviinţat. Câteva secunde au rămas aşa, nemişcaţi, el înconjurând-o cu braţele, respirându-i

în ureche. Cei mai mulţi oameni trec prin viaţă fără să se simtă, măcar o dată, într-atât de apropiaţi de cineva, a gândit Marianne.

În sfârşit, după al treilea gin tonic, uşa se deschide şi băieţii îşi fac apariţia. Comitetul de fete se ridică şi începe să-i tachineze, certându-i că au întârziat şi altele de felul ăsta. Marianne rămâne în spate, căutând privirea lui Connell, dar el n-o bagă-n seamă. E îmbrăcat cu o cămaşă albă, având gulerul prins în nasturi, şi cu aceiaşi adidaşi pe care-i poartă mereu. Şi ceilalţi băieţi sunt în cămăşi, însă ale lor par mai elegante, mai strălucitoare, asortate cu pantofi scumpi, din piele. În aer pluteşte un miros greu, ameţitor, de aftershave. Eric îi surprinde privirea Mariannei şi, deodată, o lasă baltă pe Karen cu o mişcare atât de evidentă, încât toată lumea se întoarce să se holbeze într-acolo.

Ia uită-te la tine, Marianne. Arăţi super! exclamă Eric.

Ea nu-şi dă seama dacă e sincer sau batjocoritor. Acum, toţi băieţii o privesc, mai puţin Connell.

Vorbesc serios, întăreşte Eric. Grozavă rochie, foarte sexy.

Rachel începe să râdă, apropiindu-se de Connell ca să-i spună ceva la ureche. El îşi întoarce uşor faţa, n-are de gând să râdă împreună cu Rachel. Marianne simte o presiune în cap, de care ar vrea să se elibereze ţipând sau plângând.

Haideţi să dansăm, propune Karen.

N-am văzut-o niciodată pe Marianne dansând, zice Rachel.

Păi, ai s-o poţi vedea acum.

Karen o ia de mână pe Marianne şi o trage spre ring. Se aude un cântec al lui Kanye West, acela cu fragmentul 46

din Curtis Mayfield. Marianne încă ţine carneţelul cu bilete într-o mână, iar pe cealaltă şi-o simte umedă în palma lui Karen. Ringul e aglomerat şi îi trimite vibraţii de başi, prin pantofi, de-a lungul picioarelor. Karen, ameţită după multele pahare, îşi propteşte un braţ de umărul Mariannei şi-i şopteşte la ureche: N-o băga în seamă pe Rachel, e în toane proaste. Marianne aprobă din cap, mişcându-şi trupul în ritmul muzicii. Simţindu-se şi ea beată acum, se întoarce să cerceteze din ochi întreaga încăpere, vrând să ştie unde-i Connell. Îl vede imediat, stând în capul scărilor. O urmăreşte. Muzica e dată atât de tare, că îi face tot corpul să pulseze. În jurul lui Connell, lumea vorbeşte şi râde. El doar se uită la ea, nu spune o vorbă. Sub privirea băiatului, mişcările ei par amplificate, aproape scandaloase, iar greutatea braţului lui Karen pe umărul ei este senzuală, fierbinte. Îşi împinge şoldurile înainte şi îşi trece o mână prin păr.

Karen îi zice în ureche: Să ştii că te-a filat tot timpul.

Marianne se uită la el, apoi la Karen, fără să vorbească, încercând să-şi controleze expresia feţei, ca să nu-i trădeze emoţia.

De-aia Rachel se arată prost dispusă faţă de tine, îi şopteşte Karen.

Simte mirosul de vin din răsuflarea ei când vorbeşte, îi observă plombele. O place aşa de mult în momentul ăsta! Mai dansează puţin, apoi urcă scările împreună, ţinându-se de mână, fără să răsufle, zâmbind aiurea. Eric şi Rob se prefac că se ceartă. Connell se apropie abia perceptibil de Marianne, iar braţele li se ating. Ei îi vine să-l ia de mână şi să-i lingă degetele, unul câte unul.

Mai apoi, Rachel se întoarce spre ea şi-i aruncă: Ce-ar fi să şi vinzi nişte bilete de tombolă la un moment dat?

Marianne surâde, iar zâmbetul pe care îl reuşeşte e unul îngâmfat, aproape batjocoritor. Zice: OK.

Am impresia că băieţii ăia ar vrea să cumpere niscai bilete, intervine Eric.

Arată din cap spre uşă, unde s-au ivit câţiva indivizi mai în vârstă. N-ar avea ce să caute, clubul trebuia să fie deschis numai pentru cei de pe listă. Marianne nu ştie cine sunt, poate fraţii sau verii cuiva, sau poate doar nişte ţipi de douăzeci şi ceva de ani cărora le place să se învârtă pe la strângerile de fonduri pentru liceu. Aceştia îl văd pe Eric facându-le semne şi se apropie. Marianne îşi caută în poşetă portofelul, să fie la îndemână, în caz că vor să cumpere bilete la tombolă.

Cum merge treaba, Eric? întreabă unul dintre dpi. Care-i prietena ta?

E Marianne Sheridan, răspunde Eric. Cred că îl cunoaşteţi pe fratele ei, Alan. Probabil c-a fost în acelaşi an cu Mick.

Individul aprobă scurt din cap, măsurând-o pe Marianne de sus până jos. Atenţia lui o lasă indiferentă. Muzica e prea zgomotoasă, nu poate să audă ce spune Rob la urechea lui Eric, dar Marianne simte că are legătură cu ea.

Hai să-ţi fac cinste, îi zice bărbatul. Ce bei?

Nu, mersi, răspunde Marianne.

Atunci necunoscutul o cuprinde cu un braţ pe după umeri. E foarte înalt, observă ea. Mai înalt decât Connell. Degetele lui îi mângâie braţul gol. Încearcă să se desprindă, însă el nu-i dă drumul. Unul dintre prietenii lui începe să râdă, iar Eric îi ţine hangul.

Superbă rochie, zice bărbatul.

Vrei să-mi dai drumul? îi cere ea.

Foarte decoltată, mişto de tot!

Într-o fracţiune de secundă, îşi coboară mâna de pe umărul ei şi, sub privirile tuturor, îi strânge carnea sânului drept. Instantaneu, Marianne se smulge de lângă el, trăgându-şi rochia până deasupra claviculelor, simţindu-şi sângele năvă-lindu-i în obraji. O înţeapă ochii şi o doare locul de unde a apucat-o. În spatele ei, ceilalţi se amuză copios. Îi aude. Rachel râde, un sunet ascuţit, ca un fluierat strident în urechile Mariannei.

Fără să se întoarcă, fata aleargă afară şi lasă uşa să se trântească în urma ei. Se trezeşte pe holul cu garderoba şi nu-şi aduce aminte dacă ieşirea e în dreapta sau în stânga. Tremură din tot corpul. Garderobiera o întreabă dacă se simte bine. Marianne nu mai ştie cât de beată e. Face câţiva paşi spre o uşă din stânga, apoi se sprijină cu spatele de perete şi se lasă să alunece, ajungând pe podea. Sânul o doare, acolo de unde a apucat-o individul. Nu fusese în glumă, chiar intenţionase să-i facă rău. Acum şade pe jos, cu genunchii strânşi la piept.

În capătul holului, uşa se deschide şi apare Karen, urmată de Eric, Rachel şi Connell. O văd pe Marianne căzută, iar Karen aleargă la ea, în timp ce toţi ceilalţi rămân pe loc, stană de piatră, neştiind ce să facă sau, poate, nedorind să facă ceva. Karen se apleacă şi îi atinge mâna. Pe Marianne o dor ochii, nici nu ştie încotro să se uite.

Cum te simţi? o întreabă Karen.

Sunt OK, zice Marianne. Îmi pare rău. Doar că am băut prea mult, aşa cred.

Las-o în pace! ordonă Rachel.

Hei, ne distram şi noi un pic, intervine Eric. Să ştii că, de fapt, Pat e un tip foarte haios, asta după ce ajungi să-l cunoşti.

Mie mi s-a părut amuzant, spune Rachel.

La faza asta, Karen se întoarce brusc şi îi fixează cu privirea. De ce aţi mai venit aici dacă vi s-a părut

atât de amuzant? le aruncă ea. De ce nu vă duceţi la Pat, cel mai bun prieten al vostru? Vi se pare amuzant că molestează copile?

Păi, ce, Marianne e o copilă? se miră Eric.

Am râs pe cinste cu toţii în clipa aia, zice Rachel.

Nu-i adevărat, se aude vocea lui Connell.

Pe dată, toţi se întorc şi se uită la el. Marianne se uită la el. Privirile li se întâlnesc.

Eşti OK, pe bune? o întreabă Connell.

Ah, poate vrei s-o săruţi ca să-i treacă mai iute, comentează Rachel.

S-a înroşit acum şi îşi trece mâna peste o sprânceană. Ceilalţi sunt în continuare cu ochii pe el. Mariannei i se pare că zidul din spate e rece ca gheaţa.

Rachel, zice el, ce-ar fi să te duci în mă-ta?

Karen şi Eric schimbă o privire, cu ochii holbaţi, Marianne observă asta. La şcoală, Connell nu vorbeşte şi nu se poartă niciodată aşa. În toţi anii din urmă, nu l-a văzut niciodată purtându-se agresiv sau vorbind trivial, nici măcar când era provocat. Rachel se mulţumeşte să-şi dea capul pe spate, după care se întoarce furtunos în club. Uşa se închide, zgâl-ţâindu-se puternic în balamale. Connell continuă să-şi frece sprânceana câteva secunde. Karen îi spune ceva pe muteşte lui Eric, Marianne nu înţelege ce. Apoi, Connell se uită la Marianne şi-i zice: Vrei să mergi acasă? Sunt cu

maşina, pot să te duc. Fata încuviinţează din cap, iar Karen o ajută să se ridice. Connell îşi bagă mâinile în buzunare, de parcă ar dori ca nu care cumva să o atingă întâmplător. Îmi pare rău că am făcut aşa o scenă. Mă simt prost. Adevărul e că nu sunt obişnuită să beau, se scuză Marianne.

Nu e vina ta, o consolează Karen.

Mulţumesc, eşti nemaipomenit de drăguţă.

Îşi strâng din nou mâinile. Marianne îl urmează pe Connell spre ieşire, apoi înconjoară hotelul, până în locul unde a parcat maşina. E întuneric şi rece afară, iar sunetul muzicii din club pulsează slab în urma lor. Ea se urcă pe locul destinat pasagerului şi îşi pune centura de siguranţă. El închide portiera de pe partea şoferului şi bagă cheia în contact.

Îmi pare rău că am făcut aşa o scenă, zice din nou Marianne.

N-ai făcut nicio scenă, răspunde Connell. Mie-mi pare rău că ăilalţi s-au comportat ca nişte măgari. Pat li se pare cool numai fiindcă, uneori, dă petreceri la el acasă. S-ar părea că, dacă faci party-uri la tine, e OK să-ţi baţi joc de oameni, ştiu eu?

Chiar m-a durut. Gestul acela...

Connell tace. Doar frământă volanul în mâini. Se uită în poală, expiră iute, aproape ca şi cum ar tuşi. Îmi pare foarte rău, zice el. După care porneşte maşina. Câteva minute se scurg în linişte, Marianne răcorindu-şi fruntea de geam.

Vrei să treci pe la mine câteva minute? o întreabă el.

Lorraine nu-i acasă?

El ridică din umeri. Bate cu degetele în volan. Probabil că s-a culcat deja, răspunde. Adică, am putea să mai stăm puţin, să ne liniştim, înainte să te duc acasă. Dacă n-ai chef, e OK.

Dar dacă nu doarme?

Sincer, e destul de relaxată când vine vorba despre lucruri de genul ăsta. Adică, nu prea cred că i-ar păsa.

Marianne se uită pe geam, privind cum oraşul se prelinge în jurul maşinii. Înţelege ce spune Connell: că nu-i nicio problemă dacă maică-sa află despre ei. Poate că deja ştie.

Lorraine pare o mamă foarte îngăduitoare, zice Marianne.

Mda. Aşa cred.

Trebuie să fie mândră de tine. Eşti singurul băiat din şcoală care chiar a ajuns un adult de treabă.

Connell îi aruncă o ocheadă. Cum adică, am ajuns de treabă?

Ce n-ai priceput? Toată lumea te place. Şi, spre deosebire de cei mai mulţi, tu eşti cu adevărat o persoană bună.

El adoptă o expresie pe care ea nu poate s-o interpreteze, un fel de ridicat din sprâncene a uimire combinat cu o încruntare. Când ajung la el acasă, ferestrele sunt întunecate, ceea ce înseamnă că Lorraine s-a culcat. În camera lui Connell, cei doi se întind unul lângă altul şi-şi şoptesc. El îi spune că e frumoasă. Ea n-a mai auzit asta înainte, deşi uneori a bănuit în sinea ei, dar i se pare diferit când o aude venind din partea altcuiva. Îi duce mâna la sânul care o doare, iar el o sărută. Are faţa umedă, a plâns. Connell o sărută pe gât. Eşti OK? o întreabă. Când ea încuviinţează, el o mângâie pe păr şi spune: E normal să fii supărată, să ştii. Ea îşi lipeşte faţa de pieptul lui. Se simte ca o bucată moale de pânză, stoarsă de apă, care acum picură.

Tu n-ai lovi niciodată o fată, nu-i aşa? întreabă Marianne.

Doamne! Bineînţeles că nu. De unde-ai scos-o pe-asta?

Habar n-am.

Crezi că sunt genul de om care ar fi în stare să lovească vreo fată?

Ea îşi îngroapă faţa adânc în pieptul lui. Tatăl meu o bătea câteodată pe mama, zice Marianne. Câteva secunde, care par incredibil de lungi, Connell nu scoate o vorbă. Apoi exclamă: Doamne, Dumnezeule, îmi pare rău! N-am ştiut asta.

E-n regulă, zice ea.

Te-a lovit şi pe tine vreodată?

Mda... Uneori.

Connell se cufundă iarăşi în tăcere. Se apleacă şi o sărută pe frunte. Eu nu ţi-aş face rău niciodată, mă crezi? Niciodată! Ea aprobă din cap, fără vreun cuvânt. Mă faci extrem de fericit, continuă el. Îşi plimbă mâna peste părul ei şi-i şopteşte la ureche: Te iubesc. Nu spun asta doar ca s-o spun, te iubesc de-adevărat. Ochii ei se umplu iar de lacrimi. Îi închide. Până şi atunci când îşi va aminti, momentul acesta i se va părea insuportabil de intens, şi ea o ştie de-acum, când se întâmplă. Nu s-a considerat niciodată demnă de a fi iubită. Dar acum are o viaţă nouă, care începe cu acest moment, şi chiar după ce vor fi trecut mulţi ani, se va gândi: Da, exact aşa a fost, atunci a început viaţa mea.

Două zile mai târziu

(Aprilie 2011)

El stă pe marginea patului, în timp ce mama lui pleacă să caute o asistentă. Doar asta ai pe tine? zice bunică-sa.

Poftim? întreabă Connell.

Puloverul ăsta e tot ce ai pe tine?

A, mda.

O să îngheţi. O să ajungi şi tu aici.

Azi-dimineaţă, bunica lui a alunecat în parcarea de la Aldi şi a căzut pe un şold. Nu e bătrână, ca

majoritatea pacienţilor de acolo, are numai cincizeci şi opt de ani. Aceeaşi vârstă ca a mamei Mariannei, reflectează Connell. Oricum, se pare că şoldul bunică-sii e cam vraişte, posibil fracturat, iar Connell a trebuit s-o aducă pe Lorraine la Sligo, ca s-o viziteze pe maică-sa la spital. Cineva tuşeşte în patul din partea opusă a rezervei.

Sunt OK, zice el. Afară-i cald.

Bunica oftează, ca şi cum observaţia lui despre vreme ar fi dureroasă pentru ea. Probabil aşa şi este, fiindcă tot ce face el e dureros pentru ea, iar asta din cauză că îl urăşte pentru că există. Acum îl măsoară din cap până-n picioare, cu o expresie critică.

Ei bine, cu siguranţă nu semeni cu maică-ta, nu? zice ea.

Mda, corect. Nu semăn.

Din punct de vedere fizic, Lorraine şi Connell arată cu totul diferit. Lorraine este blondă, iar faţa ei blajină are contururi line. Băieţii de la şcoală o consideră atrăgătoare, şi nu

ezită să-i spună asta lui Connell. Probabil c-o fi atrăgătoare, şi ce dacă, de ce s-ar simţi ofensat? Connell are părul mai închis la culoare şi o faţă dură, colţuroasă – poate că un pictor aşa ar înfăţişa un criminal. Ştie totuşi că bunică-sa nu a făcut aluzie la aspectul lui fizic, ci la paternitate. OK, despre asta n-are nimic de comentat.

Nimeni în afară de Lorraine nu ştie cine este tatăl lui Connell. Ea îi zice că o poate întreba asta oricând vrea să afle, dar pe el chiar nu-l interesează. În serile când iese în oraş, prietenii aduc vorba uneori despre tatăl lui, de parcă ar fi un subiect profund şi plin de semnificaţii pe care nu pot să-l discute decât la beţie. Lui Connell i se pare deprimant. El nu se gândeşte niciodată la bărbatul care a lăsat-o însărcinată pe Lorraine, de ce ar face-o? Colegii lui par obsedaţi de taţii lor, obsedaţi să rivalizeze cu ei sau să fie diferiţi de aceştia în anumite privinţe. Când se iau la harţă cu taţii lor, certurile par mereu să însemne un lucru la suprafaţă, dar să ascundă dedesubt, în secret, un alt înţeles. Când Connell se ceartă cu Lorraine, de obicei asta se întâmplă din pricina vreunui prosop ud uitat pe canapea, şi atât, chiar e vorba despre prosop sau, cel mult, despre tendinţa înnăscută a lui Connell de a fi neglijent. În ciuda obiceiului său de a abandona prosoape aiurea, doreşte ca Lorraine să-l perceapă ca pe un adult responsabil, iar maică-sa spune că, dacă este atât de important pentru el să fie considerat responsabil, atunci s-o arate prin acţiunile lui, nah, lucruri de genul ăsta.

La sfârşitul lui februarie, a dus-o pe Lorraine cu maşina la secţia de vot, iar pe drum l-a întrebat cu cine are el de gând să voteze. Cu unul dintre candidaţii independenţi, i-a răspuns vag. Maică-sa a râs. Nu-mi spune, că ştiu, a zis ea. Cu Declan Bree, comunistul ăla. Connell n-a marşat la provocare, a continuat să fie atent la drum. Ne-ar prinde bine

un pic mai mult comunism în ţara asta, dacă mă întrebi pe mine, a comentat el, după o vreme.

Aruncându-i o ocheadă, a văzut-o pe Lorraine zâmbind. Bravo, tovarăşe, a hohotit ea. Doar eu te-am crescut aşa, cu valorile tale socialiste, mai ţii minte? într-adevăr, Lorraine are un set de valori. O interesează Cuba şi cauza eliberării palestiniene. Până la urmă, Connell chiar a votat cu Declan Bree, care a fost eliminat ulterior, la a cincea numărare a voturilor. Două locuri au revenit partidului liberal-conservator Fine Gael, iar un altul, naţionaliştilor stângişti de la Sin Fein. Lorraine a spus că e o ruşine. Se schimbă o bandă de criminali cu alta, aşa a spus. El i-a trimis Mariannei un SMS: FG în guvern, băga-mi-aş picioarele. Ea a răspuns: Partidul lui Franco. După care Connell a trebuit să facă săpături, ca să priceapă ce însemna asta.

Cu o seară înainte, Marianne îi zisese că i se pare că a devenit un om de treabă. Că e drăguţ, că toată lumea îl place. S-a gândit mult la chestia asta. Era o delectare să reflectezi la un asemenea lucru. *Eşti o persoană bună şi toată lumea te place.* **Ca să se testeze, încerca să nu se gândească o vreme, apoi revenea şi se gândea din nou, să vadă dacă îl mai face să se simtă bine, şi iarăşi îl făcea fericit. Dintr-un motiv nu prea limpede, ar fi vrut să-i destăinuie lui Lorraine cele spuse de Marianne. Simţea că asta ar fi ca o asigurare, dar în ce privinţă? Asigurarea că unicul ei fiu nu era un neisprăvit? Că ea nu-şi irosise viaţa crescându-l?**

Am auzit că te duci la Trinity College, zice bunică-sa.

Da, însă numai dacă reuşesc să adun punctele.

Dar ce ţi-a venit cu Trinity?

El ridică din umeri. Ea râde, însă e un râs zeflemitor. Oricum, destul de bun pentru tine, comentează femeia. Şi ce-o să studiezi?

Connell rezistă impulsului de a-şi scoate telefonul din buzunar ca să se uite la ceas. Limba engleză, spune. Mătuşile şi unchii lui sunt toţi foarte impresionaţi de hotărârea lui de a indica Trinity ca primă alegere, ceea ce îl stânjeneşte. Dacă e acceptat, îndeplineşte condiţiile pentru bursa completă de întreţinere, dar chiar şi aşa va fi nevoit să lucreze cu normă întreagă pe durata verii şi măcar cu jumătate de normă în rest. Lorraine susţine că nu vrea ca el să muncească prea mult în timpul facultăţii, ca să se poată concentra pe învăţat. Asta îl face să se simtă prost, fiindcă o diplomă în Engleză nu-l va ajuta să-şi găsească un job ca lumea – aceea nu-i o diplomă adevărată, e doar o glumă. Şi, de fapt, probabil că ar fi trebuit să se înscrie la Drept.

Lorraine se întoarce în rezerva spitalului. Pantofii ei scot un sunet gol, ca un pocnet, când păşeşte pe gresie. Apoi începe să stea de vorbă cu bunica lui despre specialistul care a plecat în concediu, despre doctorul O'Malley şi despre radiografie. Îi comunică toate informaţiile medicale cu minuţie, scriind lucrurile cele mai importante pe o bucată de hârtie, în cele din urmă, după ce bunică-sa îl pupă pe obraz, părăsesc rezerva. Connell îşi dezinfectează mâinile pe coridor, în timp ce Lorraine îl aşteaptă. Apoi coboară împreună

scările şi ies din spital, în apusul strălucitor şi lipicios.

După strângerea de fonduri din seara aceea, Marianne i-a povestit nişte lucruri despre familia ei. Nu a ştiut cum să comenteze. Atunci s-a apucat să-i declare că o iubeşte. Pur şi simplu s-a întâmplat, ca atunci când atingi ceva fierbinte şi îţi retragi mâna la iuţeală. Ea plângea, şi tot tacâmul, iar el a spus-o fără să se gândească. Era adevărat? Nu ştia destul cât să ştie asta. La început, a crezut că trebuie să fie adevărat, din moment ce a rostit acele vorbe, şi de ce-ar fi minţit? însă

apoi şi-a dat seama că uneori mai minte, iară intenţie şi iară să aibă habar de ce. N-a fost prima dată când a simţit nevoia arzătoare să-i spună Mariannei că o iubeşte, indiferent dacă era adevărat sau nu, dar a fost prima dată când a cedat ispitei. Sigur, a observat cât de mult i-a luat ei ca să răspundă, şi pauza prea lungă l-a cam îngrozit, de parcă ea nu urma să-i spună acelaşi lucru. Când a facut-o la rândul ei, Connell s-a simţit mai bine, dar poate că asta n-a însemnat nimic. În tot cazul, şi-ar fi dorit să ştie cum îşi organizau alţi oameni viaţa privată, ca să îi ia drept exemplu.

A doua zi dimineaţă, s-au trezit când au auzit cheile lui Lorraine învârtindu-se în broasca uşii de la intrare. Afară era lumină, el avea gura uscată, iar Marianne şedea în fund şi-şi trăgea hainele pe ea. A zis doar: Scuze, îmi pare rău. Probabil că adormiseră fără să vrea asta, mda, căci el intenţionase să o ducă acasă în seara dinainte. În vreme ce fata se încălţa, s-a îmbrăcat şi Connell.

Atunci când au ajuns împreună în capul scărilor, Lorraine stătea pe hol, cu două sacoşe de plastic pline cu târguieli în mâini. Fireşte, Marianne purta rochia de petrecere, cea neagră cu bretele.

Bună, scumpa mea, a întâmpinat-o Lorraine.

Chipul fetei s-a luminat ca un bec. Scuze pentru deranj, a zis iute.

Connell nu a atins-o, nici nu i-a vorbit. Îl durea pieptul. Marianne s-a năpustit spre uşa din faţă şi a plecat, bolborosind întruna: Pa, scuze, mersi, scuze din nou. A închis uşa în urma ei, înainte ca el să apuce măcar să coboare scările.

Lorraine a strâns din buze, de parcă se străduia să nu izbucnească în râs. Ajută-mă, te rog, cu târguielile astea, a zis ea. I-a întins una dintre sacoşe. El a urmat-o în bucătărie şi a pus sacoşa pe masă, fără să se uite la maică-sa. Frecându-şi 58

ceafa, a privit-o cum scoate produsele din ambalaje şi le aranjează în dulapuri.

Ce-i atât de amuzant? a întrebat-o.

Nu era nevoie să fugă aşa doar pentru că am venit eu acasă, a zis Lorraine. Îmi pare bine s-o văd, ştii că Marianne mi-e foarte dragă.

Connell şi-a urmărit mama strângând sacoşa de plastic refolosibilă.

Credeai că nu ştiu? a întrebat ea.

Câteva secunde, el a rămas cu ochii închişi, apoi i-a deschis. A ridicat din umeri.

Păi, ştiam că vine cineva pe-aici în cursul după-amiezelor, a continuat Lorraine. Şi lucrez în casa alor ei, ştii.

El a încuviinţat, incapabil să vorbească.

Probabil că o placi tare mult, a comentat Lorraine.

De ce spui asta?

Nu de-asta te duci la Trinity?

Connell şi-a cuprins faţa cu mâinile. Atunci Lorraine a început să râdă de-a binelea, a auzit-o. Uite-aşa mă faci să nu mai vreau să merg acolo, a zis el.

Of, potoleşte-te!

El s-a uitat în sacoşa de cumpărături pe care o lăsase pe masă şi a scos o cutie cu spaghete uscate. Afişând o mină conştiincioasă, a dus-o la dulapul de lângă frigider şi a vârât-o alături de celelalte paste.

Aşadar, Marianne e prietena ta? a întrebat Lorraine.

Nu.

Cum adică? Faci sex cu ea, dar nu e prietena ta?

Acum îţi bagi nasul în viaţa mea, a zis Connell. Nu-mi place asta, nu te priveşte.

S-a întors la sacoşă şi a scos un carton cu ouă. L-a aşezat pe blat, lângă uleiul de floarea-soarelui.

E din pricina mamei ei? a continuat Lorraine. Te gândeşti că nu i-ar conveni?

Poftim?

Pentru că ar fi posibil, îţi dai seama.

Să nu-i convină că e cu mine? s-a răstit Connell. Ce aiurealã! Dar ce-am făcut?

Cred că ar putea să ne socotească sub nivelul ei.

Atunci s-a holbat la maică-sa, care, în partea opusă a bucătăriei, aşeza în dulap o cutie cu fulgi de cereale, marcată cu logoul magazinului. Gândul că familia Mariannei se considera superioară, prea bună ca să fie asociată cu el şi cu Lorraine, nu-i trecuse prin cap niciodată. Spre surprinderea lui, ideea l-a înfuriat.

Ce, are impresia că nu suntem de nasul lor? a întrebat.

Nu ştiu. Dar poate că o să aflăm.

Adică, n-o deranjează că-i faci curat în casă, dar nu vrea ca fiu-tău să aibă vreo treabă cu fiică-sa? Ce glumă-i asta? Parcă am fi în secolul al nouăsprezecelea, îmi vine să râd!

Nu mi se pare deloc că râzi, a observat Lorraine.

Crede-mă, râd. Mi se pare cât se poate de amuzant.

Lorraine a închis dulapul şi, intrigată, s-a întors să-l privească.

Atunci, de ce tot secretul ăsta? a întrebat ea. Dacă nu din cauza Denisei Sheridan. Marianne are alt prieten, sau aşa ceva, şi nu vrei ca acela să afle?

Eşti aşa de băgăcioasă, cu toate întrebările tale!

Deci, are alt prieten.

Nu, n-are. Asta-i ultima întrebare la care-ţi mai răspund.

Lorraine a ridicat din sprâncene şi n-a mai scos o vorbă. El a mototolit punga goală de pe masă, apoi a rămas înţepenit aşa, cu ghemotocul în mână.

Sper că n-o să te apuci să spui cuiva despre asta, nu? a zis băiatul.

Hopa, începe să mi se pară foarte dubios. De ce n-ar trebui să ştie nimeni?

Dându-şi seama că va suna destul de dur, a răspuns: Pentru că asta nu ţi-ar aduce ţie niciun folos, în schimb mie mi-ar aduce numai belele. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Nu doar mie, ci şi Mariannei.

O, Doamne! a exclamat Lorraine. Nici nu vreau să mă gândesc.

El a continuat să aştepte, realizând că maică-sa n-a promis fără urmă de ambiguitate că-şi va ţine gura. Exasperată, ea şi-a ridicat mâinile spre cer şi a spus: Ei bine, află că am lucruri mai interesante despre care să bârfesc decât viaţa ta sexuală. Nu-ţi face griji, OK?

Atunci, el a urcat în camera lui şi s-a aşezat pe pat. N-a mai ştiut cât timp s-a scurs. S-a gândit la familia Mariannei, la faptul că, poate, era prea bună pentru el, dar şi la ce îi spusese ea cu o noapte în urmă. Din câte îi auzise pe tipii de la şcoală, uneori fetele inventau poveşti despre sine ca să li se dea atenţie, lansau zvonul că li s-au întâmplat cândva lucruri nasoale, chestii de genul ăsta. Iar povestea pe care i-o spusese Marianne era una care chiar atrăgea atenţia, cum că tatăl ei o bătuse în copilărie. Iar taică-su murise de-acum, aşa că nu mai putea să se apere. Connell recunoştea că ar fi fost posibil ca Marianne să-l fi minţit ca să-i inspire milă, dar în acelaşi timp ştia la fel de limpede cum ştia orice altceva că fata nu-l minţise. Mai mult, i se părea că nu-i mărturisise totul, cât de oribil fusese în realitate. Gândul că e legat în felul ăsta de ea, că are asemenea informaţii despre ea, îi dădea un sentiment apăsător, înrudit cu greaţa.

Toate astea se petreceau ieri. Azi-dimineaţă a ajuns devreme la şcoală, ca de obicei, iar când s-a dus să-şi bage cărţile în dulap, Rob şi Eric au început să-l ovaţioneze, bineînţeles că la mişto. Şi-a lăsat servieta jos, ignorându-i. Agăţându-şi un braţ de umărul lui, Eric i-a cerut: Hai, zi-ne repede! Ai luat-o la plimbare aseară? Connell s-a scotocit în buzunar după cheia dulapului şi s-a ferit de braţul lui Eric. Eşti o figură, a zis el.

Am auzit că păreaţi foarte intimi aseară, când aţi plecat împreună, l-a îmboldit Rob.

Pe bune acum, s-a-ntâmplat ceva epocal? a întrebat Eric. Nu, evident, a răspuns Connell.

De ce-i aşa de evident? a zis Rachel. Toată lumea ştie că Marianne te place.

Rachel stătea cocoţată pe pervaz, cu picioarele ei lungi legănându-se înainte şi înapoi, negre ca smoala în colanţii opaci. Connell nu a privit-o în ochi. Lisa şedea pe jos, sprijinită de dulapuri, terminându-şi tema. Karen încă nu sosise. Ar fi vrut să apară Karen.

Pun pariu că a fost o plimbare nărăvaşă, s-a hlizit Rob. Oricum n-o să ne povestească.

Nu te-aş condamna, a spus Eric, tipa n-arată rău când se străduieşte.

Mda, atât că nu-i zdravănă la cap, a aruncat Rachel. Connell s-a prefăcut că îşi caută ceva în dulap. Pe mâini şi de sub guler i se strecura o transpiraţie fină, albă.

Sunteţi nişte afurisiţi, a zis Lisa. Ce v-a făcut făta asta? întrebarea corectă e ce i-a făcut lui Waldron, a replicat Eric. Ia uite-l cum stă acolo, în dulap. Hai odată, zi-ne tot! Ai mozolit-o?

Nu, a răspuns el sec.

Ah, îmi pare rău pentru ea, a zis Lisa.

Şi mie, a spus Eric. Cred că ar trebui să te revanşezi faşă de ea, Connell. Ar trebui s-o inviţi la banchet.

Au izbucnit cu toţii în râs. Connell şi-a închis dulapul şi s-a îndepărtat, ţinându-şi fără vlagă servieta în mâna dreaptă. I-a auzit pe ceilalţi strigându-l din urmă, însă nu s-a întors. Când a ajuns la baie, s-a închis într-o cabină. Pereţii galbeni îl apăsau, iar faţa îi era udă de transpiraţie. Se tot gândea la el însuşi, la clipa când îi spusese Mariannei, în pat: Te iubesc. Era înspăimântător, ca şi cum s-ar fi privit pe sine la televizor înfăptuind o crimă oribilă. Şi curând avea să ajungă şi ea la şcoală, să-şi pună cărţile în geantă, zâmbind pentru sine, fără să aibă habar de nimic. *Eşti o persoană bună şi toată lumea te place.* **A inspirat adânc, dureros, apoi a vomitat.**

Semnalizează la stânga, după ce iese din curtea spitalului, ca să se încadreze pe NI6. În spatele ochilor, durerea pare că nu se va stinge niciodată. Merg de-a lungul Mall-ului, şiruri de copaci întunecaţi flancându-i de-o parte şi de alta.

Te simţi bine? întreabă Lorraine.

Mda.

Ai o figură, aşa...

El inspiră adânc, astfel că centura de siguranţă îi apasă puţin coastele, apoi expiră.

Am invitat-o pe Rachel la banchet, zice el.

Ce?

Am invitat-o pe Rachel Moran să meargă cu mine la banchet.

Tocmai trec pe lângă un service. Lorraine bate repede în geam şi zice: Opreşte aici! Connell se uită la ea, neînţelegând. Poftim? îi zice. Ea bate din nou în geam, mai tare, şi unghiile se aud ţăcănind pe sticlă. Opreşte, repetă ea. Connell semnalizează iute, verifică în oglindă, apoi trage lângă trotuar şi

opreşte maşina. În service, cineva spală o dubiţă cu furtunul, iar apa se scurge în şuvoaie întunecate.

Vrei ceva de la magazin? întreabă el.

Dar Marianne cu cine se duce la banchet?

Connell strânge absent volanul în mâini. Nu ştiu, îi răspunde maică-sii. Doar nu m-ai pus să parchez aici ca să purtăm o discuţie, nu?

Deci, poate că pe ea n-o s-o invite nimeni, zice Lorraine. Şi pur şi simplu n-o să vină.

Mda, poate. Habar n-am.

Astăzi, după prânz, a rămas în urma celorlalţi. Ştia că Rachel o să-l vadă şi o să-l aştepte, ştia asta. Iar când s-a întâmplat, şi-a strâns ochii până când aproape că i-a închis, iar lumea a devenit de un gri-albicios, şi a spus: Auzi, ai deja un partener pentru banchet? Ea a răspuns că nu. El a întrebat-o dacă n-ar vrea să-l însoţească. Bine, atunci, dar trebuie să-ţi spun că speram să fie o invitaţie mai romantică, a zis ea. Connell n-a răspuns la asta, fiindcă se simţea de parcă tocmai sărise într-o prăpastie adâncă şi murise, şi se bucura că era mort, şi nu mai voia să fie viu niciodată.

Marianne ştie că o să te duci cu alta? întreabă Lorraine.

Încă nu. O să-i spun.

Lorraine îşi acoperă gura cu mâna, aşa că el nu-şi dă seama ce expresie are. Ar putea fi surprinsă, sau îngrijorată, sau pe cale să leşine.

Şi nu crezi că ar fi trebuit s-o inviţi pe ea? zice Lorraine. Având în vedere că o fuţi în fiecare zi, după ore?

Ce urât vorbeşti!

Când inspiră, nările lui Lorraine freamătă, albe. Cum ai vrea să zic? întreabă ea. Presupun că aş putea spune că ai folosit-o pentru sex, ţi se pare mai exact aşa?

Ce-ar fi să te calmezi un pic? Nimeni nu foloseşte pe nimeni.

Cum ai convins-o să-şi ţină gura? I-ai zis că o să se întâmple ceva groaznic dacă scoate vreo vorbă?

Dumnezeule! exclamă el. Bineînţeles că nu. Amândoi am fost de acord cu asta, bine? Acum chiar exagerezi aiurea.

Lorraine încuviinţează pentru sine, uitându-se prin parbriz. Agitat, el aşteaptă ca maică-sa să mai spună ceva.

Cei de la şcoală n-o plac, aşa-i? continuă Lorraine. Deci, bănuiesc că ţi-a fost frică de ce-o să spună puştii ăia despre tine, dacă află.

Connell nu răspunde.

Ei bine, uite ce cred eu despre tine, zice Lorraine. Cred că eşti un ticălos. Mi-e ruşine cu tine!

El îşi şterge fruntea cu mâneca. Lorraine... zice.

Ea deschide portiera.

Unde te duci?

O să iau autobuzul până acasă.

Ce tot îndrugi acolo? Ce-ar fi să te comporţi normal?

Dacă rămân în maşină, o să spun lucruri pe care o să le regret mai târziu.

Ce naiba-i asta? întreabă el. Oricum, ce-ţi pasă ţie dacă mă duc cu una sau cu alta? N-are nicio legătură cu tine.

Ea împinge uşa, deschizând-o larg, şi coboară din maşină. Te porţi fioros de ciudat, bombăne el. Ca răspuns, ea trânteşte portiera cu toată forţa. El strânge mâinile dureros pe volan, dar tace. Futu-i, asta-i maşina mea! ar putea să spună. Ţi-am dat eu voie să trânteşti uşa? Lorraine se îndepărtează deja, cu poşeta lovindu-i-se de coapsă în ritmul mersului. O urmăreşte cu privirea până când dă colţul. Doi ani şi jumătate a lucrat la un service, după orele de şcoală, ca să cumpere maşina asta, şi n-o foloseşte decât ca s-o ducă pe

maică-sa pe unde are treabă, fiindcă ea n-are carnet. Acum ar putea s-o ajungă din urmă, să coboare geamul şi să-i strige să se suie îndărăt.

Aproape că-i vine să facă asta, deşi ştie sigur că Lorraine l-ar ignora. În schimb, rămâne înfipt în scaun, cu ceafa sprijinită de tetieră, ascultându-şi propria respiraţie idioată. O cioară din curtea magazinului ciuguleşte dintr-un pachet de chipsuri aruncat de careva. Din prăvălie iese o familie întreagă, toţi cu îngheţate în mâini. Mirosul de benzină se infiltrează în interiorul maşinii, greu ca o durere de cap. Connell demarează în trombă.

Patru luni mai târziu

(August 201l)

Stă în grădină, purtând ochelari de soare. De câteva zile, vremea e tot mai frumoasă, iar pe braţe au început să-i apară pistrui. Aude uşa din spate deschizându-se, dar nu se mişcă. Alan îi strigă de pe terasă: Annie Kearney a luat cinci sute şaptezeci! Marianne nu răspunde. Pipăie în iarbă, lângă şezlong, căutându-şi loţiunea de soare. Când se ridică în şezut ca să se ungă, observă că Alan vorbeşte la telefon.

Hei, cineva din anul tău a luat şase sute! strigă el.

Ea îşi toarnă puţină loţiune în palma stângă.

Marianne! Cineva a luat şase Al, m-ai auzit?

Ea încuviinţează din cap. Îşi întinde încet loţiunea pe braţul drept, până când pielea îi străluceşte. Alan încearcă să afle care deştept a luat şase sute de puncte. Marianne pricepe imediat cine trebuie să fie, dar nu rosteşte o vorbă. Îşi aplică nişte loţiune şi pe braţul stâng, apoi, în linişte, se întinde iarăşi

pe şezlong, cu faţa spre soare, şi închide ochii. În dosul pleoapelor, valuri de lumină se ondulează în verde şi roşu.

Astăzi n-a mâncat nici la micul dejun, nici la prânz. A băut numai două ceşti de cafea îndulcită, cu lapte. În vara asta nu prea are poftă de mâncare. Când se trezeşte dimineaţa, deschide laptopul pe perna de alături şi aşteaptă ca ochii să i se acomodeze cu lumina puternică, dreptunghiulară, a ecranului, ca să poată parcurge ştirile. Citeşte articole lungi despre Siria, apoi se documentează despre ideologia jurnaliştilor care le-au scris. Citeşte articole lungi despre

criza datoriilor suverane din Europa şi măreşte imaginea, cât să vadă cifrele minuscule de pe grafice. După aceea, ori se culcă la loc, ori intră la duş, ori se întinde şi îşi provoacă un orgasm. Restul zilei urmează un tipar asemănător, cu variaţi-uni minore: poate că dă deoparte draperiile, poate nu; poate că ia micul dejun sau poate bea doar o cafea, pe care o duce în camera ei, ca să nu fie nevoită să dea ochii cu familia. În dimineaţa asta, lucrurile s-au petrecut, bineînţeles, altfel.

Uite, Marianne, zice Alan. E Waldron! Connell Waldron a luat şase sute de puncte!

Ea nu se mişcă. Alan ţipă în telefon: Nu, ea a luat doar cinci sute nouăzeci. Cred că spumegă acum, că altul a avut rezultate mai bune decât ale ei. Spumegi, Marianne? Fata îl aude, dar tace în continuare. Îşi simte pleoapele slinoase sub

lentilele ochelarilor de soare. O insectă bâzâie pe lângă urechea ei, apoi se îndepărtează.

Waldron e acolo, cu tine, da? zice Alan. Ia dă-mi-l la telefon!

De ce îi spui „Waldron”, de parcă aţi fi prieteni? întreabă Marianne. Abia dacă-l cunoşti.

Alan îşi ridică privirea din telefon, zâmbind îngâmfat. Îl cunosc bine, zice el. L-am întâlnit acasă la Eric, în ultima zi.

Ei îi pare rău că a deschis gura. Alan se fâţâie de colo-colo pe terasă, îi aude hârşâitul paşilor când intră pe porţiunea cu iarbă. Cineva de la capătul celălalt începe să vorbească, şi Alan afişează căznit un zâmbet vesel. Hei, ce faci? spune el. Grozavă treabă, felicitări! Connell vorbeşte atât de încet, încât Marianne nu-l aude. Alan încă zâmbeşte forţat. Mereu se comportă aşa cu alţii, se gudură şi linguşeşte.

Mda, zice Alan. S-a descurcat bine şi ea, mda. Nu la fel de bine ca tine. Cinci sute nouăzeci, atât a luat. Vrei să ţi-o dau la telefon?

Marianne îşi ridică privirea. Alan glumeşte, e convins că va fi refuzat. Nu-şi închipuie că un tip precum Connell ar vrea să discute cu Marianne, o ratată fără prieteni, mai ales în ziua asta specială. Însă el acceptă. Lui Alan îi piere zâmbetul. Mda, mormăie el, nicio problemă. Îi întinde telefonul Mariannei. Ea scutură din cap. Alan face ochii mari. Îi dă aparatul, cu un gest smucit. Ia-l, zice Alan. Vrea să stea de vorbă cu tine. Ea clatină

iarăşi din cap. Alan îi împinge telefonul în piept acum, grosolan. Waldron aşteaptă la telefon ca să discutaţi, Marianne, ce naiba nu pricepi?

Nu vreau să vorbesc cu el, zice făta.

Chipul lui Alan e cuprins de o expresie sălbatică de furie, albul ochilor îi iese în evidenţă. Îi îndeasă şi mai tare telefonul în stern, făcând-o s-o doară. Hai, salută-l, îi porunceşte. Ea aude vocea lui Connell bâzâind în receptor. Soarele o izbeşte puternic în faţă. Apucă telefonul şi, cu o glisare a degetului, închide apelul. Alan rămâne în picioare lângă şezlong, holbându-se la soră-sa. Câteva secunde, în grădină nu se aude niciun sunet. Apoi, mai încet, el zice: De ce puia mea ai făcut asta?

N-am vrut să vorbesc cu Waldron, răspunde Marianne. Doar ţi-am spus.

Dar el voia, asta m-a rugat.

Ştiu.

E neobişnuit de senin astăzi, iar umbra lui Alan pe iarbă pare însufleţită şi clară. Ea ţine încă mâna întinsă, cu telefonul în palmă, aşteptând ca fratele ei să şi-l ia înapoi.

În aprilie, Connell a anunţat-o că merge la banchet cu Rachel Moran. Marianne stătea pe marginea patului lui în momentul acela, purtându-se foarte rece şi totodată părând

amuzată, ceea ce îl facea să se simtă penibil. I-a zis că nu era o chestie „romantică”, era doar amic cu Rachel.

Adică, aşa cum şi noi suntem doar amici, a spus Marianne.

Păi, nu, a răspuns el. Altfel.

Dar te culci cu ea?

Nu. Când aş avea măcar timp pentru asta?

Ai vrea s-o faci? a întrebat Marianne.

Nu mă entuziasmează prea tare ideea. Nu mi se pare că sunt chiar un nesătul, pe bune. Te am deja pe tine.

Marianne şi-a fixat cu privirea unghiile de la mâini.

Asta a fost o glumă, s-a căznit să explice Connell.

Nu înţeleg care-a fost gluma.

Ştiu că eşti supărată pe mine.

Nu prea-mi pasă, a zis ea. Dar mă gândesc că, dacă vrei să te culci cu Rachel, ar trebui să-mi spui şi mie.

Mda, o să-ţi spun, dacă o să vreau vreodată aşa ceva. Tu crezi că asta-i problema, însă eu nu cred că asta e, sincer.

Ea a izbucnit: Atunci care e? Connell a privit-o lung. Fata s-a întors să se holbeze la propriile unghii, roşie la faţă. El n-a zis nimic. În cele din urmă, Marianne a râs, pentru că nu-i dispăruse complet simţul umorului, şi evident că era oarecum amuzant cu câtă cruzime o umilise şi cât de incapabil era să-şi ceară scuze sau măcar să recunoască ce

făcuse. Apoi Marianne a plecat acasă şi s-a băgat direct în pat, unde a dormit treisprezece ore fără întrerupere.

A doua zi dimineaţă, a renunţat să mai meargă la şcoală. Nu era posibil să se întoarcă, indiferent din ce unghi privea problema. Nimeni altcineva nu avea s-o invite la banchet, asta era clar. Ea organizase strângerile de fonduri, ea rezervase localul, dar tocmai ea n-avea să participe la eveniment. Toată lumea urma să afle asta, unii chiar să se bucure; până şi cei mai înţelegători n-ar fi putut decât să simtă, indirect,

o jenă teribilă. În schimb, a rămas în cameră toată ziua, cu draperiile trase, învăţând şi dormind la ore dintre cele mai ciudate. Mama ei s-a înfuriat. S-au auzit uşi trântindu-se. De două ori, cina Mariannei a fost aruncată la gunoi. Totuşi, de-acum era o femeie în toată puterea cuvântului, nimeni nu putea s-o oblige să mai îmbrace uniforma ori să se expună privirilor şi şoaptelor răutăcioase.

La o săptămână după ce a hotărât să nu se mai ducă la şcoală, a intrat în bucătărie şi a văzut-o pe Lorraine aşezân-du-se pe podea, în genunchi, să cureţe cuptorul. Lorraine s-a îndreptat puţin de spate şi şi-a şters fruntea cu partea expusă a încheieturii, cea de deasupra mănuşii de cauciuc. Marianne a înţepenit.

Bună, scumpo, a zis Lorraine. Am auzit că n-ai mai fost la şcoală în ultimele zile. E totu-n regulă?

Mda, sunt OK, a răspuns Marianne. De fapt, n-o să mai revin la şcoală. Mi-am dat seama că izbutesc să fâc mai mult dacă stau acasă şi învăţ.

Lorraine a încuviinţat: Cum crezi tu. Apoi s-a întors la frecatul cuptorului. Marianne a deschis uşa frigiderului, să caute sucul de portocale.

Băiatul meu mi-a zis că nu-i răspunzi la telefon, a adăugat Lorraine.

Marianne s-a oprit, şi liniştea din bucătărie i-a răsunat puternic în urechi, ca zgomotul alb al unui râu învolburat. Da, a răspuns ea. Presupun că asta fac.

Bravo ţie! a exclamat Lorraine. Nu te merită.

Marianne a simţit o uşurare atât de intensă şi de bruscă, încât i s-a părut că seamănă destul de bine cu panica. A pus sucul de portocale pe blat şi a închis frigiderul.

Lorraine, a zis ea, poţi să-l rogi să nu mai vină pe-aici? Adică, atunci când trebuie să te ia cu maşina, sau ceva, ar fi OK dacă n-ar mai intra în casă?

O, din partea mea are interdicţie permanentă. Stai liniştită în privinţa asta. Îmi vine să-l dau afară chiar şi din casa noastră.

Marianne a zâmbit, simţindu-se stânjenită. N-a făcut nimic atât de rău, a zis ea. Adică, sincer vorbind, în comparaţie cu alţii din şcoală a fost destul de drăguţ.

Atunci Lorraine s-a ridicat în picioare şi şi-a scos mănuşile. Fără o vorbă, a luat-o în braţe pe Marianne şi a strâns-o foarte tare. Cu o voce ciudată, gâtuită, Marianne a zis: E-n regulă. Sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine.

Era adevărat ce spusese despre Connell. Nu făcuse nimic atât de rău. Nu încercase niciodată să-i dea iluzii că e acceptabilă din punct de vedere social; singură şi le făcuse. El doar o folosise într-un soi de experiment personal, iar faptul că ea consimţise să se lase folosită probabil că îl şocase. Până la urmă, i-a stârnit milă, dar l-a şi umplut de scârbă. Într-un fel, acum îi pare rău pentru el, fiindcă trebuie să se resemneze cu gândul că a făcut sex cu ea din proprie voinţă şi că i-a plăcut. Asta spune mai multe despre el, o persoană presupusă a fi normală şi sănătoasă, decât despre ea. Marianne nu s-a mai întors la şcoală decât ca să-şi dea examenele. Între timp, deja îi ieşiseră vorbe că fusese internată la spitalul de nebuni. Oricum, nimic din toate astea nu mai conta.

Eşti furioasă că a luat note mai bune decât tine? o întreabă Alan.

Marianne râde. Şi de ce să nu râdă? Viaţa ei aici, în Carricklea, s-a sfârşit. În curând, o să-şi împacheteze diverse lucruri în valize: pulovere de lână, fuste, cele două rochii de mătase. Un serviciu de ceai, ceşti şi farfurioare cu modele

florale. Un uscător de păr, o tigaie, patru prosoape albe de bumbac. O cafetieră. Obiectele unei existenţe noi.

Nu, răspunde ea.

Atunci, de ce n-ai vrut să-i vorbeşti?

Întreabă-l pe el. Dacă tot sunteţi prieteni aşa de buni, ar trebui să-l întrebi pe el. Ştie.

Alan îşi strânge pumnul stâng. Ce mai contează, s-a terminat. În ultima vreme, Marianne se plimbă prin Carricklea şi se gândeşte cât de frumos e orăşelul pe vreme însorită, cu nori albi ca praful de cretă peste bibliotecă şi cu bulevarde lungi, mărginite de copaci. Arcul unei mingi de tenis pe cerul albastru. Maşini încetinind la semafor, cu geamurile coborâte şi muzica răsunând din boxe. Marianne se întreabă cum ar fi să simtă că aici este locul ei, să meargă pe stradă salutând oamenii şi zâmbind. Să simtă că viaţa se petrece aici, în locul acesta, şi nu aiurea, undeva departe.

Ce-nseamnă asta? se miră Alan.

Intreabă-l pe Connell Waldron de ce nu mai vorbim. Sună-l acum, dacă vrei, m-ar interesa să văd ce are de zis.

Alan îşi muşcă articulaţia degetului arătător. Braţul îi tremură. Peste doar câteva săptămâni, Marianne va trăi alături de alţi oameni şi viaţa va fi diferită. Dar ea nu va fi diferită. Ea va fi aceeaşi persoană, captivă în propriul corp. Nu are unde să se ducă, nu are cum să scape de asta. Alt loc, alţi oameni, ce importanţă are? Alan îşi eliberează articulaţia dintre dinţi.

Îl doare-n cur de tine! pufneşte el. Mă şi mir că are habar cum te cheamă.

O, să ştii că am fost foarte apropiaţi. Dacă ai chef, întrea-bă-l şi despre asta. Totuşi, s-ar putea să te simţi cam jenat.

Înainte ca Alan să răspundă, amândoi aud pe cineva strigând dinăuntrul casei şi o uşă trântindu-se. S-a întors

mama lor. Băiatul îşi ridică privirea, expresia i se schimbă, iar Marianne îşi simte muşchii feţei zbătându-se involuntar. Alan o priveşte de sus. N-ar trebui să debitezi minciuni despre oameni, zice el. Marianne aprobă în tăcere. Nu-i pomeni lui mami despre asta, continuă el. Marianne scutură din cap. Desigur, e de acord. Însă n-ar conta dacă i-ar spune, nu cu adevărat. Denise a hotărât cu mult timp în urmă că e acceptabil ca bărbaţii să folosească agresivitatea împotriva Mariannei ca mod de a se exprima. În copilărie, Marianne a opus rezistenţă, pe când acum, pur şi simplu, se detaşează, de parcă n-ar interesa-o deloc, ceea ce, într-un fel, aşa şi este. Denise consideră că acesta e un simptom al personalităţii reci şi neiubitoare a fiicei sale. Crede că Mariannei îi lipseşte „căldura”, prin care ea înţelege abilitatea de a cerşi dragoste de la oamenii care o urăsc. Alan se întoarce în casă acum. Marianne aude uşa terasei închizându-se.

Trei luni mai târziu

(Noiembrie 2011)

Connell nu cunoaşte pe nimeni de la party. Persoana care l-a invitat nu este şi cea care i-a deschis uşa, lăsându-l să intre, cu o ridicare indiferentă din umeri. Încă nu l-a văzut pe cel care l-a poftit, un tip pe nume Gareth, coleg la seminarul de Teorie critică. Connell ştie că fusese o idee proastă să se ducă la petrecere, dar Lorraine îi zisese la telefon că ar fi o idee bună. N-o să cunosc pe nimeni de-acolo, i-a spus el. Iar ea a răspuns răbdător: Nu vei ajunge să ştii pe nimeni dacă nu ieşi să întâlneşti oameni noi. Acum se află aici, stând singur într-o încăpere aglomerată, întrebându-se dacă n-ar trebui să-şi dea jos haina. I se pare de-a dreptul scandalos să zăbovească aşa, ca un huhurez. Se simte de parcă toţi cei din jur sunt deranjaţi de prezenţa lui şi fac eforturi să nu se holbeze la el.

În cele din urmă, chiar când se hotărăşte să plece, în cameră apare Gareth. Uşurarea intensă a lui Connell la vederea lui declanşează alt val de dispreţ faţă de propria persoană, din moment ce nici măcar nu-l cunoaşte bine, nici nu-l place în mod deosebit. Gareth îi întinde mâna şi, disperat, bizar, Connell se trezeşte strângându-i-o. E un moment deprimant în viaţa lui de adult. Lumea îi priveşte când îşi strâng mâinile, Connell e sigur de asta. Mă bucur că te văd, frate, zice Gareth. Mă bucur că te văd. Îmi place rucsacul tău, are, aşa, un aer de anii nouăzeci. Connell poartă un rucsac

bleumarin foarte banal, iară vreun detaliu care să-l diferenţieze de numeroasele rucsacuri ale altora de la petrecere.

Ăăă, bâiguie el. Mda, mersi.

Gareth este unul dintre tipii aceia populari, agreaţi în toate grupurile din facultate. A studiat la una dintre şcolile particulare de renume din Dublin şi lumea îl remarcă întotdeauna prin campus: Salut, Gareth! Bună, Gareth! îl salută chiar şi din partea opusă a curţii interioare, doar ca să le facă la rându-i cu mâna. Connell i-a văzut. Înainte vreme, lumea mă plăcea, îi vine să-i zică în glumă. Am fost în echipa de fotbal a liceului. Dar, aici, nimeni n-ar râde la asta.

Pot să-ţi ofer ceva de băut? îl întreabă Gareth.

Connell a adus un bax cu şase sticle de cidru, dar ezită să facă vreun gest care ar atrage atenţia asupra rucsacului său, în caz că lui Gareth i-ar veni ideea să mai comenteze despre el. Desigur, zice Connell. Ocolind musafirii, Gareth se îndreaptă spre masa de pe o laterală a încăperii şi se întoarce cu o sticlă de Corona. Merge asta? întreabă el. Connell reflectează un moment, gândindu-se dacă întrebarea fusese ironică, ori tipul chiar voise să fie serviabil. Incapabil să decidă, Connell zice: Mda, merge, mulţam. Cei de la facultate aşa sunt: neplăcut de înfumuraţi o clipă, ca apoi, în secunda următoare, să se umilească pentru a se da mari cu bunele lor maniere. Soarbe din bere, în timp ce Gareth îl urmăreşte. Fără vreun sarcasm aparent, Gareth surâde şi zice: Noroc!

Aşa este în Dublin. Toţi colegii lui Connell au accent identic şi poartă sub un braţ MacBook-uri de aceeaşi mărime. La seminare, îşi exprimă opiniile

pătimaş şi se avântă în dezbateri spontane. Incapabil să-şi formeze, ca ei, păreri ferme sau să şi le exprime cu forţă, iniţial Connell s-a simţit într-o inferioritate zdrobitoare faţă de colegii lui, de parcă, pe plan intelectual, avansase cu totul întâmplător până la un nivel

mult deasupra celui propriu şi trebuia să se străduiască să înţeleagă până şi premisele elementare. Cu timpul, a început să se întrebe de ce discuţiile lor din clasă erau atât de abstracte şi fără detalii textuale, iar în cele din urmă şi-a dat seama că, de fapt, majoritatea studenţilor nu citeau. Veneau zi de zi la facultate ca să poarte discuţii aprinse despre cărţi pe care nu le citiseră. Acum pricepe că toţi ceilalţi nu sunt ca el. Lor le e uşor să aibă păreri şi să şi le exprime cu încredere. Ei nu-şi fac griji că ar putea părea ignoranţi sau vanitoşi. Nu sunt băieţi proşti, dar nici cu mult mai deştepţi decât el. Atât că se mişcă prin lume altfel – şi Connell, probabil, nu va ajunge niciodată să-i înţeleagă cu adevărat; ştie că nici ei nu-l vor înţelege, poate că nici măcar nu vor încerca.

Oricum, are doar câteva cursuri pe săptămână, aşa că restul timpului şi-l petrece citind. Serile, rămâne până târziu la bibliotecă, unde parcurge textele obligatorii, romane, lucrări de critică literară. Neavând prieteni cu care să ia masa, citeşte şi în timpul prânzului. În weekenduri, când sunt meciuri de fotbal, ascultă ştirile despre echipe, apoi se întoarce la citit, în loc să urmărească desfăşurarea partidei, într-o seară, biblioteca s-a închis chiar când ajunsese la pasajul din *Emma* în care domnul Knightley părea că urmează să se

căsătorească cu Harriet, aşa că a fost obligat să abandoneze cartea şi a plecat spre casă într-o stare de agitaţie emoţională bizară. Se amuză adesea de el însuşi, de faptul că se implică extrem de mult în dramele din romane. I se pare neserios, din punct de vedere intelectual, să-l preocupe mariajul unor personaje fictive. Dar e adevărat: literatura îl emoţionează. Unul dintre profesorii lui numeşte asta „plăcerea de a fi atins de marea artă". Nah, spus cu asemenea cuvinte, sună aproape sexual. Şi, într-un fel, sentimentul iscat în sufletul lui când domnul Knightley îi sărută mâna

Emmei nu-i complet asexual, deşi relaţia cu sexualitatea e indirectă. Asta îi sugerează lui Connell că aceeaşi imaginaţie care-l animă în postura de cititor i-ar fi de trebuinţă şi pentru a înţelege oamenii adevăraţi, pentru a pătrunde în intimitatea lor.

Nu eşti din Dublin, aşa-i? întreabă Gareth.

Nu. Din Sligo.

A, da? Şi prietena mea e din Sligo.

Connell nu ştie ce se aşteaptă Gareth să-i răspundă.

Ah, zice el încet. Asta-i grozav.

Oamenii din Dublin discută adesea despre vestul Irlandei pe un ton curios, de parcă ar fi vorba despre altă ţară, dar una pe care consideră că o cunosc foarte bine. Într-o seară, în Workmans, Connell i-a spus unei fete că este din Sligo, iar ea a adoptat o figură amuzată şi a zis: Mda, se vede

pe faţa ta. S-ar părea că, de fapt, Connell e atras tot mai mult de genul acesta de persoane încrezute. Uneori, când iese în oraş cu Niall, colegul lui de apartament, băiatul îi arată câte un grup de femei zâmbitoare, îmbrăcate în rochii mulate, cu rujul aplicat perfect, şi, alegând-o pe una dintre ele, spune: Pun pariu că asta ţi se pare atrăgătoare. Şi de fiecare dată e vorba despre vreo tipa fără sâni, care poartă pantofi urâţi şi fumează dispreţuitor o ţigară. Iar Connell trebuie să recunoască, da, chiar i se pare atrăgătoare, şi poate încearcă să schimbe câteva vorbe cu ea, şi până la urmă se întoarce acasă simţindu-se încă mai rău decât înainte.

Stânjenit, se uită de jur împrejurul încăperii şi întreabă:

Locuieşti aici, nu?

Aşa-i, răspunde Gareth. Nu-i rău pentru o cameră de cămin, corect?

Bineînţeles, e chiar drăguţă.

Tu unde stai?

Connell îi explică: într-un apartament de pe lângă facultate, foarte aproape de Brunswick Place.

Împarte cu Niall o cămăruţă cu două paturi de o persoană, lipite de pereţi opuşi. Bucătăria o folosesc în comun cu doi studenţi portughezi, care nu prea dau pe-acasă. Apartamentul are niscai probleme cu umezeala şi adesea se face atât de frig noaptea, încât Connell îşi poate vedea respiraţia în întuneric, dar cel puţin Niall e un tip de

treabă. Provine din Belfast şi îi împărtăşeşte părerea că studenţii de la Trinity sunt ciudaţi, ceea ce i se pare liniştitor. Connell a ajuns să-i cunoască pe unii dintre prietenii lui Niall, îi ştie pe foarte mulţi dintre propriii colegi, şi totuşi n-a descoperit pe nimeni cu care să poată purta o conversaţie adevărată.

Acasă, niciodată timiditatea lui Connell nu păruse să fie un obstacol în calea vieţii lui sociale, pentru că toată lumea ştia deja cine e, nemaifiind nevoie să se prezinte sau să-şi dea silinţa să creeze o anumită impresie despre personalitatea lui. Ba chiar dimpotrivă, personalitatea sa părea ceva extern, determinat de opiniile celorlalţi, şi nu de ceva făcut de el. Acum are senzaţia de invizibilitate, de nimic, şi nicio reputaţie care să-l recomande. Deşi aspectul lui fizic nu s-a schimbat, simte că arată mai rău decât înainte. Hainele au ajuns să-l stânjenească. Toţi băieţii de la facultate poartă acelaşi tip de geci impermeabile de vânătoare şi pantaloni de culoarea prunei. Nu că ar avea ceva împotriva oamenilor care se îmbracă aşa, dar Connell s-ar simţi al naibii de ridicol în chestiile alea. În acelaşi timp, îl obligă să admită că propriile haine sunt modeste şi ieşite din modă. Singurele lui încălţări constau în nişte adidaşi antici, pe care îi poartă peste tot, inclusiv în sala de sport.

Încă se duce acasă în weekenduri, mai ales fiindcă sâmbăta după-amiază şi duminica dimineaţă lucrează la vechiul

service. Majoritatea foştilor colegi de şcoală au plecat din oraş, fie la facultate, fie la muncă. De

pildă, Karen locuieşte în Castlebar, cu sora ei, Connell n-a mai văzut-o de la terminarea liceului. Rob şi Eric studiază amândoi Administrarea afacerilor în Galway şi nu par să mai treacă prin Sligo. În unele weekenduri, Connell nu se întâlneşte cu nimeni de la şcoală. Stă acasă întreaga seară şi se uită la televizor împreună cu maică-sa. Cum e să trăieşti singură? a întrebat-o el, săptămâna trecută. Ea a zâmbit. O, e fantastic! i-a răspuns. Nu mai găsesc prosoape lăsate aiurea pe canapea. Nici vase murdare în chiuvetă, e nemaipomenit! El a încuviinţat, fără pic de haz. Lorraine l-a împuns în joacă. Ce-ai vrea să auzi? a întrebat ea. Că adorm plângând în fiecare seară? El şi-a dat ochii peste cap. Bineînţeles că nu, a mormăit. Lorraine i-a zis că se bucură că s-a mutat de-acasă, crede că o să-i prindă bine. Ce e aşa de bine când te muţi de-acasă? Tu ai trăit aici toată viaţa şi te descurci. Maică-sa l-a privit cu gura căscată. Eh, şi ai de gând să mă îngropi aici, aşa-i? Doamne, n-am decât treizeci şi cinci de ani, a comentat ea. Connell a încercat să nu zâmbească, dar i s-a părut amuzant. Aş putea să plec de-aici şi mâine, mersi frumos, a adăugat ea. Abia că n-ar mai trebui să-ţi văd faţa asta amărâtă în fiecare week-end. Atunci Connell a râs de-a binelea, n-a mai putut să se abţină.

Gareth spune ceva, însă de data asta nu-l aude. „Watch the Throne” răsună puternic din două boxe minuscule. Connell se apleacă puţin în faţă, spre băiat, şi-l întreabă: Poftim?

Prietena mea, ar trebui să vă fac cunoştinţă, zice Gareth. O să ţi-o prezint.

Bucuros de o pauză în conversaţia anostă, Connell îl urmează pe Gareth afară din cameră, până pe treptele de la

intrare. Clădirea dă spre terenurile de tenis, care sunt închise acum, pe durata nopţii, şi par bizar de reci în goliciunea lor, părând roşiatice în luminile străzii. Pe trepte, câţiva tineri fumează şi stau de vorbă.

Hei, Marianne, zice Gareth.

Ea îşi ridică privirea dinspre ţigară, în mijlocul unei fraze. E îmbrăcată cu o jachetă de catifea, aruncată peste rochie, iar părul îi este prins la spate. Mâna în care ţine ţigara pare lungă şi diafană în lumina palidă.

A, tu erai? zice Connell. Salut!

Imediat, de necrezut, chipul Mariannei se destinde într-un zâmbet uriaş, lăsând la vedere dinţii strâmbi din faţă. E dată cu ruj. Toată lumea se uită la ea. Vorbise până atunci, dar s-a oprit ca să-l privească.

Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Connell Waldron! De dincolo de mormânt.

El tuşeşte şi, panicat că s-ar putea comporta aiurea, întreabă: Când te-ai apucat de fumat?

Pentru Gareth şi pentru prietenii săi, ea explică: Am fost colegi de şcoală. Apoi, ţintuindu-l din nou pe Connell, arătând radios de mulţumită, întreabă: Ei, ce mai faci? El ridică din umeri şi mormăie: Mda, OK, sunt bine. Marianne îl fixează de parcă privirea ei ar ascunde un mesaj. Vrei ceva de băut? El îi arată

sticla primită de la Gareth. Să-ţi dau un pahar. Hai înăuntru, propune ea. Urcă treptele spre el. Peste umăr, zice către ceilalţi: Mă întorc imediat. Din vorbele astea şi din felul în care stă pe trepte, el înţelege că toţi oamenii aceştia de la party sunt prietenii ei, că are o mulţime de prieteni şi că e fericită. Apoi, uşa de la intrare se închide în spatele lor şi sunt singuri, pe hol.

El o urmează în bucătărie, care-i goală şi igienic de tăcută. Suprafeţe asortate, în nuanţe turcoaz, şi aparatură de firmă.

Geamul ferestrei închise reflectă interiorul luminat – albastru, verde, alb. Lui nu-i trebuie pahar, dar ea scoate unul din dulap şi el nu protestează. Dându-şi jos jacheta, îl întreabă de unde-l cunoaşte pe Gareth. Connell spune că au cursuri împreună. Ea aruncă jacheta pe spătarul unui scaun. Poartă o rochie gri, destul de lungă, în care trupul său arată îngust şi delicat.

Toată lumea pare să-l cunoască, zice Marianne. Aşa-i el, un extravertit.

Ba chiar una dintre celebrităţile din campus, zice Connell.

Asta o face să râdă, şi parcă totul e minunat între ei, parcă trăiesc într-un univers doar un pic diferit, în care nu s-a întâmplat nimic rău, atât că deodată Marianne are un prieten şmecher, iar Connell e cel singuratic şi nepopular.

I-ar plăcea la nebunie să audă asta, spune Marianne.

Pare să fie într-o grămadă de comitete pentru nişte treburi, ceva gen.

Ea zâmbeşte, îşi mijeşte ochii la el. S-a dat cu un ruj foarte închis, de culoarea vinului negru, şi are ochii machiaţi.

Mi-a fost dor de tine, zice ea.

Francheţea aceasta, apărută atât de curând şi de neaşteptat, îl face să roşească. Îşi toarnă berea în pahar ca să-şi dis-tragă atenţia.

Mda, şi mie mi-a fost dor de tine, îngaimă Connell. Mi-am cam făcut griji când n-ai mai apărut la şcoală. Ştii, am fost destul de necăjit din cauza asta.

Păi, noi nu petreceam prea mult timp împreună la şcoală.

Nu. Mda. Bineînţeles.

Dar tu şi Rachel? întreabă Marianne. Mai sunteţi împreună?

Nu, ne-am despărţit atunci, în vară.

Cu o voce suficient de falsă cât să sune aproape sincer, Marianne spune: O, îmi pare rău!

După ce, în aprilie, Marianne a renunţat să se mai ducă la şcoală, Connell a intrat într-o fază de depresie. Profesorii au vorbit cu el despre treaba asta. Consiliera şcolii i-a spus lui Lorraine că e îngrijorată. Probabil că mulţi alţii din şcoală şuşoteau despre asta, habar n-avea. Nu-şi putea aduna forţele cât să se comporte normal. La

prânz, stătea în acelaşi loc ca de obicei, înghiţind cantităţi triste de mâncare, fără să-şi asculte prietenii când vorbeau. Uneori, nu observa nici când îl strigau pe nume, iar atunci trebuiau să arunce cu vreun colţ de pâine în el sau să-i dea un ghiont ca să-i atragă atenţia. Înţelegeau cu toţii că era ceva în neregulă cu el. Simţea o ruşine istovitoare pentru genul de persoană care devenise şi îi era dor de felul în care îl făcuse Marianne să se simtă, îi era dor de compania fetei. O suna întruna, îi trimitea SMS-uri în fiecare zi, însă ea nu răspundea niciodată. Mama lui i-a spus că nu mai are voie să se ducă acasă la ea, deşi Connell credea că oricum n-ar fi îndrăznit.

O vreme, a încercat să treacă peste asta bând mult şi făcând sex anxios, supărător, cu alte fete. La o petrecere din casa cuiva, în mai, s-a culcat cu Sinead, sora lui Barry Kenny, care avea douăzeci şi trei de ani şi era licenţiată în Terapia tulburărilor de vorbire. După aceea s-a simţit aşa de rău, încât a vomitat, şi a trebuit să o mintă pe Sinead, spunându-i că se îmbătase. N-avea pe nimeni cu care să vorbească despre asta. Se simţea chinuitor de singur. Îl bântuiau vise recurente în care era din nou cu Marianne, o ţinea liniştit în braţe, aşa cum făcea când erau obosiţi, şi îi vorbea încetişor. Mai apoi, îşi amintea ce se întâmplase şi se trezea atât de deprimat, încât nu putea să-şi mişte nici un singur muşchi.

Într-o noapte din iunie, a venit beat acasă şi a întrebat-o pe Lorraine dacă, atunci când se duce la muncă, o vede frecvent pe Marianne.

Doar uneori, a zis Lorraine. De ce?

Şi, e bine, sau cum e?

Ţi-am spus deja că mi se pare supărată.

Nu-mi răspunde la niciun mesaj, la nimic, a zis el. Când o sun, dacă vede că sunt eu, închide.

Pentru că i-ai rănit sentimentele.

Mda, dar cam exagerează, nu ţi se pare?

Lorraine a ridicat din umeri şi şi-a întors privirea spre televizor.

Tu aşa crezi? a întrebat el.

Ce să cred?

Tu nu eşti de părere că exagerează comportându-se aşa?

Lorraine a continuat să se holbeze în ecranul televizorului. Connell era beat, nu-şi aducea aminte despre ce emisiune era vorba. Ea a răspuns tărăgănat: Ştii, Marianne e o fiinţă foarte vulnerabilă. Iar tu te-ai purtat ca un exploatator nemilos şi ai rănit-o. Poate că meriţi să te simţi prost din cauza asta.

Nu am zis că mă simt prost din cauza asta, a răspuns el.

Cu Rachel a început să iasă prin iulie. Toţi cei de la şcoală ştiau că fata îl place şi că, pentru ea, apropierea lor părea să fie o realizare personală. Cât despre relaţia în sine, aceasta avea loc, în cea

mai mare parte, înainte de a ieşi seara în oraş, când ea se machia şi se plângea de prietenele ei, iar Connell îi stătea prin preajmă, bând bere din cutii. Uneori, îşi verifica telefonul în timp ce Rachel turuia, şi atunci ea îi arunca reproşuri: Nici măcar nu mă *asculţH* **El detesta felul în care se purta în prezenţa ei, pentru că Rachel avea dreptate, chiar n-o asculta, iar dacă totuşi o asculta, nu-i plăcea nimic din**

ce spunea. Au făcut sex numai de două ori, în niciuna **dintre ocazii nu i-a plăcut, şi, când stăteau în pat împreună, simţea o durere acută în piept şi în gât, de-abia mai putea să respire. La început se gândise că, dacă va fi cu Rachel, se va simţi mai puţin singur, dar asta nu făcuse decât să-i dea singurătăţii lui o încăpăţânare nouă, de parcă ar fi fost adânc înrădăcinată în el şi imposibil de stârpit.**

În cele din urmă, a venit şi noaptea banchetului. Rachel a purtat o rochie extravagant de scumpă, iar Connell a rămas în grădina din faţa casei ei cât timp maică-sa i-a fotografiat. Rachel tot pomenea că el se duce la Trinity, iar tatăl fetei i-a arătat nişte crose de golf. Apoi s-au dus la restaurant, unde au luat cina. Toată lumea s-a îmbătat groaznic, Lisa a leşinat înainte de desert. Sub masă, Rob lera arătat pe telefon, lui Eric şi lui Connell, poze cu Lisa goală. Râzând, Eric a atins părţi din corpul Lisei cu degetele pe ecran. Connell a stat aşa, uitându-se, apoi a spus încet: Cam de porc să arăţi aşa ceva altora, nu? Oftând, Rob şi-a închis telefonul şi l-a pus la loc în buzunar. Ai devenit un poponar afurisit, cu toate chestiile din ultima vreme, i-a zis el.

La miezul nopţii, pe jumătate cherchelit, dar ipocrit de dezgustat de beţia tuturor celor din jur, Connell a plecat din sală, a străbătut coridorul şi a ieşit, ajungând la locul de fumat din grădină. Tocmai îşi aprinsese o ţigară şi rupea nişte frunze care atârnau dintr-un pom, când uşa s-a deschis şi Eric s-a ivit lângă el. Când l-a văzut, Eric i-a aruncat un rânjet de cunoscător, apoi s-a aşezat pe un ghiveci răsturnat. Şi-a aprins şi el o ţigară.

Păcat că Marianne n-a venit, a spus Eric.

Connell a încuviinţat din cap, urând să-i audă numele în gura altcuiva şi deloc dispus să-i facă pe plac lui Eric dându-i un răspuns.

Care a fost faza? a insistat băiatul.

Connell s-a uitat la el în tăcere. De la becul de deasupra uşii cobora o rază de lumină albă, care-i dădea feţei lui Eric o paloare fantomatică.

Ce vrei să zici?

Faza cu ea şi cu tine.

Connell abia dacă şi-a recunoscut propria voce când a zis: Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Eric a zâmbit răutăcios şi dinţii ¡-au strălucit umed în lumină.

Crezi că noi nu ştim că i-o trăgeai? a întrebat. Fii sigur că a aflat toată şcoala.

Connell a tăcut şi a mai pufăit din ţigară. Ăsta era probabil cel mai înspăimântător lucru pe care ar fi

putut Eric să i-l spună, nu pentru că îi termina viaţa, ci pentru că nu i-o termina. Şi-a dat seama atunci că secretul pentru care îşi sacrificase propria fericire şi fericirea altei persoane fusese o tâmpenie încă de la început, totul fusese complet lipsit de sens. El şi Marianne ar fi putut să se plimbe pe holurile şcolii ţinându-se de mână – şi cu ce urmări? Niciuna, de fapt. Căci nu i-ar fi păsat nimănui.

În regulă, a zis Connell.

Şi cât timp a durat?

Nu ştiu. O vreme.

Dar care-i povestea? a insistat Eric. A fost numai ca să te distrezi, sau ce?

Doar mă cunoşti.

Şi-a stins ţigara şi a intrat ca să-şi recupereze geaca, apoi a plecat fără să-şi ia la revedere de la nimeni, nici măcar de la Rachel. S-au despărţit la scurt timp după aceea. Cam asta a fost, oamenii au mers mai departe, el a mers mai departe. Viaţa lor în Carricklea, pe care o impregnaseră cu atâta

dramă şi semnificaţie, s-a încheiat pur şi simplu, fără vreo **concluzie, şi niciodată n-avea să mai fie reluată, niciodată în acelaşi fel.**

Păi, nu prea eram compatibil cu Rachel, aşa cred, îi zice el Mariannei.

Ea zâmbeşte acum, un zâmbet mic, timid. Hm, murmură fata.

Adică?

Probabil că şi eu aş fi putut să-ţi spun asta.

Mda, chiar ar fi trebuit. Atât că nu prea îmi răspundeai la mesaje în perioada aia.

Nah, m-am simţit cumva abandonată.

Şi eu m-am simţit puţin abandonat, nu crezi? îndrăzneşte Connell. Ai dispărut. Şi, apropo, n-am avut nicio treabă cu Rachel decât după o grămadă de timp. Nu că ar mai conta acum, sau ceva, dar n-am avut.

Marianne oftează şi dă din cap dintr-o parte într-alta, indecis.

În orice caz, nu de-asta n-am mai venit la şcoală, zice ea.

Te cred. Bănuiesc că ţi-era mai bine fără.

A fost mai degrabă ultima picătură.

Mda, mormăie Connell. M-am întrebat dacă nu cumva asta a fost.

Ea surâde din nou, un surâs pieziş, de parcă ar flirta. Serios? îl întreabă. Poate că eşti telepat.

Pe vremuri chiar credeam că pot să-ţi citesc gândurile, spune Connell.

În pat, vrei să zici.

Acum, el ia o gură din pahar. Berea e rece, dar paharul are temperatura camerei. Înaintea serii

ăsteia, nu ştia cum s-ar fi comportat Marianne dacă ar fi întâlnit-o vreodată la

facultate, însă acum îi e limpede, sigur că aşa ar fi reacţionat. Sigur că ar vorbi la mişto despre viaţa lor sexuală, de parcă ar fi fost o glumiţă a lor, nu ceva stânjenitor. Şi, într-un fel, îi place asta, după cum îi place şi că ştie cum să se poarte în prezenţa ei.

Mda, zice Connell. Şi mai apoi. Dar poate că asta-i normal.

Nu este.

Zâmbesc amândoi, un zâmbet mimând amuzamentul, pe jumătate reţinut. Connell pune sticla goală pe blat şi se uită la Marianne. Ea îşi netezeşte rochia.

Sincer, arăţi grozav, spune el.

Ştiu. Tipic pentru mine, am venit la facultate şi am devenit drăguţă.

El începe să râdă. Nici măcar nu vrea să râdă, dar ceva din dinamica ciudată dintre ei îl obligă. „Tipic pentru mine" e o replică obişnuită a Mariannei, puţin ironică la adresa propriei persoane şi, în acelaşi timp, o aluzie la înţelegerea reciprocă dintre ei, înţelegerea că ea e o fiinţă specială. Rochia pe care o poartă, foarte decoltată în faţă, îi lasă la vedere claviculele palide, ca două cratime albe.

Mereu ai fost drăguţă, zice el. Ar fi trebuit s-o ştiu, dar sunt un tip superficial. Eşti foarte drăguţă, eşti frumoasă.

Acum, ea nu râde. Îşi afişează pe chip o expresie întrucâtva haioasă şi îşi dă părul la o parte de pe frunte.

Ei, ca să vezi! Pe-asta n-am mai auzit-o de ceva vreme, zice Marianne.

Gareth nu-ţi spune că eşti frumoasă? Ori e prea ocupat cu teatrul pentru amatori sau ceva gen?

Cu dezbaterile. Şi eşti foarte răutăcios.

Dezbateri?! se miră Connell. Doamne sfinte, doar nu e implicat în chestia aia cu naziştii, nu?

Buzele Mariannei se transformă într-o linie subţire. **Connell nu prea citeşte ziarele din campus, dar tot** a auzit **despre clubul de dezbateri care a invitat un neonazist să ţină un discurs. Reţelele de socializare sunt pline de ştirea asta. Până şi un articol din** *Irish Times* **i-a dat atenţie. Connell nu s-a băgat în niciuna dintre discuţiile de pe Facebook, însă a dat** *like* **la câteva comentarii care îndemnau la retragerea invitaţiei – a fost, probabil, cea mai stridentă atitudine politică pe care a avut-o vreodată.**

Păi, nu sunt de acord cu Gareth chiar în toate privinţele, zice ea.

Connell râde, fericit cumva să o vadă atipic de slabă şi lipsită de scrupule.

Credeam că eu sunt rău fiindcă am ieşit cu Rachel Moran, spune el. Prietenul tău neagă Holocaustul.

Ei, na, Gareth doar susţine dreptul la exprimare.

OK, asta-i bine. Slavă Domnului că există moderaţii albi. Cum cred că a scris odată Martin Luther King.

Atunci, ea râde cu sinceritate. Dinţii ei mici, albi, se arată din nou, şi fata îşi ridică o mână ca să-şi acopere gura. El mai gustă un pic din pahar şi îi priveşte expresia dulce, de care i-a fost dor. Pare o scenă frumoasă între ei doi, deşi probabil că mai târziu Connell o să se urască pentru tot ce i-a spus. Bine, zice Marianne, amândoi am dat greş la capitolul puritate ideologică. Connell se gândeşte că ar putea să-i zică: Sper că-i foarte bun la pat, Marianne. Asta sigur i s-ar părea nostim. Din cine ştie ce motiv, aproape sigur din timiditate, nu îndrăzneşte. Ea se uită la el cu ochii mijiţi şi-l întreabă: Acum te vezi cu vreo ţipă controversată?

Nu, îi răspunde. Nici măcar cu o fată bună.

Marianne afişează un zâmbet strâmb. Ţi se pare greu să cunoşti oameni?

El ridică din umeri şi apoi, vag, dă aprobator din cap. Puţin diferit faţă de acasă, nu? zice.

Am câteva prietene pe care ţi le-aş putea prezenta.

A! Pe bune?

Mda, acum am şi eu aşa ceva, răspunde Marianne.

Nu-s foarte sigur că aş fi genul lor.

Se uită unul la altul. Ea e puţin roşie în obraji, iar rujul i s-a cam întins dincolo de buza de jos. Privirea ei îl tulbură tot atât de mult ca pe vremuri.

Ce înţelegi prin asta? întreabă Marianne.

Nu ştiu.

Ce ar putea să nu le placă la tine?

El surâde şi se uită în pahar. Dacă Niall ar vedea-o pe Marianne, ar comenta: Nu-mi spune! îţi place tipa asta!

Într-adevăr, e genul lui Connell, poate chiar prototipul acelui gen: elegantă, cu un aspect banal, dând impresia de siguranţă de sine perfectă. Şi este atras de ea, recunoaşte asta. După toate lunile din urmă petrecute departe de casă, viaţa i se pare mult mai vastă, iar dramele lui, mai puţin semnificative. Nu mai e persoana anxioasă, timorată, care era în şcoală, când atracţia lui faţă de Marianne i se părea înspăimântătoare, ca un tren ce se apropie în viteză, şi când el n-a putut decât să-i dea un brânci pe şine. Realizează că ea face pe amuzanta şi timida ca să-i arate că n-o bântuie vreun resentiment. Ar putea să-i spună: îmi pare foarte rău pentru ce ţi-am făcut, Marianne. Mereu s-a gândit că, dacă ar întâlni-o iarăşi, asta i-ar spune. Cumva, ea nu pare să admită o asemenea eventualitate, sau poate că este el laş, sau poate ambele.

Nu ştiu, zice Connell. Bună întrebare, chiar habar n-am.

Trei luni mai târziu

(Februarie 2012)

Marianne se aruncă pe scaunul din faţă al maşinii lui Connell şi închide portiera. Are părul nespălat şi îşi ridică picioarele pe scaun, ca să-şi lege şireturile. Miroase a lichior de fructe, nu într-un mod neplăcut, dar nici într-unul foarte agreabil. El urcă la volan şi porneşte motorul. Ea îi aruncă o privire.

Ţi-ai pus centura? o întreabă Connell.

Se uită în oglinda retrovizoare de parcă ar fi o zi ca oricare alta. În realitate, este dimineaţa de după o petrecere în Swords, la care Connell n-a băut, însă Marianne da, aşa că nimic nu e normal. Ea îşi prinde centura de siguranţă, ascultătoare, ca să-i arate că sunt încă prieteni.

Îmi pare rău pentru aseară, zice ea.

Încearcă să pronunţe cuvintele astfel încât să comunice mai multe lucruri: scuze, o jenă dureroasă, o jenă suplimentară, prefăcută, cu rolul de-a o ironiza şi a o dilua pe cea dureroasă, senzaţia că ştie că va fi iertată sau că a fost deja, dorinţa de a nu face mare caz din asta.

N-ai de ce, spune el.

Chiar îmi pare rău.

E-n regulă.

Acum, Connell iese de pe alee. Pare că a uitat incidentul, dar, dintr-un motiv oarecare, asta n-o mulţumeşte pe Marianne. Vrea ca el să recunoască ce s-a întâmplat, înainte

s-o lase să treacă peste asta, sau poate că vrea ca ea însăşi să mai sufere puţin.

Nu s-ar fi cuvenit să fac aşa ceva.

Uite ce-i, erai destul de băută.

Asta nu-i deloc o scuză.

Şi drogată de nu mai ştiai de tine, adaugă el. Chestie pe care am aflat-o abia mai târziu.

Mda. M-am simţit ca şi cum te-aş fi atacat.

El râde acum. Ea îşi ridică genunchii la piept şi îi cuprinde cu braţele.

Nu m-ai atacat, zice el. Lucruri de-astea se mai întâmplă.

Iată ce s-a petrecut. Connell a dus-o cu maşina pe Marianne la un prieten comun, pentru petrecerea dată în cinstea zilei lui de naştere. Aranjaseră să rămână acolo peste noapte, iar Connell urma să o conducă acasă a doua zi dimineaţă. Pe drum, au ascultat Vampire Weekend, Marianne a băut dintr-o butelcuţă argintie cu gin şi au vorbit despre administraţia Reagan. Ai să te îmbeţi, i-a spus Connell în maşină. Ştii ceva, ai o faţă foarte plăcută, a răspuns ea. Ba chiar şi alţii mi-au zis aceeaşi chestie despre moaca ta.

La miezul nopţii, Connell era pe undeva printre invitaţii la party, în vreme ce Marianne le descoperise pe prietenele ei, Peggy şi Joanna, în magazie. Beau împreună o sticlă de Cointreau şi fumau. Peggy purta o geacă de piele ponosită şi

pantaloni dungaţi de in. Părul i se revărsa pe umeri, şi mereu şi-l arunca într-o parte, şi-şi tot trecea o mână prin el. Joanna şedea pe lada frigorifică, în şosete. Era îmbrăcată într-o haină lungă, fără formă, părând o rochie de femeie gravidă, iar pe dedesubt avea o cămaşă. Marianne s-a sprijinit de maşina de spălat şi şi-a scos butelcuţă cu gin din buzunar. Peggy şi Joanna discutau despre moda masculină,

În special despre cât de trendy erau iubiţii lor. Marianne s-a mulţumit să rămână acolo, în picioare, lăsând maşina de spălat să-i susţină cea mai mare parte din greutatea corpului, plimbând ginul în gură şi ascultându-şi prietenele vorbind.

Şi Peggy, şi Joanna studiază Istoria şi Ştiinţele politice împreună cu Marianne. Joanna îşi planifică deja lucrarea de sfârşit de an pe tema James Connolly[3] şi Congresul Sindicatelor Irlandeze. Tot timpul recomandă cărţi şi articole, pe care Marianne le citeşte integral, sau pe jumătate, sau în rezumat. Lumea o consideră pe Joanna o persoană serioasă, şi chiar aşa este, ceea ce nu-nseamnă că nu poate fi şi extrem de haioasă. Peggy nu prea înţelege umorul ei, pentru că genul de charismă al lui Peggy e mai degrabă unul înspăimântător şi sexy, n-are în el nimic comic. La o petrecere de dinaintea Crăciunului, Peggy i-a pregătit Mariannei o lini-uţă de cocaină în baia amicului lor Declan, iar Marianne chiar a tras-o, sau, oricum, în mare parte. N-a avut niciun efect semnificativ asupra dispoziţiei

---

[3] Lider de sindicat, socialist şi republican irlandez, adept al principiilor marxiste. *(N. trad.).*

ei, atât că zile întregi după aceea s-a simţit când amuzată, când vinovată că făcuse aşa ceva. Joannei nu i-a povestit. Ştie că n-ar fi fost de acord, după cum şi Marianne, de fapt, dezaprobă ideea, dar când Joanna nu-i de acord cu ceva, ea nu se duce să facă exact lucrul ăla.

Joanna vrea să lucreze în presa scrisă, în timp ce Peggy pare că nu ar vrea să muncească deloc. Până acum, chestia asta n-a fost o problemă pentru ea, fiindcă se întâlneşte cu o mulţime de bărbaţi cărora le place să-i finanţeze stilul de viaţă, cumpărându-i poşete şi droguri scumpe. Îi preferă pe cei mai în vârstă, care lucrează în bănci de investiţii ori în firme de contabilitate, ţipi de douăzeci şi şapte de ani cu

o grămadă de bani şi cu neveste chibzuite acasă, mai ales avocate. Joanna a întrebat-o odată pe Peggy dacă şi ea, la rându-i, ar putea deveni într-o zi o ţipă de douăzeci şi şapte de ani al cărei prieten ori soţ şi-ar pierde nopţile trăgând pe nas cocaină cu vreo adolescentă. Peggy nu s-a simţit nici pe departe insultată, i s-a părut foarte amuzant. I-a răspuns că, oricum, până atunci va fi măritată cu un oligarh rus şi că nu-i păsa câte prietene ar fi avut el. Asta o îmboldeşte pe Marianne să se-ntrebe ce va face ea însăşi după terminarea facultăţii. Aproape niciun drum nu i se pare închis definitiv, nici măcar cel al mariajului cu un oligarh. Când iese seara în oraş, bărbaţii strigă în urma ei cele mai porcoase chestii, deci evident că o doresc. Iar la facultate simte adesea că mintea ei are capacităţi nelimitate, că poate sintetiza orice informaţii primeşte – e ca şi cum ar avea o maşinărie performantă în cap. Toate

îi merg bine, realmente. Habar n-are ce-o să fiică mai departe cu viaţa ei.

În magazie, Peggy a întrebat unde e Connell.

Sus, a răspuns Marianne. Cu Teresa, cred.

Connell ieşea ocazional cu o prietenă a lor pe nume Teresa. Marianne n-are nicio problemă cu Teresa, dar câteodată se trezeşte îndemnându-l pe Connell s-o vorbească de rău fără motiv, ceea ce el refuză întotdeauna.

Connell se îmbracă drăguţ, şi-a dat cu părerea Joanna.

Nu tocmai, a zis Peggy. Adică, are un look fain, însă de cele mai multe ori poartă ţoale sport. Nici nu cred să aibă vreun costum.

Joanna a căutat din nou privirile Mariannei şi, de data asta, chiar i-a reuşit. Peggy, uitându-se la ele, a luat intenţionat o ditamai gura de Cointreau şi şi-a şters buzele cu mâna în care ţinea sticla. Ce-i? a întrebat.

Păi, nu provine din clasa muncitoare? a zis Joanna.

Ah, cât de sensibilă eşti! a exclamat Peggy. Ce, nu pot să critic felul în care se-mbracă cineva din cauză că are un anumit statut socioeconomic? Mai scutiţi-mă!

Nu, nu asta a vrut să spună, a intervenit Marianne.

Pentru că, ştii, de fapt toţi ne purtăm foarte OK cu el, şi-a continuat Peggy ideea.

Marianne şi-a dat seama atunci că nu poate să se uite la niciuna dintre prietenele ei. Ce înseamnă „toţi”? ar fi vrut să le-ntrebe. În schimb, a smuls sticla de Cointreau din mâna lui Peggy şi a tras câteva înghiţituri din lichidul călduţ şi scârbos de dulce.

Pe la două dimineaţa, după ce s-a îmbătat foarte tare şi Peggy a convins-o să fumeze un joint cu ea în baie, l-a văzut pe Connell pe palierul de la etajul al treilea. Nu mai era nimeni acolo. Hei, a strigat-o el. Ea s-a sprijinit de perete, beată cui, cerşindu-i atenţia. El a ajuns în capătul scărilor.

Ai fost plecat cu Teresa? a îngăimat Marianne.

Aşa am făcut? Foarte interesant... Eşti dusă rău, nu-i aşa?

Miroşi a parfum de damă.

Teresa nu-i pe-aici. Adică, nici măcar n-a venit la petrecerea asta, a spus Connell.

Marianne a râs. S-a simţit ridicolă, dar într-un mod plăcut. Vino, i-a zis. El s-a apropiat, cât să ajungă în dreptul feţei ei.

Care-i treaba?

O placi mai mult pe ea decât pe mine? a întrebat Marianne.

El i-a aranjat o şuviţă de păr, dându-i-o după ureche.

Nu, a răspuns Connell. Sincer, abia dacă o cunosc.

Dar e mai bună la pat decât mine?

Eşti beată, Marianne. Dacă ai fi trează, nici măcar nu ţi-ai dori să răspund la întrebarea asta.

Nu-i răspunsul pe care-l aşteptam, i-a replicat ea.

Purta dialogul ăsta pe un ton liniar şi, în acelaşi timp, încerca să deschidă unul dintre nasturii cămăşii lui Connell, cu un gest deloc sexy, ci doar pentru că era beată şi drogată în ultimul hal. Dar nici măcar n-a reuşit să-i desfacă nasturele.

Nu este. Cu siguranţă ăsta-i răspunsul pe care-l vrei, a zis Connell.

Apoi, ea l-a sărutat. El nu s-a retras oripilat, dar s-a îndepărtat destul de ferm şi i-a spus: Gata, termină.

Hai să mergem sus, a zis ea.

Mda. De fapt, suntem deja sus.

Vreau să mă fuţi.

El s-a încruntat oarecum, o expresie care, dacă Marianne ar fi fost trează, ar fi determinat-o să pretindă că a glumit doar.

Nu în seara asta, a spus el. Eşti praf!

Ăsta-i singurul motiv?

Connell a privit-o de sus. Ea şi-a cenzurat un comentariu pe care îl păstra de mult despre forma gurii lui, că era perfectă, fiindcă voia să-i răspundă la întrebare.

Da, a zis el. Ăsta e motivul.

Deci, altfel ai face-o.

Ar trebui să te duci la culcare.

Aş putea să-ţi dau niscai droguri, a continuat ea.

Tu nici măcar... Marianne, tu nici măcar n-ai droguri. Asta nu-i decât una dintre multele tâmpenii pe care le debitezi. Du-te să te culci.

Sărută-mă, cel puţin.

El a sărutat-o. A fost un sărut mai degrabă prietenos. Apoi i-a urat noapte bună şi a coborât încet, mişcându-şi uşor, drept, corpul absolut treaz. Marianne s-a dus să caute o baie, unde a băut apă direct de la robinet, până când i-a trecut durerea de cap, după care a adormit pe podea. Acolo 96

s-a trezit în urmă cu douăzeci de minute, când Connell a rugat-o pe una dintre fete s-o caute.

Acum, el trece de la un post de radio la altul, în timp ce aşteaptă la semafor. Când dă peste un cântec al lui Van Morrison, se potoleşte.

În orice caz, îmi pare rău, zice din nou Marianne. Nu încercam să-ţi stric relaţia cu Teresa.

N-am nicio treabă cu Teresa.

OK. Dar a fost o lipsă de respect faţă de prietenia noastră.

Serios? Nu ştiam că sunteţi apropiate, zice el.

Mă refeream la prietenia mea cu tine.

Connell îşi întoarce privirea către ea. Marianne îşi strânge mai tare genunchii la piept şi îşi îndeasă bărbia în umăr. S-a văzut deseori cu el în ultima vreme. La Dublin, pentru întâia oară, pot să se plimbe pe străzi lungi şi somptuoase, încrezători că oamenii pe lângă care trec nu-i cunosc şi nici nu sunt interesaţi de ei. Marianne locuieşte singură într-un apartament cu două camere, care-i aparţine bunicii sale, iar adeseori, seara, ea şi Connell stau în living şi beau vin. El i se plânge, aparent fără rezerve, cât îi e de greu să-şi facă prieteni laTrinity. Zilele trecute, stătea întins pe canapea şi rotea drojdia rămasă în paharul cu vin, când i-a zis: Oamenii de aici sunt toţi nişte snobi! Chiar dacă m-ar agrea, n-aş vrea să le fiu prieten, sincer îţi zic. A lăsat paharul jos şi s-a uitat la Marianne: Apropo, de-asta ţi-e ţie uşor. Pentru că tu vii din-tr-o familie bogată, de-asta te place lumea. Ea s-a încruntat, dar l-a aprobat, la care Connell a început să râdă. Te tachinez, a spus el. Privirile li s-au întâlnit. Şi ea ar fi vrut să râdă, însă nu ştia dacă nu cumva fusese luată în balon.

El merge întotdeauna la petrecerile ei, deşi spune că nu-i prea înţelege pe cei din grup. Prietenele Mariannei îl plac

grozav şi, din cine ştie ce motiv, se simt foarte în largul lor să se aşeze în poala lui, în timpul conversaţiilor, şi să-i ciufulească afectuos părul. Băieţii, în schimb, nu l-au îndrăgit la fel de mult. Mai degrabă l-au tolerat datorită asocierii cu Marianne, dar nu-i consideră persoana ca fiind

din cale-afară de interesantă. Nici măcar nu-i deştept! a exclamat unul dintre amicii ei, într-o seară, când Connell nu era de faţă. Crede-mă, e mai deştept decât mine, a zis Marianne. După asta, nimeni n-a ştiut ce să adauge. Într-adevăr, la petreceri Connell e tăcut, chiar încăpăţânat de tăcut, şi nu-l interesează să se dea mare cu câte cărţi a citit sau câte ştie despre războaie. Dar undeva, în adâncurile ei, Marianne înţelege că nu de-asta consideră lumea c-ar fi un prostovan.

De ce a fost o lipsă de respect faţă de prietenia noastră? întreabă el.

Cred că, dacă am începe să facem sex, cu greu am mai putea rămâne prieteni.

El rânjeşte diabolic. Nedumerită, ea îşi ascunde chipul în spatele braţului.

Chiar aşa să fie? întreabă Connell.

Nu ştiu.

Ei, atunci bine.

Într-o noapte, în subsolul localului Bruxelles, doi dintre prietenii Mariannei jucau biliard, destul de stângaci, în timp ce toţi ceilalţi stăteau la o masă, bând şi privindu-i. După ce a câştigat, Jamie a întrebat asistenţa: Cine vrea să joace cu învingătorul? Connell şi-a lăsat lent halba jos şi a răspuns: OK, mă tentează. Jamie a lovit primul, dar nu a reuşit să bage nicio bilă. Fără să se lase antrenat în vreo conversaţie, Connell a spulberat

patru mingi galbene la rând. Marianne a început să râdă, însă Connell era lipsit de orice expresie,

doar foarte concentrat. În scurtul răgaz de după loviturile lui, a sorbit din halbă în tăcere şi l-a urmărit pe Jamie trimiţând o bilă roşie aiurea – s-a învârtit haotic şi a sărit peste mantă. După aceea, Connell şi-a dat repede tacul cu cretă şi a continuat să bage în buzunarele mesei şi celelalte trei bile galbene. Era ceva atât de senzual în felul în care studia configuraţia, îşi calcula loviturile, ca şi în sărutul cretei pe suprafaţa netedă a bilei lovite. Fetele stăteau ciorchine împrejur şi îl urmăreau mânuind tacul, aplecându-se peste masă cu faţa aceea dură, tăcută, luminată de lampa de deasupra. Parcă ar fi o reclamă la Cola dietetică, a zis Marianne. Atunci toată lumea a râs, până şi Connell. Când pe masă a mai rămas doar bila neagră, el a arătat spre buzunarul din partea dreaptă şi, satisfăcut, a spus: Marianne, te uiţi? Şi apoi a lovit bila perfect. Aplauzele au venit de pretutindeni.

În loc să se ducă acasă în seara aceea, Connell a rămas la ea. Au stat întinşi pe pat, uitându-se în tavan şi vorbind. Până atunci, evitaseră să discute despre ce se întâmplase între ei cu un an înainte, dar în seara aceea Connell a zis: Prietenii tăi ştiu despre noi?

Marianne a căzut pe gânduri. Ce să ştie despre noi? a întrebat, în cele din urmă.

Chestia petrecută în şcoală, toate alea...

Nu, nu cred. Poate s-au prins de ceva, dar eu nu le-am povestit niciodată.

Câteva secunde, Connell n-a scos o vorbă. În întuneric, Marianne era conectată la tăcerea lui.

Te-ai simţi jenată dacă ar afla?

Într-un fel, da.

El s-a întors atunci, luându-şi ochii din tavan şi îndrep-tându-şi faţa către ea. De ce? a întrebat-o.

Pentru că a fost umilitor.

Vorbeşti despre felul în care m-am purtat cu tine?

Păi, bineînţeles. Şi mai ales faptul că am acceptat aşa ceva.

Cu delicateţe, el i-a căutat mâna pe sub pătură, iar ea l-a lăsat să i-o cuprindă. Când a-ncercat să-şi compună o voce care să sune vesel, maxilarul i-a fost străbătut de un fior.

Te-ai gândit vreodată să mă inviţi pe mine la banchet? a întrebat ea. E o prosde, şi totuşi sunt curioasă dacă te-ai gândit la asta.

Ca să fiu sincer, nu. Aş vrea să mă fi gândit.

Ea a dat din cap. A continuat să se uite la tavanul negru, îngrijorată că el ar putea să-i distingă expresia de pe chip.

Ai fi acceptat? a întrebat-o.

Marianne a încuviinţat. A încercat să-şi dea ochii peste cap, ca pentru a râde de ea însăşi, dar i s-a părut un gest nepotrivit, căci denota milă de sine, nu amuzament.

Îmi pare foarte rău, a spus el. Am greşit atunci. Unde mai pui că, oricum, lumea din şcoală cam ştia despre noi. Habar n-am dac-ai auzit asta.

Ea s-a ridicat într-un cot şi l-a privit lung, pe întuneric.

Ce ştia? a întrebat.

Că ne vedeam, şi tot tacâmul.

Eu n-am spus nimănui, Connell. Jur pe ce am mai sfânt!

Chiar şi prin beznă, l-a văzut crispându-se.

Da, ştiu, a zis el. Ideea era că, şi dacă ai fi spus, tot n-ar fi avut nicio importanţă. Dar sunt convins că n-ai spus.

S-au purtat mizerabil cu tine din cauza asta?

Nu, nu. Doar Eric a pomenit ceva la banchet, cum că lumea ştia. Şi, de fapt, nu-i păsa nimănui cu adevărat.

Un nou moment de tăcere s-a lăsat între ei.

Mă simt vinovat pentru toate chestiile pe care ţi le-am băgat în cap, a zis Connell. Că ar fi groaznic dacă ar afla cineva. Bineînţeles, asta era mai mult în mintea mea. Adică,

ioo

nu exista niciun motiv pentru care oamenilor să le fi păsat. Atât că eu cam sufăr de anxietate când vine vorba despre lucruri de genul ăsta. Nu încerc acum

să-mi inventez circumstanţe atenuante, dar cred că am proiectat ceva din anxietatea aia asupra ta, na, dacă are vreo logică ce spun. Nu ştiu. Încă mă gândesc la asta, mult mă gândesc, oare de ce m-am comportat atât de aiurea...

Ea l-a strâns de mână şi, la rându-i, Connell a strâns-o atât de tare, că a durut-o niţel, iar acest mic gest de disperare din partea lui a facut-o să zâmbească.

Te iert, a spus Marianne.

Îţi mulţumesc. Cred că mi-am învăţat lecţia. Şi trag nădejde că m-am şi schimbat, aşa, ca om. Dar, sincer, dacă m-am schimbat, este meritul tău.

Au continuat să se ţină de mână sub pătură chiar şi după ce somnul i-a răpus.

Acum, când ajung la apartamentul ei, Marianne îl întreabă dacă vrea să intre. El spune că trebuie să înghită ceva, iar ea răspunde că are de toate pentru micul dejun în frigider. Urcă amândoi. Connell începe să sape prin frigider, în timp ce ea se duce să facă un duş. Îşi zvârle toate hainele, deschide robinetul la maximum şi se spală aproape douăzeci de minute. După aceea, da, se simte mai bine. Când iese, înfăşurată într-un halat de baie alb, cu părul un pic uscat cu prosopul, Connell a terminat deja de mâncat. Are farfuria goală şi îşi verifică e-mailul. În cameră miroase a cafea şi a prăjeală. Ea se îndreaptă spre el, iar el se şterge la gură cu dosul mâinii, de parcă s-ar fi emoţionat deodată. Marianne rămâne în picioare lângă scaunul

lui. Uitându-se în sus, căutându-i privirea, Connell îi desface cordonul halatului.

IOI

A trecut aproape un an. Îi atinge pielea cu buzele, şi ea se simte sfântă, ca un altar. Vino în pat, îi spune. El o urmează.

După aceea, ea porneşte uscătorul de păr, iar el se duce la duş. Marianne se întinde din nou, ascultând sunetul ţevilor. Zâmbeşte. Când Connell iese, se întinde alături, stau faţă în faţă, o atinge. Hm, murmură ea. Şi fac sex din nou, fără să-şi vorbească mult. Pe urmă, ea se simte împăcată şi vrea să doarmă. El îi sărută pleoapele închise. Cu alţii nu e deloc aşa, zice ea. Mda, ştiu, zice el. Ea simte că sunt lucruri pe care el nu i le spune şi nu-şi dă seama dacă îşi stăpâneşte dorinţa de a se smulge de lângă ea, sau dorinţa de a deveni cumva mai vulnerabil. El o sărută pe gât. Ea îşi simte ochii tot mai grei. Cred că o să ne fie bine, şopteşte el. Ea nu ştie sau nu-şi aminteşte despre ce e vorba. Adoarme.

Două luni mai târziu

(Aprilie 2012)

Tocmai s-a întors de la bibliotecă. Marianne fusese vizitată de nişte prieteni, dar când soseşte el, musafirii îşi iau gecile din cuierul de pe hol, pregătindu-se de plecare. Peggy e singura care stă încă la masă, golind o sticlă de vin rosé într-un pahar imens. Marianne şterge blatul cu o

cârpă umedă. Prin fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie se zăreşte un dreptunghi de cer colorat într-un albastru precum al blugilor. Connell se aşază la masă, iar Marianne scoate o bere din frigider şi i-o desface. Îl întreabă dacă-i este foame, el răspunde că nu. Afară e cald, răcoarea sticlei îi face plăcere. În curând vor începe examenele şi, de obicei, el rămâne la bibliotecă până când angajatul de acolo îşi face ultimul rond, sunând din clopoţel ca să anunţe închiderea.

Pot să întreb ceva? zice Peggy.

Connell îşi dă seama că e beată şi că Marianne şi-ar dori ca ea să plece. Şi el ar vrea asta.

Sigur, răspunde Marianne.

Voi doi v-o trageţi, nu-i aşa? zice Peggy. Cu alte cuvinte, faceţi sex împreună.

Connell nu scoate o vorbă. Îşi trece degetul mare peste eticheta sticlei de bere, pipăind după un colţ, ca s-o dezlipească. Habar n-are ce o să răspundă Marianne: vreun lucru amuzant, se gândeşte el, ceva care s-o facă pe Peggy să râdă şi să uite ce a-ntrebat. În schimb, cu totul neaşteptat,

Marianne zice: A, da. El zâmbeşte ca pentru sine. Colţul etichetei se dezlipeşte de pe sticla de bere.

OK, aprobă Peggy. E bine de ştiut. Toată lumea îşi dă cu părerea în fel şi chip, apropo.

Păi, mda, zice Marianne. Însă nu-i nimic nou, am mai fost împreună şi în liceu.

A, pe bune? se miră Peggy.

Marianne îşi toarnă apă într-un pahar. Când se întoarce cu faţa spre cei doi, cu paharul în mână, se uită la Connell.

Sper că nu te deranjează c-am devoalat asta, îi spune.

El ridică din umeri, îi zâmbeşte, iar ea îi întoarce zâmbetul. Nu se dau în spectacol cu relaţia lor, însă amicii lui ştiu destule. Lui nu-i plac manifestările de afecţiune în public, asta-i tot. Marianne l-a întrebat odată dacă îi este „ruşine” cu ea, însă fusese doar o glumă. Ce nostim! Niall crede că mă laud prea mult cu tine, a spus atunci Connell. Mariannei i-a plăcut la nebunie asta. El nu se laudă propriu-zis cu ea, deşi se pare că Marianne e foarte populară şi o mulţime de ţipi nu s-ar da în lături să-i intre în graţii. Mda, e posibil să se laude cu ea ocazional, dar numai la modul elegant.

De fapt, voi doi formaţi un cuplu foarte drăguţ, comentează Peggy.

Mersi, răspunde Connell.

Nu am rostit cuvântul „cuplu”, zice Marianne.

A, da?! se miră Peggy. Adică, nu aveţi o relaţie exclusivă? Cât de cool! Am vrut şi eu să încerc o relaţie deschisă cu Lorcan, dar lui nu i-a convenit deloc.

Marianne îşi trage un scaun şi se aşază. Bărbaţii pot fi posesivi, spune ea.

Ştiu, aprobă Peggy. Ce bazaconie! Şi ai crede că abia aşteaptă ocazia să aibă mai multe partenere.

În general, observ că bărbaţii sunt mult mai preocupaţi să limiteze libertăţile femeilor decât să-şi exercite propriile libertăţi, zice Marianne.

Aşa să fie? îl întreabă Peggy pe Connell.

Dând uşor aprobator din cap, el se uită la Marianne, aşteptând să continue ea. A ajuns să o perceapă pe Peggy ca fiind prietena mult prea limbută, care întrerupe tot timpul, îi preferă pe alţi amici ai Mariannei, dar aceia nu rămân niciodată atât de târziu, nici nu vorbesc atât de mult.

Adică, dacă te uiţi ce viaţă duc bărbaţii, pare trist, spune Marianne. Ei controlează tot sistemul social – şi ceva mai bun n-au găsit pentru ei înşişi? Nici măcar nu se distrează.

Peggy râde. Tu te distrezi, Connell? îl întreabă.

Hm, mormăie el. Între nişte limite rezonabile, aş zice. Dar sunt de acord cu ideea.

Ai prefera să trăieşti în matriarhat?

Nu prea am cum să ştiu asta. Dar aş încerca, la o adică, să văd cum e.

Peggy continuă să râdă, de parcă la urechi i-ar fi ajuns ceva incredibil de spiritual. Nu te bucuri de privilegiul de a fi bărbat? întreabă ea.

Sunt de acord cu Marianne, răspunde Connell. Nu-i o chestie de care să mă bucur. Adică, e aşa cum e, nu mă distrez din cale-afară.

Peggy rânjeşte cu toţi dinţii. Dacă aş fi fost bărbat, zice ea, aş fi avut trei prietene. Sau chiar mai multe.

Connell dezlipeşte şi ultimul colţ de etichetă de pe sticla de bere. Se desface mai uşor când sticla e foarte rece, fiindcă lipiciul se dizolvă în urma condensării. Pune berea pe masă şi începe să plieze eticheta, formând un pătrat mic. Peggy continuă să vorbească, dar nu i se pare important s-o asculte.

Relaţia lui cu Marianne este foarte mulţumitoare acum. Serile, după ce se închide biblioteca, merge pe jos până la apartamentul ei, poate pe drum cumpără ceva de mâncare sau o sticlă cu vin de patru euro. Când vremea e frumoasă, cerul i se pare la mii de kilometri distanţă, iar păsările zburătăcesc văzduhul infinit de deasupra. Când plouă, oraşul se întunecă, se adună sub ceţuri; maşinile se mişcă mai încet, cu farurile strălucind întunecat, iar feţele trecătorilor sunt înroşite de frig. Marianne pregăteşte cina, spaghete sau riso-tto, apoi el spală vasele şi face curat în bucătărie. Strânge firimiturile de sub aparatul de prăjit pâine, în vreme ce Marianne îi citeşte glume de pe Twitter. După aceea, se bagă în pat. Lui îi place să o pătrundă foarte adânc, lent, până când ea începe să respire zgomotos, uneori să lovească cu pumnul în pernă, scoţând mici icnete ori de câte ori el face vreo mişcare.

Conversaţiile care urmează sunt agreabile pentru Connell, adesea luând turnuri neaşteptate şi îmboldindu-l să exprime idei pe care, mai-nainte, nu le-a formulat niciodată în mod conştient. Vorbesc despre romanele citite, despre textele pe care le studiază, despre momentul istoric pe care-l trăiesc, despre dificultatea de a observa acest moment în plină desfăşurare. Uneori, are impresia că, împreună cu Marianne, formează un cuplu precum acelea de la patinaj artistic, improvizându-şi discuţiile într-un mod expert şi într-o sincronizare atât de bună, încât asta îi surprinde pe amândoi. Ea se aruncă graţios în aer şi, de fiecare dată, fără să ştie cum anume, el o prinde. Gândul că, probabil, vor face sex din nou înainte să adoarmă contribuie la plăcerea conversaţiei, iar Connell bănuieşte că intimitatea discuţiilor lor, adesea oscilând între conceptual şi personal, face ca şi sexul să li se pară mai reuşit. Vinerea trecută, pe când stăteau întinşi după 106

aceea, ea a zis: A fost intens, nu-i aşa? I-a răspuns că lui întotdeauna i se pare destul de intens. De fapt, vreau să spun, a fost de-a dreptul romantic. Cred că, la un moment dat, am început să am sentimente faţă de tine, a zis Marianne. El a zâmbit spre tavan. Trebuie să-ţi reprimi toate chestiile astea, Marianne, i-a spus. Eu aşa fac.

Marianne ştie prea bine ce simte Connell pentru ea. Doar fiindcă devine timid în faţa prietenilor ei nu înseamnă că relaţia lor nu e serioasă, fiindcă este. Din când în când, el îşi fiice griji că nu a fost suficient de clar în privinţa asta, iar după ce lasă o astfel de grijă să dospească în mintea lui o zi sau

două, întrebându-se cum să abordeze subiectul, în cele din urmă, sfios, rosteşte ceva de genul: Ştii că te plac teribil de mult, nu? Şi, dintr-un motiv nedesluşit, tonul lui pare aproape nervos, iar ea râde. Marianne are o mulţime de alte opţiuni amoroase, pe-asta o ştie toată lumea. Studenţi la ştiinţe politice care vin la petrecerile ei cu sticle de Moet şi cu povestioare nostime din vacanţele lor petrecute în India. Membri ai comitetelor cluburilor studenţeşti, îmbrăcaţi frecvent în ţinută de seară, care cred, în mod inexplicabil, că treburile interne ale cluburilor studenţeşti li se par interesante oamenilor normali. Ţipi care îşi fac un obicei din a o atinge ca din întâmplare pe Marianne în timpul conversaţiilor, aranjându-i părul sau punându-i o mână pe spate. O dată, când se îmbătase prosteşte, Connell a întrebat-o de ce toţi oamenii ăştia trebuie să fie aşa de tactili cu ea, iar Marianne a răspuns: Dacă tu nu vrei să mă atingi, nici altcineva n-are voie? Asta l-a indispus îngrozitor.

Nu se mai duce acasă la final de săptămână, deoarece prietena lor Sophie i-a făcut rost de un alt job, în restaurantul tatălui ei. Aşa că, pe durata weekendurilor, Connell doar stă într-un birou, la etaj, răspunde la e-mailuri şi scrie

rezervări într-un caiet mare, cu coperte din piele. Uneori sună aşa-zise celebrităţi, cum ar fi mici vedete de la RTE şi alţii de genul ăsta, însă în cele mai multe seri de weekend localul e mort. Lui Connell i se pare evident că firma pierde bani la greu şi că va trebui să-şi închidă porţile, dar cum a căpătat jobul atât de uşor, nu poate să fie cu adevărat anxios gândind la o astfel de perspectivă.

Dacă şi când va rămâne fără un loc de muncă, va apărea unul dintre ceilalţi amici bogaţi ai Mariannei şi-i va oferi altă slujbă. Oamenii avuţi au grijă unii de alţii, iar faptul că el e cel mai bun prieten al Mariannei şi, după cum bănuiesc aceia, partenerul ei de sex, l-a ridicat la statutul social de adiacent al bogaţilor: cineva pentru care se organizează petreceri-surpriză la aniversare şi pentru care se găsesc joburi lejere din senin.

Înainte de sfârşitul semestrului, a trebuit să facă o prezentare la curs despre *Morte Darthur*[4] **şi, în timp ce vorbea, mâinile îi tremurau şi nu putea să-şi ridice privirea din foi ca să remarce dacă, de fapt, îl ascultă cineva. Vocea i-a şovăit în câteva rânduri şi a avut impresia că, dacă nu ar fi şezut pe scaun, ar fi căzut lat. Abia mai târziu a aflat că prezentarea lui fusese considerată de-a dreptul impresionantă. O colegă chiar l-a numit „geniu" în faţă, pe un ton cam dezaprobator, de parcă geniile ar fi nişte creaturi oarecum vrednice de dispreţ. În general, se ştie că, în anul lor, Connell a luat nota cea mai mare la toate modulele de curs, cu excepţia unuia singur, iar el descoperă că îi face plăcere să fie considerat inteligent, fie şi numai pentru că, astfel, interacţiunile lui cu alţii i se par mai limpezi. Îi place când cineva se chinuieşte să-şi aducă aminte titlul unei cărţi sau numele unui autor, iar el poate să i-l spună imediat, fără să se dea mare. Îi place când Marianne le zice prietenilor ei – oameni ai căror taţi**

---

[4] Sau *Le Morte d'Arthur.* Prima versiune în proză, în limba engleză, a legendei despre Regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde, aparţinându-i lui Sir Thomas Malory; a fost scrisă în jurul anului 1470 şi publicată în 1485. *(N. red.).*

sunt judecători sau miniştri, tineri care au mers la şcoli îngrozitor de scumpe – că el, Connell, este „cea mai deşteaptă persoană pe care o vor cunoaşte vreodată”.

Dar tu, Connell? îl întreabă Peggy.

El nu a fost atent, aşa că nu poate decât să îngaime: Poftim?

Te-ar tenta ideea partenerilor multipli?

Connell o priveşte. Pe figura lui Peggy parcă s-a întins un arc.

Ăăă... Nu ştiu. Ce vrei să spui?

Nu ai fantezii în care eşti posesorul unui întreg harem? Credeam că-i o chestie universală pentru bărbaţi.

A, înţeleg... Nu, nu prea.

Poate doar două, atunci? zice Peggy.

Două ce, două femei?

Peggy se uită la Marianne şi chicoteşte ca un copil poznaş. Marianne îşi soarbe apa din pahar, calmă.

Putem, dacă vrei, zice Peggy.

Stai, scuze, o opreşte Connell. Ce anume putem?

Păi, cum vrei să-i zici... Un trio, ceva gen.

Ah, face el. Şi râde de propria-i ignoranţă. Aha. Aha, scuze. Îndoaie din nou eticheta, neştiind ce altceva

să spună. Nu m-am prins, adaugă el. Atât că nu poate să facă asta. Nu-şi pune problema dacă i-ar plăcea sau nu, pur şi simplu nu poate s-o facă. Din cine ştie ce motiv, nu-i în stare să-şi explice, se gândeşte că, eventual, ar putea să i-o tragă lui Peggy de faţă cu Marianne, deşi ar fi cam jenant şi nu neapărat plăcut. Dar nu ar putea – iar de asta e absolut sigur – să facă vreodată ceva cu Marianne în timp ce îi priveşte Peggy sau oricare dintre prietenele ei, sau oricine altcineva, de fapt.

Se simte ruşinat şi confuz numai când îşi imaginează una ca asta. Dacă intimitatea dintre el şi Marianne ar fi invadată de Pcggy sau de altă persoană, s-ar distruge ceva din el, o parte din eul lui, un fragment care nu pare să aibă nume şi pe care nu a încercat niciodată să-l identifice. Mai împătureşte o dată eticheta umedă a sticlei de bere, astfel încât acum e minusculă şi foarte strânsă. Hm! exclamă el.

O, nu, intervine Marianne. Eu sunt mult prea ruşinoasă. Cred că aş muri.

Peggy întreabă: Serios? Rosteşte asta pe un ton plăcut, interesat, de parcă ar fi la fel de bucuroasă să discute despre timiditatea Mariannei dacă ar face sex în grup. Connell încearcă să nu arate cât de uşurat se simte.

Am tot felul de pitici pe creier, zice Marianne. Sunt cam nevrotică.

Peggy o complimentează pe Marianne pentru felul cum arată, cu pricepere şi efeminare, apoi o întreabă cam care-s piticii ei.

Marianne îşi împinge în afară buza de jos, apoi spune: Păi, nu mă simt demnă să fiu iubită. Cred că felul meu de a fi nu poate fi iubit. Am o fire rece, e greu să mă placă cineva... îşi ridică în aer una dintre mâinile lungi, subţiri, de parcă doar ar aproxima ce vrea să spună, în loc să identifice exact.

Nu cred asta, zice Peggy. Cu tine se poartă rece?

Connell râde şi-i răspunde: Nu.

Peggy şi Marianne continuă să vorbească, iar el răsuceşte eticheta între degete, extrem de agitat.

Săptămâna aceasta, Marianne s-a dus acasă pentru câteva zile, iar când s-a întors la Dublin, aseară, părea abătută. S-au uitat împreună la *Umbrelele din Cherbourg* **în apartamentul**

IXO

ei. La sfârşitul filmului, Marianne a lăcrimat, dar s-a întors cu spatele, ca să n-o vadă el plângând. Asta l-a tulburat pe Connell. Finalul fusese destul de trist, şi totuşi, ce motive ar fi avut să plângă? Eşti OK? a întrebat-o. Ea a încuviinţat, cu spatele, încât el i-a văzut doar un tendon alb al cefei ieşind în relief.

Hei, te supără ceva? a insistat Connell.

Ea a clătinat din cap, însă nu s-a întors. Connell s-a dus să-i facă o ceaşcă de ceai, iar când a revenit, Marianne se oprise din plâns. Când a atins-o pe păr, i-a zâmbit fără convingere. Protagonista filmului rămăsese însărcinată pe neaşteptate, şi Connell încerca acum să-şi aducă aminte când avusese Marianne ultima menstruaţie. Cu cât se gândea

mai intens la asta, cu atât mai demult i se părea că fusese. În cele din urmă, cuprins de panică, a întrebat-o: Hei, nu cumva eşti însărcinată, sau ceva, nu? Marianne a râs. Asta l-a liniştit.

Nu, a zis ea. Mi-a venit ciclul azi-dimineaţă.

OK. Păi, asta e bine.

Dacă aş fi însărcinată, ce-ai face?

El a zâmbit, a inspirat pe gură. Păi, depinde mai curând de ce ai vrea tu să faci, a răspuns.

Recunosc că m-ar încerca o oarecare tentaţie să-l păstrez. Dar nu ţi-aş face aşa ceva, stai liniştit.

Serios? Şi care ar fi tentaţia? Scuză-mă dacă ţi se pare lipsit de sensibilitate.

Nu ştiu, a răspuns ea. Într-un fel, îmi place ideea că mi s-ar întâmpla ceva aşa de spectaculos. Mi-ar plăcea să contrazic aşteptările oamenilor. Crezi că aş fi o mamă rea?

Nu, ai fi nemaipomenită, bineînţeles. Eşti nemaipomenită în tot ce faci.

Marianne a zâmbit. Nu ar fi nevoie să te implici, a zis ea.

Oricum te-aş susţine, indiferent ce ai hotărî.

N-avea habar de ce afirma că ar susţine-o, din moment ce el, practic, nu avea niciun venit suplimentar şi nicio perspectivă de a căpăta vreunul. I se păruse că asta trebuie să spună, atât.

În realitate, nu se gândise niciodată la aşa ceva. Marianne părea genul de persoană stăpână pe sine, voluntară, care s-ar ocupa singură de aranjarea procedurii, iar el, cel mult, ar putea s-o însoţească în avion.

Închipuie-ţi ce-ar comenta lumea din Carricklea, a zis ea.

A, mda. Lorraine nu m-ar ierta niciodată.

Marianne şi-a ridicat repede privirea şi a întrebat: De ce, nu mă place?

Nu, nu, chiar te iubeşte. Vreau să zic că nu m-ar ierta pe mine dacă ţi-aş face aşa ceva. Te iubeşte, stai fără griji. Doar ştii. Crede că eşti mult prea bună pentru mine.

Atunci, Marianne a zâmbit din nou şi şi-a atins faţa cu mâna. Lui i-a plăcut asta, aşa că s-a apropiat un pic de ea şi i-a mângâiat pielea albă de pe interiorul încheieturii.

Dar familia ta? a întrebat Connell. Presupun că nici ai tăi nu m-ar ierta niciodată.

Ea a ridicat din umeri. Şi-a lăsat mâna să-i cadă înapoi în poală.

Ai tăi ştiu că ne vedem şi-acum?

Marianne a clătinat din cap. Şi-a mutat privirea, spriji-nindu-şi obrazul într-o mână.

Nu că ar fi nevoie să le spui, a continuat el. Poate că oricum n-ar fi de acord să ieşi cu mine. Probabil că

te văd împreună cu un doctor, sau cu un avocat, sau aşa ceva.

N-aş crede că le pasă prea mult de ce fac eu.

Şi-a acoperit faţa cu palmele preţ de o clipă, şi-a frecat brusc nasul, apoi şi l-a tras. Connell ştia că avea o relaţie încordată cu familia sa. Prima dată când şi-a dat seama erau încă la liceu, şi asta nu i s-a părut neobişnuit, fiindcă

pe-atunci Marianne avea relaţii încordate cu toată lumea. Fratele ei, Alan, mai mare cu vreo câţiva ani, avea ceea ce Lorraine numea „o personalitate slabă". Într-adevăr, era greu să ţi-l închipui apărându-şi punctul de vedere într-un conflict cu Marianne. Dar acum sunt majori amândoi, şi totuşi ea nu se duce acasă aproape niciodată, sau se duce şi apoi se întoarce aşa, tulburată şi mohorâtă, spunând că s-a certat din nou cu familia şi nedorind să vorbească despre asta.

Iar te-ai certat cu ei, corect? a întrebat Connell.

Ea a aprobat din cap. Nu prea mă plac, a răspuns.

Ştiu că, probabil, aşa ţi se pare, a zis el. Dar, la urma urmei, sunt familia ta, imposibil să nu te iubească.

Marianne n-a răspuns. Nu a încuviinţat, nici nu a clătinat din cap, doar a stat aşa acolo. La scurt timp după aceea, s-au băgat în pat. Ea avea crampe şi i-a spus că s-ar putea să o doară dacă fac sex, astfel că el doar a atins-o uşor, până când i-a provocat orgasmul. Recăpătându-şi buna dispoziţie, ea a scos

gemete senzuale şi a exclamat: Doamne, ce bine-a fost! El s-a dat jos din pat şi s-a dus să se spele pe mâini în baia alăturată, o încăpere micuţă cu faianţă roz, cu o plantă în ghiveci într-un colţ, iar în rest, cu o sumedenie de borcănele cu cremă de faţă şi multe parfumuri. Când îşi clătea mâinile sub robinet, a întrebat-o pe Marianne dacă se simte mai bine. Din pat, ea i-a răspuns: Mă simt minunat, mulţumesc. Privindu-se în oglindă, a observat puţin sânge pe buza lui de jos. Probabil că, din neatenţie, îşi dusese mâna la gură. S-a şters cu partea udă a degetelor, iar din camera cealaltă Marianne i-a spus: închipuie-ţi cât de amărâtă voi fi când o să cunoşti pe altcineva şi o să te îndrăgosteşti. Ea face adesea glumiţe de genul ăsta. El şi-a şters mâinile şi a stins lumina din baie.

N-am idee, a zis Connell. Dar, din punctul meu de vedere, ăsta-i un aranjament destul de bun.

Ei, mă străduiesc din răsputeri.

S-a întors în pat, lângă ea, şi a sărutat-o pe faţă. Fusese tristă înainte, după film, însă acum era fericită. Stătea în puterea lui Connell să o facă fericită. Era un lucru pe care el putea cu adevărat să i-l dea. Cu alţi oameni, Marianne părea extrem de independentă şi distantă, dar cu el era altfel, o persoană cu totul diferită. Connell era singurul care o cunoştea în felul ăsta.

În sfârşit, Peggy îşi termină vinul şi pleacă. Connell rămâne la masă, în timp ce Marianne o conduce spre ieşire. Uşa de afară se închide şi Marianne revine în bucătărie. După ce-şi clăteşte paharul, îl

lasă la scurs în suportul de vase. El aşteaptă ca ea să-l privească.

Mi-ai salvat viaţa, zice Connell.

Ea se întoarce zâmbind, coborându-şi mânecile suflecate.

Nici mie nu mi-ar fi surâs ideea, spune Marianne. Aş fi făcut-o, dacă ai fi vrut tu, dar mi-am dat seama că nici tu n-aveai chef.

El se uită la ea. Continuă să se uite, până când ea îl întreabă: Ce?

N-ar trebui să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, spune Connell.

A, dar nu asta am vrut să zic.

Marianne dă din mâini ca pentru a arăta că subiectul e irelevant. Într-un fel, el înţelege asta. Încearcă să-şi îmbuneze tonul, pentru că, oricum, nu e ca şi cum ar fi supărat pe ea.

Păi, ai intervenit la marele fix, spune el. Eşti foarte atentă la preferinţele mele.

Încerc să fiu.

Mda, eşti. Vino-ncoace!

Ea se apropie şi se aşază alături, iar el o atinge pe obraz. Brusc, îi răsare de neunde un gând îngrozitor, că ar putea s-o lovească peste faţă, chiar tare, iar ea ar sta acolo neclintită şi l-ar lăsa. Ideea îl sperie atât de rău, că îşi împinge scaunul înapoi şi

se ridică în picioare. Mâinile îi tremură. Nu ştie de ce a răsărit nălucirea asta. Poate că vrea s-o facă. Dar îl apucă greaţa numai gândindu-se.

Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

Simte un fel de gâdilat în degete şi nu poate să respire cum trebuie.

O, nu ştiu, zice el. Nu ştiu, scuză-mă.

Am făcut ceva aiurea?

Nu, nu, scuze. Am avut o senzaţie... o senzaţie bizară. Nu ştiu.

Ea nu se ridică. Dar ar face-o – nu-i aşa? – dacă el i-ar cere să se ridice. Inima îi bate cu putere şi se simte ameţit.

Ţi-e rău? îl întreabă ea. Te-ai cam albit la faţă.

Uite, Marianne. Nu eşti o fiinţă rece, să ştii. Nu eşti aşa, chiar deloc.

Ea îi aruncă o privire ciudată, strâmbându-se. Ei bine, poate că „rece” nu a fost cuvântul potrivit, zice Marianne. Nu prea contează.

Şi nu-i deloc greu să te placă cineva, ştii? Toată lumea te place.

Cred că n-am explicat bine. Nah, las-o baltă.

Connell încuviinţează. Încă nu poate respira normal. Păi atunci, ce-ai vrut de fapt să spui? insistă el. Ea îl priveşte acum şi, în sfârşit, se ridică în picioare. Eşti palid ca un mort, zice. Sper că n-ai să leşini... El

răspunde că nu. Ea îl ia de mână şi-i spune că are palmele umede. El aprobă din cap, respirând cu greutate. Marianne îi şopteşte: Dacă am făcut ceva care te-a supărat, îmi pare foarte rău, iartă-mă. Connell se forţează să râdă şi îşi retrage mâna: Nu, atât că m-a năpădit brusc o senzaţie stranie. Nu ştiu ce-a fost. Dar mi-e bine acum.

Trei luni mai târziu

(iulie 2012)

Marianne citeşte eticheta de pe un borcan de iaurt, în supermarket. În cealaltă mână ţine telefonul, la care Joanna îi povesteşte nişte şotii petrecute la slujba ei. Când Joanna e pusă pe glume, poate să monologheze la nesfârşit, aşa că Marianne nu-şi face griji că îşi abate atenţia de la discuţie preţ de câteva secunde, cât să vadă ce scrie pe eticheta iaurtului. Fiind o zi călduroasă, poartă o bluză şi o fustă subţiri, iar în răcoarea din raionul cu dulapuri frigorifice i se face pielea de găină. N-are niciun motiv să se afle în supermarket, atât că nu vrea să zăbovească în casa familiei, iar în Carricklea sunt puţine locuri în care o persoană singură să poată trece neremarcată. Nu poate să se ducă să bea ceva sau să-şi ia o cafea pe Strada Principală. Chiar şi supermarketul îşi va pierde utilitatea pentru ea când oamenii vor observa că, de fapt, nu face cumpărături sau când se va întâlni cu vreun cunoscut şi va trebui să poarte o conversaţie.

Jumătate din lumea de la birou e în concediu, aşa că nu se face prea multă treabă, zice Joanna. Dar eu îmi primesc leafa oricum, aşa că nu mă deranjează.

Pentru că Joanna are un serviciu acum, majoritatea conversaţiilor dintre ele se desfăşoară la telefon, chiar dacă amândouă locuiesc în Dublin. Marianne a venit acasă numai pentru weekend, însă Joanna doar acum are timp liber. La telefon, îi descrie adesea biroul, diferitele personaje care lucrează acolo, conflictele care izbucnesc între ele – e ca

şi cum ar fi cetăţean al unei ţări pe care Marianne n-a vizitat-o niciodată, ţara muncii plătite. Marianne pune iaurtul la loc în frigider şi o întreabă pe Joanna dacă nu i se pare ciudat să fie plătită pentru orele petrecute degeaba la birou, sau, luând-o altfel, dacă-i convine să dea bucăţi din timpul ei extrem de scurt pe pământul ăsta în schimbul invenţiei omeneşti numite bani.

E un timp pe care n-o să-l mai primeşti înapoi, adaugă Marianne. Adică, timpul este real.

Şi banii sunt reali.

Păi, de, timpul este mai real. Timpul e o noţiune fizică, banii nu sunt decât un construct social.

Da, dar eu sunt vie inclusiv la job, zice Joanna. Tot eu sunt, tot am experienţe. Tu nu munceşti, OK, dar timpul trece şi pentru tine. Nici tu nu-l mai primeşti înapoi.

Totuşi, eu pot să hotărăsc singură ce fac cu el.

La asta ţi-aş răspunde că şi luarea de decizii e tot un construct social.

Marianne râde. Iese de pe culoarul cel friguros şi se îndreaptă spre raionul cu snackuri.

Nu cred în moralitatea muncii, spune ea. A unor tipuri de muncă, poate, dar tu nu faci decât să muţi nişte hârtii de colo-colo într-un birou, nu contribui la efortul omenirii.

N-am pomenit nimic despre moralitate.

Marianne apucă un pacheţel cu fructe uscate şi îl examinează, dar conţine stafide, aşa că îl aşază la loc şi ia altul.

Ai impresia că eu te judec pe tine fiindcă eşti atât de leneşă? întreabă Joanna.

Adânc în sinea ta, cred că mă judeci. O judeci şi pe Peggy.

Peggy are o minte leneşă, asta-i altceva.

Marianne ţâţâie din buze, ca pentru a o certa pe Joanna că e prea nemiloasă, dar fără mare convingere. Studiază eticheta de pe un pachet cu mere deshidratate.

N-aş vrea să te transformi în Peggy, spune Joanna. Îmi placi aşa cum eşti.

O, Peggy nu-i chiar atât de rea. Scuze, mă duc să plătesc, trebuie să închid acum.

OK. Poţi să mă suni mâine, dacă ai chef să vorbeşti după chestia aia.

Mersi, spune Marianne. Eşti o prietenă bună. Pa-pa!

Porneşte spre ieşire, luând în drum şi o sticlă cu ice tea, pe lângă pachetul cu mere deshidratate.

Ajungând la coada de la automatele unde se face plata, o vede pe Lorraine, care scoate din coş tot felul de cumpărături. Când o zăreşte pe Marianne, femeia se opreşte şi-i spune: Hei, bună! Marianne îşi apasă fructele deshidratate de coaste şi, la rândul ei, o salută.

Ce mai faci, dragă? întreabă Lorraine.

Bine, mulţumesc. Tu?

Connell îmi zice că eşti cea mai bună de pe-acolo. Câştigi premii şi tot ce se mai poate. Bineînţeles, asta nici nu mă surprinde.

Marianne zâmbeşte. Zâmbetul ei pare ştirb şi copilăresc. Strânge tare pachetul cu fructe uscate, îl simte pârâind în strânsoarea ei umedă, apoi îl scanează la automat. Luminile din supermarket sunt de un alb ca al clorului, iar ea nu e deloc machiată.

Ei, nimic important, zice Marianne.

Connell apare de după colţul unui raft, sigur că asta se-ntâmplă. Ţine în mâini un pachet cu şase pungi de chip-suri, cu sare şi aromă de oţet. Poartă un tricou alb şi pantalonii aceia de trening cu dungi pe laterale. Pare mai lat în

umeri acum. Şi se uită la ea. A fost în supermarket în tot timpul ăsta; poate chiar a văzut-o pe culoarul cu frigiderele, poate că a trecut iute pe lângă ea, să nu fie observat. Poate că a auzit-o vorbind la telefon.

Bună, zice Marianne.

O, hei, nu ştiam că eşti în oraş.

Îi aruncă o ocheadă mamei lui, apoi scanează chipsurile şi le trece în zona cumpărăturilor achitate. Surpriza lui la vederea Mariannei pare sinceră – ori cel puţin reticenţa lui de a o privi sau de a-i vorbi pare aşa.

Aud că eşti foarte populară acolo, la Dublin, spune Lorraine. Vezi, acum ştiu toate bârfele de pe la Trinity.

Connell nu-şi ridică privirea. Scanează celelalte produse din coş: o cutie cu plicuri de ceai, o pâine feliată.

Fiul tău e doar amabil, cu siguranţă, răspunde Marianne.

Scoate portofelul şi-şi plăteşte cumpărăturile, trei euro nouăzeci şi nouă. Lorraine şi Connell îndeasă târguielile lor în sacoşe de plastic refolosibile.

Te lăsăm cu maşina acasă? întreabă Lorraine.

O, nu, răspunde Marianne. Mă duc pe jos. Dar mulţumesc, oricum.

Pe jos?! se miră Lorraine. Până pe Blackfort Road? Ba nu. Te ducem noi.

Connell ia toate sacoşele de plastic în braţe şi arată din cap spre uşă.

Hai să mergem! zice.

Marianne nu l-a mai văzut din mai. El s-a mutat acasă după examene, în vreme ce ea a rămas la Dublin. Connell a spus că vrea să se mai întâlnească şi cu alte fete, Marianne a zis: Bine. Acum, fiindcă n-a fost niciodată prietena lui cu adevărat, nu este nici măcar fosta lui prietenă. Nu este nimic. Urcă toţi în maşină, Marianne pe bancheta din spate.

izo

Connell discută cu maică-sa despre cineva cunoscut care a murit; dar era un om în vârstă, aşa că povestea nu-i chiar atât de tristă. Marianne se holbează pe geam.

Ei bine, sunt foarte bucuroasă că ne-am întâlnit, spune Lorraine. Mă încântă să văd că arăţi aşa grozav.

O, mulţumesc.

Cât timp rămâi în oraş?

Doar în weekend, răspunde Marianne.

În sfârşit, Connell semnalizează la intrarea în complexul Foxfield şi parchează în faţa casei lui. Lorraine coboară. Connell îi aruncă o privire Mariannei în oglinda retrovizoare şi-i cere: Hai, vino în faţă, te rog. Nu sunt taximetrist. Marianne se conformează în tăcere. Lorraine deschide portbagajul, iar Connell se răsuceşte în scaun. Lasă sacoşele, o să le aduc eu când mă-ntorc, îi zice maică-sii. Ea ridică mâinile ca pentru a se preda, închide portbagajul, apoi le face semn cu mâna.

De la casa lui Connell până la cea a Mariannei drumul e scurt. După ce iese din complex, virează la stânga, luând-o spre sensul giratoriu. Cu doar câteva luni în urmă, Connell şi Marianne stăteau treji toată noaptea, discutând şi făcând sex. În zori, el trăgea pătura de pe ea şi se arunca deasupra jucăuş, cu o expresie zâmbitoare, ca şi cum ar fi zis: Hei, ’neaţa! Erau cei mai buni prieteni. I-a spus asta când l-a întrebat care-i cel mai bun prieten al lui. Tu, a răspuns. Ca apoi, la sfârşitul lui mai, să-i spună că se duce acasă, unde va rămâne pe toată durata verii.

Şi ce mai faci? întreabă el.

Bine, mersi. Dar tu?

Sunt bine, mda.

Connell schimbă viteza cu un gest hotărât al mâinii.

Mai lucrezi la service? întreabă ea.

Nu, nu. Adică, unde lucram pe vremuri? Păi, service-ul ăla s-a închis.

Serios?

Mda, zice el. Lucrez la Bistro. Mama ta a fost pe-acolo mai alaltăseară cu... ăăă, prietenul ei sau cine-o fi.

Marianne încuviinţează din cap. Acum trec pe lângă terenurile de fotbal. O peliculă subţire de ploaie începe să se prelingă pe parbriz şi Connell porneşte ştergătoarele, care scârţâie dintr-o parte în alta, imprimând un ritm mecanic drumului lor.

Când, în primăvară, Connell s-a dus acasă în săptămâna de vacanţă dintre semestre, a întrebat-o pe Marianne dacă n-ar vrea să-i trimită poze cu ea goală. Desigur, o să le şterg oricând vrei, i-a spus. Poţi să verifici. Asta i-a sugerat Mariannei un întreg ritual erotic despre care nu auzise niciodată. De ce aş vrea să le ştergi? l-a întrebat. Vorbeau la telefon, Connell fiind acasă, în Foxfield, iar Marianne, întinsă pe patul ei din Merrion Square. Connell i-a explicat pe scurt regula privind pozele nud, că nu trebuie să le arăţi altora, că trebuie să le ştergi la cerere şi aşa mai departe.

Primeşti poze dintr-astea de la multe fete? l-a întrebat ea.

Păi, acum n-am niciuna. Şi, de fapt, eu n-am cerut altora, dar uneori ţi se mai trimit.

Ea l-a întrebat dacă o să-i trimită, la schimb, fotografii similare cu el, iar Connell a scos un sunet ca un „hm”.

Nu ştiu, a răspuns. Chiar ai vrea o poză cu scula mea?

Spre amuzamentul ei, a simţit cum i se umezeşte gura.

Da, de ce nu? Dar dacă mi-ai trimite una, sincer, n-as şterge-o niciodată, aşa că probabil n-ar trebui să-mi trimiţi.

Atunci el a râs: Nu-mi pasă dacă o ştergi sau nu.

Ea şi-a desfăcut gleznele încrucişate. Adică, o s-o iau cu mine în mormânt, a spus. Sau o să mă uit la ea în fiecare zi, până când o să mor.

Connell a râs şi mai tare. Marianne, a zis el, nu sunt religios, dar uneori cred că Dumnezeu te-a creat special pentru mine.

Prin ceaţa iscată de ploaie, centrul sportiv dispare rapid din câmpul vizual. Connell se uită din nou la Marianne, după care îşi mută privirea înapoi la drum.

Iar acum eşti cu tipul ăsta, Jamie, nu? întreabă el. Aşa am auzit.

Mda.

N-arată deloc rău.

A! exclamă ea. Păi, OK. Mersi.

Marianne şi Jamie sunt împreună de câteva săptămâni. El are anumite înclinaţii. Cei doi au anumite înclinaţii comune. Uneori, în toiul zilei, Marianne îşi aminteşte ceva ce i-a zis sau i-a făcut Jamie şi toată energia o părăseşte, lăsându-i corpul asemenea unui stârv, o greutate imensă şi îngrozitoare pe care trebuie s-o care după ea.

Mda, zice Connell. L-am bătut cândva la o partidă de biliard. Probabil că nu-ţi mai aduci aminte.

Ba da.

Connell aprobă din cap şi adaugă: Mereu te-a plăcut. Marianne se uită prin parbriz la automobilul

din faţă. E adevărat, Jamie a plăcut-o dintotdeauna. O dată, i-a trimis un SMS în care-i atrăgea atenţia că, foarte probabil, Connell nu privea serios relaţia cu ea. I-a arătat mesajul lui Connell şi au râs împreună de asta. Şedeau în pat amândoi atunci, chipul lui fiind luminat de afişajul telefonului. Ar trebui să umbli cu unul care te ia în serios, scria în mesaj.

Dar tu? Ieşi cu cineva? întreabă Marianne.

Nu prea. Oricum, nimic important.

Te bucuri de viaţa de burlac, înţeleg.

Doar mă ştii, răspunde el.

Te ştiam odată...

El se încruntă. E cam filozofic, spune. Nu m-am schimbat atât de mult în ultimele câteva luni.

Nici eu. De fapt, nu m-am schimbat deloc.

Într-o seară din mai, una dintre prietenele Mariannei, Sophie, a organizat o petrecere ca să sărbătorească încheierea examenelor. Părinţii ei colindau la vremea aceea prin Sicilia, aşa ceva. Connell mai avea de dat un examen, însă nu era îngrijorat din cauza asta, prin urmare a mers şi el. Veniseră toţi prietenii lor, mai ales că Sophie avea o piscină încălzită la subsol. Şi-au petrecut cea mai mare parte a nopţii în costume de baie, intrând şi ieşind din apă, bând şi pălăvrăgind. Marianne a rămas pe margine, cu un pahar din plastic cu vin, în timp ce majoritatea celorlalţi jucau ceva în piscină, un joc în care trebuiau să stea unii pe umerii altora,

pe echipe, şi să încerce să se dărâme reciproc în apă. În a doua partidă, Sophie s-a urcat pe umerii lui Connell şi i-a spus apreciativ: Ai un spate frumos şi puternic. Marianne i-a privit, uşor ameţită, admirând felul în care arătau împreună Sophie şi Connell, el cu mâinile pe gambele ei fine şi bronzate, şi simţind un soi de nostalgie bizară faţă de un lucru aflat în desfăşurare. Atunci, Sophie şi-a întors privirea către ea.

N-ai de ce să-ţi faci griji, Marianne, i-a strigat. N-o să ţi-l fur.

Marianne a crezut că el o să rămână cu ochii aţintiţi spre apă, prefacându-se că nu aude, însă Connell a privit-o şi a surâs.

Nu e deloc îngrijorată, a zis el.

Ea n-a înţeles exact ce însemna asta, de fapt, dar a zâmbit. Pe urmă a început partida. Se simţea fericită să fie înconjurată de oameni pe care îi plăcea, care o plăceau. Ştia că, dacă voia să le vorbească, probabil că toţi aveau să se întoarcă spre ea, să o asculte cu interes sincer, şi era fericită şi pentru asta, deşi nu avea absolut nimic să le spună.

Când jocul s-a terminat, Connell s-a apropiat, stând în piscină chiar în locul unde Marianne îşi bălăcea picioarele. A privit în jos spre el cu blândeţe. Te admiram, a spus ea. Connell şi-a dat la o parte de pe frunte părul ud. Mereu mă admiri, i-a răspuns. Ea a lovit uşor cu piciorul în direcţia lui, iar el i-a cuprins glezna şi i-a mângâiat-o cu degetele. Tu şi Sophie formaţi o echipă de sportivi adevăraţi, a

zis Marianne. El a continuat să-i mângâie piciorul sub apă. Era o senzaţie foarte plăcută. Ceilalţi îl chemau înapoi, spre capătul unde piscina era adâncă, voiau să mai înceapă un joc. Iau o pauză runda asta, le-a răspuns el. Apoi a ieşit pe bordura piscinei, aşezându-se lângă Marianne. Corpul îi lucea de apă. Şi-a întins o mână pe gresia din spatele ei, ca să se sprijine.

Vino-ncoace, a spus Connell.

I-a cuprins mijlocul cu braţul. Niciodată n-o mai atinsese de faţă cu altcineva. Prietenii lor nu-i văzuseră niciodată împreună aşa, nimeni nu-i văzuse. În piscină, ceilalţi încă se stropeau şi ţipau.

Ce bine e! a zis Marianne.

El şi-a întors capul şi a sărutat-o pe umărul gol. Ea a surâs, surprinsă şi mulţumită. El s-a uitat din nou spre apă, apoi către ea.

Eşti fericită acum, nu? Zâmbeşti.

Ai dreptate, sunt fericită.

Connell a dat din cap, privind spre piscină, unde Peggy tocmai căzuse în apă, şi toată lumea râdea.

Aşa să fie viaţa? a întrebat el.

Marianne i-a aruncat o ocheadă, însă nu şi-a dat seama din expresia de pe figura lui dacă era bucuros sau abătut. Cum adică? I-a întrebat. El doar a ridicat din umeri. Peste câteva zile, i-a spus că pleacă din Dublin pentru toată vara.

Nu m-ai anunţat că eşti în oraş, spune el.

Ea încuviinţează lent, de parcă acum se gândeşte la asta, de parcă abia acum îi trece prin minte că, de fapt, nu i-a spus lui Connell că e în oraş, iar gândul i se pare interesant.

Dar de ce, nu mai suntem prieteni? întreabă el.

Sigur că suntem.

Nu prea-mi răspunzi la mesaje.

Într-adevăr, l-a ignorat. A trebuit să le spună prietenilor ce se întâmplase cu relaţia lor, că el s-a despărţit de ea şi că a plecat, ceea ce a facut-o să se simtă umilită. Marianne îl prezentase pe Connell tuturor, ea le spusese ce companie minunată era, cât de sensibil, cât de inteligent, iar el o răsplătise rămânând în apartamentul ei aproape noapte de noapte timp de trei luni, bând berea pe care ea o cumpăra pentru el, apoi părăsind-o subit. Asta a facut-o să treacă drept o mare fraieră. Peggy a râs când a aflat, bineînţeles, zicând că toţi bărbaţii sunt la fel. Joannei nu i s-a părut deloc amuzantă situaţia, ci misterioasă şi tristă. O tot întreba ce anume a zis fiecare la despărţire, după care cădea pe gânduri, de parcă derula scena în minte iar şi iar, încercând să-i găsească un sens.

Joanna a vrut să afle mai apoi în ce măsură Connell îi cunoaşte familia. Toţi locuitorii din Carricklea se cunosc unii pe alţii, a răspuns Marianne. Clătinând din cap, Joanna a zis: Adică, ştie cum sunt ai tăi? Marianne n-a putut să răspundă la asta. Simte că nici măcar ea nu-şi dă seama cum

sunt cei din familia sa, că nu reuşeşte niciodată să le facă o descriere potrivită. Că oscilează între a le exagera comportările, ceea ce o face să se simtă vinovată, şi a le atenua, ceea ce îi dă iarăşi senzaţia de vină, dar o vină diferită, orientată mai adânc spre sine. Joanna susţine că ea înţelege cum e familia Mariannei – dar cum ar putea, cum ar putea oricine, când nici Marianne însăşi nu ştie? Sigur că nici Connell nu poate şti. El a crescut într-un cămin iubitor, în care s-a simţit minunat. El presupune că toată lumea e plină de calităţi, atât, doar presupune.

Mă gândeam că o să-mi trimiţi măcar un SMS dacă vii acasă, zice el. E cam ciudat să dau peste tine aşa, iară ca măcar să ştiu că eşti prin zonă.

În momentul acesta, ea îşi aduce aminte subit că a lăsat o butelcuţă în maşina lui Connell, în ziua din aprilie când au mers la Howth, pe care n-a mai recuperat-o de-atunci. Ar putea să fie încă în torpedo. Se uită într-acolo, dar simte că n-ar putea să-l deschidă, pentru că el ar întreba-o ce face, şi astfel ar trebui să aducă vorba despre excursia la Howth. În ziua aceea, s-au dus să înoate în mare, apoi au parcat maşina undeva, într-un loc ferit, şi au făcut sex pe bancheta din spate. Ar putea părea o lipsă de pudoare să-i amintească despre ziua aceea exact acum, când sunt din nou amândoi în maşină, chiar dacă într-adevăr şi-ar dori să-şi regăsească butelcuţă. Sau poate că nici n-are legătură cu butelcuţă, poate că ar vrea să-i aducă aminte cum a futut-o cândva pe bancheta maşinii în care stau acum, ştie că asta l-ar face să roşească, şi poate că ar vrea să-l forţeze să roşească, o

manifestare sadică de putere. Dar ea nu s-ar mai recunoaşte pe sine, aşa că tace.

În fine, cu ce ocazie prin oraş? întreabă el. În vizită la familie, atât?

E parastasul tatălui meu.

A! exclamă Connell. Se uită la ea, apoi din nou în faţă. Scuze, adaugă el. Nu mi-am dat seama. Când este, mâine dimineaţă?

Ea aprobă din cap. La zece jumate, zice.

Îmi pare rău, Marianne. A fost o impoliteţe din partea mea.

Nu-i nimic. Nu prea voiam să vin acasă pentru asta, dar mama a insistat. Nu mă dau în vânt după asemenea ceremonii.

Nu, zice el. Mda, te cred.

El tuşeşte. Ea se uită pe geam. Au ajuns în capătul străzii ei acum. Niciodată Marianne şi Connell n-au vorbit prea mult nici despre tatăl ei, nici despre al lui.

Vrei să vin? întreabă Connell. Sigur, dacă n-ai chef să mă vezi acolo, nu vin. Dar nu m-ar deranja, dacă vrei tu.

Ea îl priveşte şi simte o oarecare slăbiciune în corp.

Mulţumesc că te-ai oferit, zice. E frumos din partea ta.

Nicio problemă.

Să ştii că nu eşti obligat...

Nu e vorba de obligaţii aici, spune el. Sincer, mi-aş dori să vin.

Semnalizează şi trage în faţa aleii cu pietriş din faţa casei. Maşina mamei ei nu-i acolo, aşadar nici Denise. Faţada imensă, albă, a conacului se înalţă ameninţător deasupra. Ceva din felul în care sunt dispuse ferestrele îi dă clădirii o expresie dezaprobatoare. Connell opreşte motorul.

Îmi pare rău că ţi-am ignorat mesajele, spune Marianne. A fost o copilărie din partea mea.

Nu contează. Uite, dacă nu mai vrei să fim prieteni, nu-i nevoie să fim.

Sigur că vreau să fim prieteni.

El încuviinţează, bătând cu degetele în volan. Corpul lui este aşa de mare şi de blând, ca al unui labrador. Ea ar vrea să-i povestească diverse lucruri. Dar acum e prea târziu şi, oricum, faptul că a povestit ceva unuia sau altuia n-a ajutat-o cu nimic.

Bine, zice Connell. Atunci, ne vedem mâine dimineaţă, la biserică.

Vrei să intri puţin? îl întreabă. Am putea să bem un ceai sau ceva.

O, aş vrea, dar am nişte îngheţată în portbagaj.

Marianne se uită în jur, amintindu-şi de sacoşele cu târguieli, şi brusc se simte dezorientată.

Lorraine m-ar omorî, surâde el.

Sigur... Bineînţeles.

Marianne coboară din maşină. El îi face semne cu mâna, de dincolo de geam. Şi va veni mâine dimineaţă, şi va purta un pulover bleumarin cu o cămaşă albă pe dedesubt, arătând nevinovat ca un mieluşel, şi va sta alături de ea pe hol după aceea, fără să spună prea multe, dar susţinând-o din priviri. Vor schimba zâmbete, zâmbete uşurate, liniştitoare. Şi vor fi din nou prieteni.

Şase săptămâni mai târziu

(Septembrie 2012)

A întârziat la întâlnirea cu ea. Autobuzul a fost blocat în trafic din pricina unei manifestaţii în oraş, şi acum a întârziat opt minute, şi nici nu ştie exact unde se află cafeneaua. Nu s-a mai întâlnit niciodată cu Marianne „la o cafea". Vremea e prea caldă azi, o căldură enervantă, neobişnuită în anotimpul ăsta. În fine, găseşte cafeneaua de pe Capei Street şi trece pe lângă casier, spre uşa din fund, cercetându-şi telefonul. E ora trei şi nouă minute. Dincolo, în spate, Marianne şade în grădina pentru fumători, bându-şi deja cafeaua. Nu se mai vede altcineva, locul e liniştit. Ea nu se ridică atunci când îl vede.

Îmi pare rău c-am întârziat, spune Connell. A fost nu ştiu ce protest, aşa că autobuzul abia s-a târât.

Se aşază în faţa ei. Nu a comandat nimic încă.

Nu-ţi face griji, răspunde ea. În legătură cu ce protestau? împotriva avortului, cam aşa, nu?

Lui îi e ruşine că n-a observat. Nu, nu cred, spune. Parcă ceva legat de impozitul pe case, habar n-am.

Ei, atunci le urez mult succes. Fie ca revoluţia să aibă loc rapid şi brutal.

Nu a mai întâlnit-o din iulie, când a venit acasă pentru parastasul tatălui său. Buzele ei arată acum palide, uşor crăpate, iar sub ochi are cercuri întunecate. Deşi îi place s-o vadă arătând bine, simte o milă cu totul aparte când ea pare bolnavă sau are tenul urât, e ca atunci când un fotbalist,

de obicei excelent, face un meci slab. Cumva, în felul ăsta, pare o fiinţă mai bună. Poartă o bluză neagră foarte elegantă, încheieturile mâinilor îi sunt subţiri şi albe, iar părul îi este răsucit lejer la ceafa.

Mda. Ca să fiu sincer, aş avea ceva mai multă energie să protestez dacă ar fi brutală, zice el.

Vrei să iei bătaie de la poliţai?

Sunt lucruri mai rele decât bătaia.

Marianne soarbe o gură din cafea când el zice asta şi pare să rămână o clipă cu ceaşca la gură. El nu ştie cum se face că sesizează pauza – e ceva diferit, ceva strecurat în ritmul ei normal de a bea. Apoi, aşază ceaşca la loc pe farfurioară.

Sunt de acord, spune Marianne.

Ce vrei să zici cu asta?

Sunt de acord cu tine.

Ai fost atacată recent de poliţişti, sau am ratat eu ceva? întreabă Connell.

Ea îşi pune în ceaşcă puţin zahăr dintr-un pliculeţ, după care amestecă. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre el, de parcă acum şi-ar aduce aminte de prezenţa lui.

Nu-ţi iei o cafea? îl întreabă.

Connell încuviinţează. Încă se simte vlăguit după alergătura de la autobuz încoace şi cam prea încins pe sub haine. Ridicându-se de la masă, revine în sala principală a cafenelei. Acolo e răcoare şi mult mai întuneric. O femeie rujată puternic îi ia comanda şi-i spune că i-o va aduce afară.

Până în aprilie, Connell a tot plănuit să lucreze la Dublin pe parcursul verii şi să-şi achite chiria din leafa, dar, cu o săptămână înainte de examene, şeful i-a spus că-i reduce programul de lucru. În felul ăsta, abia dacă putea să-şi acopere chiria, nu-i mai rămânea un sfanţ din care să trăiască. Ştiuse

Întotdeauna că restaurantul acela avea să dea faliment şi era furios pe el că nu căutase să se angajeze în altă parte. S-a gândit constant la asta vreo câteva săptămâni. Până la urmă, a hotărât că trebuie să plece din Dublin pe durata verii. Niall a fost foarte înţelegător, a spus că îl va aştepta până în septembrie, păstrându-i locul în cameră, şi aşa mai departe. Dar cu Marianne cum rămâne? a întrebat Niall. La care Connell a răspuns: De, nu ştiu. Nu i-am zis încă.

Realitatea era că, oricum, cele mai multe nopţi şi le petrecea în apartamentul Mariannei. Ar fi putut, pur şi simplu, să-i explice situaţia şi s-o întrebe dacă era-n regulă să stea la ea până în septembrie. Ştia că ar fi spus „da”. Era sigur că ar fi spus „da”, ar fi fost imposibil să şi-o închipuie nespu-nându-i „da”. Şi totuşi, s-a trezit amânând să-i pomenească despre asta, amânând răspunsurile la întrebările lui Niall pe marginea chestiunii, planificând să discute cu Marianne, şi apoi, în ultimul moment, răzgândindu-se. I se părea că seamănă prea mult cu a-i cere bani. Ei doi nu vorbeau niciodată despre bani. De pildă, nu vorbiseră niciodată despre faptul că mama ei o plătea pe mama lui ca să-i spele podelele şi să-i pună la uscat rufele spălate, sau despre faptul că banii aceştia ajungeau, indirect, la Connell, care cel mai adesea îi cheltuia cu Marianne. Nu suporta ideea că trebuie să se gândească la asemenea lucruri. Ştia că Marianne nu gândea niciodată astfel. Ea îi cumpăra tot timpul câte ceva – biletele la teatru sau cina erau lucruri pentru care ea plătea, ca apoi, imediat şi definitiv, să uite treaba asta.

Într-o seară de pe la sfârşitul sesiunii, s-au dus la un party acasă la Sophie Whelan. Ştia că, în cele din urmă, va trebui să-i spună Mariannei că se mută din apartamentul lui Niall şi s-o întrebe direct dacă poate sta la ea. Mare parte din seară şi-au petrecut-o la piscină, bucurându-se de gravitaţia

fascinantă a apei calde. A privit-o pe Marianne în costumul ei de baie roşu, fără bretele, împroşcând stropi în jur. O şuviţă de păr ud i se desprinsese din cocul mic de la ceafa şi i se lipise, plată şi

strălucitoare, de piele. Toată lumea râdea şi bea. Nimic nu semăna cu viaţa lui adevărată. Nu-i cunoştea pe oamenii aceia, abia dacă îi păreau reali, abia dacă el îi părea real. Pe marginea piscinei, a sărutat nesăţios umărul Mariannei, iar fata i-a zâmbit încântată. Nimeni nu s-a uitat la ei. S-a gândit că ar fi putut să-i spună despre situaţia lui, despre chestiunea chiriei, în seara aceea. Dar îi era foarte teamă să n-o piardă. Când au ajuns în pat, ea a vrut să facă sex, pe urmă a adormit. El s-a gândit s-o trezească la un moment dat, însă n-a fost în stare. A decis să aştepte până după ultimul examen ca să-i vorbească despre probabila lui plecare acasă.

Două zile mai târziu, imediat după predarea lucrării pe tema dragostei în Evul Mediu şi în Renaştere, a mers la apartamentul Mariannei şi au stat amândoi la masă, bând cafea. El a ascultat numai cu o ureche ce povestea despre relaţia complicată dintre Teresa şi Lorcan, aşteptând să termine, şi în cele din urmă i-a zis: Ăăa, auzi... Se pare că n-o să-mi pot plăti chiria aici, peste vară. Marianne şi-a ridicat privirea din ceaşca de cafea şi a întrebat pe un ton plat: Ce?

Mda, a zis el. Va trebui să mă mut de la Niall.

Când?

Destul de curând. Poate că săptămâna viitoare.

Chipul ei a rămas inexpresiv, nedevoalând vreo emoţie anume. Ah, asta înseamnă că pleci acasă, nu? a zis.

El şi-a frecat osul pieptului, simţind că nu mai poate să respire. Aşa se pare, mda, a răspuns.

Ea a dat aprobator din cap, a ridicat scurt din sprâncene, apoi le-a coborât la loc. După care s-a uitat îndelung în ceaşca de cafea: Ei bine, dar te întorci în septembrie, bănuiesc.

Pe el îl dureau ochii, aşa că i-a închis. Nu înţelegea cum s-a întâmplat una ca asta, cum de lăsase conversaţia să derapeze astfel. Era prea târziu să spună că ar fi vrut să rămână cu ea, era limpede, dar când devenise prea târziu? Părea că se petrecuse într-o fracţiune de secundă. S-a şi văzut lăsându-şi capul pe masă, începând să plângă ca un copil. În schimb, a deschis ochii.

Da, normal. Nu renunţ la facultate, nu-ţi face griji.

Deci, o să fii plecat doar trei luni.

Mda.

A urmat o pauză lungă.

Nu ştiu, a bâiguit el. Presupun că, aşa stând lucrurile, o să vrei să ieşi cu alţii, nu?

Într-un târziu, cu o voce care l-a frapat, fiindcă era cu adevărat rece, Marianne a răspuns: Sigur că da.

Atunci s-a ridicat fără să-şi fi terminat cafeaua. După ce a ieşit din clădire, a început să plângă – atât din pricina fanteziei lui penibile de a locui în apartamentul ei, cât şi pentru destrămarea relaţiei lor, indiferent care ar fi fost aceasta.

Peste câteva săptămâni, Marianne se vedea cu altul, un prieten comun pe nume Jamie. Tatăl lui Jamie se număra printre oamenii care provocaseră criza financiară – nu la figurat, fusese chiar unul dintre personajele direct implicate. Connell a aflat despre relaţia celor doi de la Niall. A citit asta într-un SMS, pe când se afla la job, şi a trebuit să se ducă în cămară şi să-şi apese fruntea de un raft rece un minut întreg. Marianne dorise tot timpul să iasă cu altcineva, s-a gândit atunci. Se bucurase, probabil, că el fusese nevoit să plece din cauza banilor. Voia un prieten a cărui familie şi-ar fi permis

s-o ia în vacanţe luxoase, poate la schi. Iar acum, că îşi găsise unul dintr-ăştia, nici măcar nu-i mai răspundea la mesaje.

Până în iulie, chiar şi Lorraine auzise că Marianne ieşea cu alt băiat. Sigur că lumea din oraş vorbea despre asta, fiindcă tatăl lui Jamie era notoriu în întreaga ţară şi fiindcă, oricum, în Carricklea nu se întâmpla mare lucru.

Păi, şi voi doi când v-aţi despărţit? l-a întrebat pe Connell.

N-am fost niciodată împreună.

Dar vă vedeaţi, cel puţin aşa am crezut.

Ocazional, a răspuns el.

Of, tinerii din ziua de azi... Nu pot să pricep sub niciun chip relaţiile voastre.

Las’ că nu eşti deloc bătrână.

Pe vremea când eram eu la şcoală, ori ieşeai cu cineva, ori nu.

Connell şi-a mişcat maxilarul dintr-o parte în alta, uitân-du-se la televizor fără interes.

Şi-atunci, eu de unde-am aterizat? a zis el.

Lorraine i-a dat un ghiont, pe post de reproş, iar el a continuat să se uite la televizor. Era o emisiune de călătorii, cu plaje lungi, argintii, şi oceane cu unduiri albastre.

Marianne Sheridan n-ar ieşi cu unul ca mine, a spus Connell.

Ce înseamnă asta, unul ca tine?

Cred că noul ei prieten e ceva mai potrivit, face parte din aceeaşi clasă socială.

Lorraine a rămas tăcută câteva secunde. Connell îşi simţea măselele scrâşnind.

Nu cred că Marianne s-ar purta aşa, a comentat Lorraine. Nu cred că e genul ăla de persoană.

Connell s-a ridicat de pe canapea. Eu pot să-ţi spun numai ce s-a întâmplat, a zis el.

Păi, poate interpretezi tu greşit ce s-a întâmplat.

Dar Connell ieşise deja din încăpere.

În grădina din spatele cafenelei, lumina soarelui este atât de puternică, încât fărâmiţează toate culorile, care devin înţepătoare. Marianne îşi aprinde o ţigară, lăsând pachetul deschis pe masă.

Când Connell se aşazâ, îi zâmbeşte prin-tr-un mic nor de fum cenuşiu. El se simte timorat, fără să ştie din ce cauză.

Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată la o cafea, zice el. Aşa-i?

Ba cred că da.

El ştie că devine dezagreabil, dar nu se poate opri: Ba nu.

Ne-am mai întâlnit, spune ea. Am luat o cafea înainte să mergem la film, la *în spatele ferestrei.* **Deşi atunci a fost mai degrabă o întâlnire romantică.**

Observaţia asta îl surprinde şi, ca răspuns, scoate doar un sunet vag: Hm.

Uşa din spatele lor se deschide şi femeia rujată îi aduce cafeaua. Connell îi mulţumeşte, ea zâmbeşte, apoi se întoarce. Uşa se balansează, închizându-se în urmă-i. Marianne spune că şi-ar dori ca Jamie şi Connell să se cunoască mai bine. Sper ca voi doi să vă înţelegeţi, zice Marianne. Atunci îşi ridică spre Connell o privire tulburată, o expresie sinceră, care îl emoţionează.

Mda, sunt sigur că o să ne înţelegem, zice el. De ce nu?

Ştiu că vei fi politicos. Dar, voiam să zic, eu sper să vă împrieteniţi.

O să încerc.

Şi nu-l intimida, adaugă Marianne.

Connell îşi toarnă puţin lapte în cafea, aşteptând să apară culoarea aceea alburie la suprafaţă, apoi aşază ceaşca la loc pe masă.

Ah! exclamă el. Păi, poate-i zici şi lui să nu mă intimideze pe mine.

De parcă pe tine te-ar putea intimida, Connell! E mai mic de statură decât mine.

Nu-i vorba numai despre înălţime...

Din punctul lui de vedere, zice Marianne, tu eşti nu doar mult mai înalt, ci şi tipul care i-o trăgea prietenei lui.

Ce frumos! Asta i-ai spus despre noi? Connell este un tip înalt care mi-o trăgea mai deunăzi?

Acum ea râde. Nu, zice. Dar toată lumea ştie.

Se simte complexat din cauza înălţimii? N-o să mă folosesc de asta, aş vrea numai să ştiu.

Marianne ridică ceaşca de cafea. Connell nu-şi dă seama ce fel de relaţie ar trebui să aibă ei doi acum. Cad de acord să nu se mai considere atraşi unul de altul? Când ar trebui să-nceapă asta? Nimic din comportamentul Mariannei nu-i dă vreun indiciu. De fapt, bănuieşte că e încă atrasă de el, dar că acum i se pare amuzant să tolereze o atracţie faţă de cineva care nu va aparţine niciodată lumii ei.

În iulie, a mers la parastasul organizat pentru tatăl Mariannei. Biserica din oraş era mică, ferestrele aveau vitralii, mirosea a ploaie şi a tămâie. Connell şi Lorraine nu se duceau niciodată la liturghie, însă

el mai fusese acolo, la înmormântări. Când a ajuns, a văzut-o pe Marianne în pronaos. Arăta ca o operă de artă religioasă. Să se uite la ea era mult mai dureros decât ar fi putut să-l avertizeze cineva şi îi venea să facă vreun lucru îngrozitor, cum ar fi să-şi dea foc sau să intre cu maşina într-un copac. Întotdeauna când era

îndurerat, îşi închipuia diverse moduri în care să-şi provoace răni grave. Faptul că îşi imagina o durere mult mai grea şi mai acaparatoare decât cea pe care o simţea în realitate, sau poate doar energia cognitivă consumată, sau întreruperea temporară a gândurilor anterioare – asta părea să-l aline pe moment, însă după aceea se simţea şi mai rău.

În seara aceea, după ce Marianne s-a întors la Dublin, el a ieşit să bea cu câţiva foşti colegi de şcoală, mai întâi la Kelleher's, apoi la McGowan's, pe urmă în clubul acela de noapte cumplit, Phantom, din spatele hotelului. Nu era nimeni pe-acolo cu care să fi fost realmente apropiat, iar după câteva pahare şi-a dat seama că oricum nu se dusese ca să socializeze, ci doar ca să bea până când atingea un fel de absenţă calmă a conştiinţei. Treptat, s-a retras din conversaţii şi s-a concentrat pe a consuma cât de mult alcool putea, fără ca măcar să râdă la glume, fără ca măcar să le asculte.

La Phantom s-au întâlnit cu Paula Neary, fosta lor profesoară de economie. Connell era deja atât de beat, încât vederea îi era descentrată şi, pe lângă orice obiect solid, vedea încă o versiune a obiectului, ca o fantomă. Paula le-a făcut cinste tuturor cu shoturi de tequila. Purta o rochie

neagră şi, la gât, un pandantiv de argint. El a lins câteva granule de sare de pe dosul propriei palme, apoi a zărit un spectru al colierului ei, o urmă vagă, albă, pe umărul femeii. Când l-a privit, Paula nu avea doi ochi, ci mai mulţi, care se mişcau exotic prin aer, părând un soi de nestemate. Asta l-a făcut să râdă, iar ea s-a aplecat spre el, respirându-i în faţă, ca să-l întrebe ce era aşa de nostim.

Nu-şi aminteşte cum a ajuns acasă la ea, dacă au mers pe jos sau au luat un taxi, nu ştie. În casa ei, aproape lipsită de mobilă, domnea genul acela de curăţenie ciudată pe care îl au uneori locuinţele oamenilor singuri. Paula părea o persoană

fără hobby-uri: fără bibliotecă, fără instrumente muzicale. Ce faci în weekenduri? îşi aminteşte Connell că a bălmăjit. Ies în oraş şi mă distrez, i-a răspuns. Ăsta i s-a părut până şi atunci un lucru profund deprimant. Ea a turnat vin în pahare pentru amândoi. Connell s-a aşezat pe canapeaua de piele şi a băut vinul, mai mult ca să aibă ce face cu mâinile.

Cum e echipa de fotbal de anul ăsta? a întrebat-o.

Nu-i la fel fără tine, a zis Paula.

S-a aşezat lângă el pe canapea. Rochia îi alunecase uşor pe umăr, lăsând la vedere o aluniţă deasupra sânului drept. Ar fi putut să i-o tragă pe vremea când era în liceu. Colegii glumeau pe tema asta, dar ar fi fost şocaţi dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat. S-ar fi gândit că timiditatea lui ascundea ceva dur ca oţelul, ceva înspăimântător.

Cei mai buni ani din viaţa ta, a zis femeia.

Poftim?

Cei mai buni ani din viaţa ta, anii de liceu.

El a încercat să râdă, însă nu i-au ieşit decât nişte sunete prosteşti, jenante. Nu ştiu, a zis. Dacă-i aşa, mi se pare trist.

Atunci, ea a început să-l sărute. I se părea ciudat să i se întâmple asta, ceva neplăcut la suprafaţă, dar interesant într-un fel, de parcă viaţa lui o apuca într-o nouă direcţie. Gura ei mirosea a tequila acră. O fracţiune de secundă, s-a întrebat dacă era legal ca profa să-l sărute şi a ajuns la concluzia că, probabil, era legal, nu-i venea în minte niciun motiv pentru care n-ar fi fost. Şi totuşi, i se părea ceva profund greşit. De fiecare dată când se retrăgea, ea părea să se apropie şi mai mult, aşa că s-a trezit gândindu-se la dinamica mişcării lor. Nu mai era sigur dacă stătea în fund pe canapea sau sprijinit cu spatele de braţul canapelei. Ca pentru a experimenta, a încercat să se ridice, fapt ce i-a confirmat că era deja ridicat, iar luminiţa roşie pe care şi-o imagina ca fiind

pe tavan, deasupra lui, s-a dovedit a fi o lumină de veghe a combinei aflate în partea opusă a camerei.

Pe vremea liceului, domnişoara Neary îl făcea să se simtă extrem de stânjenit. Dar oare acum îşi stăpânea acel disconfort, lăsând-o să-l sărute pe canapeaua din living, sau doar îi ceda? Abia dacă a avut timp să formuleze întrebarea, că ea a început să-i desfacă nasturii de la blugi. Panicat, a

încercat să-i împingă mâna, dar cu un gest atât de ineficient, încât ea a părut să creadă că vrea s-o ajute. I-a desfăcut nasturele de sus, iar atunci el i-a spus că e foarte beat şi că ar trebui să se oprească. Ea şi-a strecurat mâna pe sub marginea chiloţilor lui, zicându-i că e-n regulă, asta n-o deranjează. Connell s-a gândit că probabil o să leşine în momentul acela, şi totuşi şi-a dat seama că nu poate. Ar fi vrut să poată. A auzit-o pe Paula susurând: Ce excitat eşti! Evident, era o tâmpenie să spună asta, fiindcă nici măcar nu era.

Cred că o să borăsc, a icnit el.

Atunci, ea s-a retras la iuţeală, trăgându-şi rochia, iar Connell a profitat de ocazie ca să se ridice de pe canapea şi să-şi încheie blugii. Cu precauţie, femeia l-a întrebat dacă e OK. Când s-a uitat la ea, a distins două Paule care stăteau pe canapea, atât de clar delimitate, că nu mai era evident care să fi fost Paula cea adevărată şi care fantoma. Scuză-mă, a zis el. A doua zi s-a trezit, cu toate hainele pe el, pe podeaua propriului living. Nu avea idee cum ajunsese acasă.

Pare nesigur de ceva, zice Marianne. Nu ştiu de ce. Poate că ar vrea să fie un tip mai cerebral.

Ba poate că se stimează pe sine prea mult.

Nu, clar nu-i asta. Este...

Ochii i se mişcă iute de colo-colo. Când face aşa, pare un matematician de elită care rezolvă în minte ecuaţii complicate. Îşi aşază ceaşca înapoi pe farfurioară.

Cum este? întreabă Connell.

Este sadic.

Connell se holbează la ea din partea opusă a mesei, lăsân-du-şi figura să exprime alarma pe care o simte la o asemenea remarcă, iar ea îi zâmbeşte drăgălaş. Răsuceşte ceaşca pe farfurioară.

Vorbeşti serios? o întreabă Connell.

Păi, îi place să mă lovească. Numai când facem sex, adică. Nu şi când ne certăm.

Râde, un râs stupid care nu i se potriveşte. Câmpul vizual al lui Connell se cutremură violent preţ de o secundă, ca la începutul unei migrene uriaşe, şi îşi duce o mână la frunte, îşi dă seama că e panicat. În preajma ei, întotdeauna se simte cumva inocent, deşi, în realitate, e mult mai experimentat decât Marianne din punct de vedere sexual.

Şi ţie-ţi place asta? o întreabă.

Marianne ridică din umeri. Ţigara ei arde în scrumieră. O ridică şi trage rapid din ea, înainte s-o stingă.

Nu ştiu, zice. Nu ştiu dacă îmi place cu adevărat.

Atunci, de ce îl laşi s-o focă?

A fost ideea mea.

Connell ridică ceaşca şi ia o gură mare de cafea foarte fierbinte, din nevoia de a face ceva concret

cu mâinile. Când pune ceaşca la loc, cafeaua dă pe dinafară şi se varsă în farfurie.

Cum adică? întreabă el.

A fost ideea mea, voiam să mă simt supusă lui. E greu de explicat.

Păi, hai, încearcă. Mă interesează.

Ea râde din nou. O să te simţi tare stânjenit, spune Marianne.

În regulă.

Se uită la Connell, poate ca să-şi dea seama dacă glumeşte, apoi îşi ridică bărbia, şi el ştie că nu va mai da înapoi acum de la a-i povesti, fiindcă asta ar însemna să cedeze în faţa unui lucru pe care nu-l crede despre sine.

Nu-i vorba că mă excită ideea de a fi umilită, zice Marianne. Doar că-mi place să ştiu că m-aş umili pentru cineva, dacă acel cineva ar vrea s-o fac. Are vreo logică? Nu ştiu dacă are, m-am tot gândit... E vorba despre dinamică, mai degrabă decât despre ce se întâmplă de fapt. În fine, eu i-am sugerat asta, că aş putea să fiu mai supusă. Şi aşa a ieşit la iveală că-i face plăcere să mă bată.

Connell începe să tuşească. Marianne ia un beţişor de amestecat în cafea din borcănelul de pe masă şi îl răsuceşte între degete. El aşteaptă să i se potolească tuşea, apoi întreabă: Ce îţi face?

O, nu ştiu. Uneori mă loveşte cu cureaua. Alteori vrea să mă sugrume, chestii dintr-astea.

Aha.

Adică, mie nu-mi fiice plăcere. Dar nu te supui cuiva cu adevărat dacă te supui numai la lucrurile care-ţi plac.

Şi mereu ai avut ideile astea? întreabă Connell.

Ea îi aruncă o ocheadă. El se simte ca şi cum frica l-ar fi consumat şi l-ar fi transformat în altceva, ca şi cum ar fi trecut prin frică, iar ca să o privească acum e de parcă ar înota spre ea traversând un râu. Apucă pachetul de ţigări şi se uită înăuntru. Dinţii încep să-i clănţăne, îşi pune o ţigară pe buza de jos şi o aprinde. Marianne e singura care declanşează astfel de sentimente în el – o senzaţie ciudată,

disociativă, de parcă s-ar îneca şi de parcă timpul n-ar mai fi aşa cum trebuie să fie.

Nu vreau să crezi că Jamie e un tip îngrozitor, spune ea.

Din descriere, aşa pare.

De fapt, nu este.

Connell trage din ţigară şi apoi, timp de o secundă, îşi lasă ochii să i se închidă pe jumătate. Soarele bate puternic şi simte corpul Mariannei aproape de el, şi gura de fum, şi gustul amar rămas după cafea.

Poate că aşa vreau să fiu tratată, zice ea. Nu ştiu. Uneori cred că merit lucruri rele, pentru că sunt o persoană rea.

El expiră. În primăvară, câteodată se trezea noaptea lângă Marianne şi, dacă nici ea nu dormea, se îmbrăţişau până când se simţea ajungând înăuntrul ei. Nu era nevoie să spună prea multe, doar să o întrebe dacă totul e-n regulă, iar ea îi răspundea mereu că da, e bine. Nimic din viaţa lui nu se compara cu ceea ce simţea atunci. Deseori îşi dorea să poată adormi înăuntrul corpului ei. Era ceva ce nu putea să simtă cu altcineva, nici n-ar fi vrut, pentru nimic în lume. Mai apoi, adormeau îmbrăţişaţi, fără să-şi vorbească.

Nu mi-ai spus niciodată lucrurile astea, zice el. Când eram...

Cu tine era altfel. Eram noi, ştii. Lucrurile erau altfel.

Marianne răsuceşte beţişorul de lemn cu amândouă mâinile şi apoi îi dă drumul dintr-un capăt, aşa că i se încurcă printre degete.

Ar trebui să mă simt jignit? întreabă el.

Nu. Dacă vrei să auzi cea mai simplă explicaţie, ţi-o spun.

Păi, n-ar fi o minciună?

Nu, răspunde ea.

Se opreşte o clipă. Lasă cu grijă pe masă beţişorul de amestecat în cafea. Acum nu mai are ce să iacă cu mâinile, aşa că, în schimb, îşi atinge părul.

Cu tine nu era nevoie să joc teatru. Era ceva real. Cu Jamie, parcă joc un rol, doar mă prefac că mă simt

în felul ăla, că sunt în mâinile lui, în puterea lui. Dar cu tine chiar aia era dinamica, aveam cu adevărat sentimentele alea, aş fi făcut orice-ai fi vrut. Acum, vezi, mă gândesc că sunt o iubită rea. Nu sunt fidelă. Cine n-ar vrea să mă pocnească?

Marianne îşi acoperă ochii cu mâinile. Zâmbeşte, un zâmbet obosit, depreciativ faţă de sine. El îşi şterge palmele de coapse.

Eu n-aş vrea, spune Connell. Poate c-aşa sunt eu, mai demodat.

Ea flutură din mână şi îl priveşte, cu acelaşi zâmbet, cu buzele uscate.

Sper c-o să putem mereu să ne luăm apărarea unul altuia, zice Marianne. E foarte încurajator pentru mine.

Păi, asta-i bine.

Atunci, ea se uită la el de parcă acum îl vede pentru prima oară de când s-au aşezat la masă.

În fine... Tu ce mai faci?

Connell ştie că l-a întrebat cu onestitate. El nu e genul de om care să se simtă confortabil făcând confidenţe sau cerând lucruri din partea altora. Din acest motiv are nevoie de Marianne. Asta îl frapează acum pentru prima dată. Marianne este o persoană căreia îi poate cere lucruri. Chiar dacă sunt anumite probleme şi resentimente în relaţia lor, relaţia continuă să existe. Ceea ce i se pare însemnat şi aproape emoţionant.

Mi s-a întâmplat o chestie cam ciudată în vară, zice el. Pot să-ţi povestesc?

Patru luni mai târziu

(ianuarie 2013)

Este în apartamentul ei, cu nişte prieteni. Examenele pentru bursă s-au încheiat săptămâna trecută, iar noul semestru începe luni. Se simte dărâmată, ca o corabie răsturnată pe-o parte. Fumează a patra ţigară din seara asta, ceea ce îi dă o senzaţie ciudată, acidă, în piept, şi n-a luat încă cina. La prânz, a mâncat o mandarină şi o bucată de pâine prăjită, fără unt. Peggy şade pe canapea, povestind despre călătoriile ei cu trenul prin Europa. Din cine ştie ce motiv, insistă să explice diferenţa dintre Berlinul de Vest şi cel de Est. Marianne expiră şi, absent, zice: Da, am fost acolo.

Peggy se întoarce spre ea, cu ochii măriţi. Ai fost la Berlin? o întreabă. Nu credeam că celor din Connacht li se permite să călătorească atât de departe.

Câţiva dintre prietenii lor râd discret. Marianne îşi scutură ţigara în scrumiera din ceramică de pe braţul canapelei. Nemaipomenit de amuzant, spune ea.

Probabil că ţi-au dat liber de la fermă, zice Peggy.

Exact, răspunde Marianne.

Peggy îşi continuă relatarea. În ultima vreme, ea a început să doarmă în apartamentul Mariannei când Jamie nu e acolo, să ia micul dejun în patul ei şi chiar să o urmeze la baie când face duş, tăindu-şi unghiile de la picioare cu voioşie şi plângându-se în privinţa bărbaţilor. Mariannei îi place că o consideră prietena ei specială, chiar dacă asta se manifestă ca o tendinţă de a-i ocupa enorm din timpul liber.

Dar recent la unele petreceri, Peggy a început totodată să o ia peste picior de faţă cu alţii. Ca să le facă pe plac prietenilor comuni, Marianne încearcă să râdă odată cu ei, însă efortul îi contorsionează chipul, şi astfel se iveşte o nouă ocazie pentru Peggy de a o tachina. După ce toată lumea pleacă, se ghemuieşte în umărul Mariannei şi-i spune: Nu fi supărată pe mine. Iar Marianne răspunde cu o voce subţire, defensivă: Nu sunt supărată pe tine. De pe-acum se întrezăreşte că vor purta exact aceeaşi discuţie, din nou, peste doar câteva ore.

După ce povestea despre Berlin se încheie, Marianne aduce o altă sticlă cu vin din bucătărie şi umple paharele invitaţilor.

Apropo, ce-ai făcut la examene? o întreabă Sophie.

Marianne ridică din umeri într-un mod comic şi e recompensată cu mici hohote. Uneori, prietenii par nesiguri în ce priveşte dinamica relaţiei ei cu Peggy, râzând excesiv atunci când Marianne încearcă să fie haioasă, dar într-un fel ce pare empatic sau chiar compătimitor, mai degrabă decât amuzat.

Zi pe bune, intervine Peggy. Le-ai cam futut, nu-i aşa?

Marianne zâmbeşte, se strâmbă, pune la loc dopul sticlei de vin. Examenele pentru bursă s-au încheiat cu două zile în urmă, iar Peggy şi Marianne le-au dat împreună.

Ei, s-ar fi putut şi mai bine, răspunde Marianne diplomatic.

Asta e sută la sută tipic pentru tine, comentează Peggy. Eşti cea mai deşteaptă persoană din lume, dar când vine vorba s-o arăţi, te îneci la mal.

Poţi să le dai din nou la anul, spune Sophie.

Mă îndoiesc că a fost atât de rău, zice Joanna.

Marianne evită privirea Joannei şi duce vinul la loc în frigider. Bursele oferă cinci ani de taxe plătite, cazare gratuită în cămin şi mese la cantină în fiecare seară, alături de

alţi studenţi. Pentru Marianne, care nu trebuie să-şi achite singură chiria sau taxele şcolare, şi nici habar n-are cât costă lucrurile de genul ăsta, e doar o chestiune de reputaţie. I-ar plăcea ca intelectul ei superior să fie recunoscut public prin căpătarea unei sume mari de bani. Aşa ar putea face liniştit pe modesta, chiar dacă n-ar crede-o nimeni. Adevărul e că n-a fost deloc rău la examene. S-a descurcat chiar bine.

Profesorul meu de statistică m-a tot bătut la cap să le dau, spune Jamie. Dar nu eram nebun să-mi fut vacanţa de Crăciun învăţând.

Marianne afişează un alt zâmbet absent. Jamie nu a dat examenele fiindcă ştia că, dacă le dă, n-o să le

ia. Şi ceilalţi din încăpere ştiu asta. El încearcă să se laude, dar îi lipseşte cunoaşterea de sine necesară pentru a pricepe că ceea ce spune poate fi înţeles ca laudă şi că, oricum, nimeni nu crede laudele. E ceva liniştitor în cât de transparent este Jamie pentru ea.

La începutul relaţiei lor, aparent fără să fi meditat la asta, Marianne i-a zis că e genul de fată „supusă". Şi pentru ea a fost o surpriză când s-a auzit rostind cuvântul: poate a făcut-o ca să-l şocheze. Ce vrei să spui? a întrebat-o Jamie. Ca şi cum ar fi fost versată, i-a răspuns: Ştii tu, îmi place ca bărbaţii să mă agreseze. După aceea, el a-nceput să o lege şi să o bată cu diverse obiecte. Când se gândeşte cât de puţin îl respectă, se simte dezgustătoare şi se urăşte pe sine, iar sentimentele astea declanşează în ea o dorinţă copleşitoare de a fi subjugată şi, într-un fel, distrusă. Când se întâmplă, creierul ei pur şi simplu se goleşte, e ca şi cum ai stinge deodată lumina într-o cameră, şi se lasă în voia orgasmului fără vreo bucurie perceptibilă. După care, începe iar. Atunci când se gândeşte să se despartă de el, lucru care se întâmplă adesea, nu reacţia lui o preocupă cel mai mult, ci reacţia lui Peggy.

Peggy îl place pe Jamie, ceea ce-nseamnă că i se pare un soi de fascist, dar un fascist fără vreo putere covârşitoare asupra Mariannei. Uneori, Marianne se plânge de el, iar Peggy îi răspunde doar lucruri de genul: Păi, e un porc şovin, ce pretenţii ai? Peggy crede că toţi bărbaţii sunt nişte animale respingătoare, care nu-şi pot controla impulsurile, şi că femeile n-ar trebui să se bazeze

pe ei când au nevoie de susţinere emoţională. Mariannei i-a luat mult timp ca să-şi dea seama că Peggy se folosea de critica asta la adresa bărbaţilor, luaţi la grămadă, doar ca să-l apere pe Jamie. La ce te aşteptai? zicea. Sau: Crezi că asta-i nasol? După standardele bărbaţilor, el e un prinţ. Marianne habar n-are de ce Peggy face asta. De câte ori Marianne sugerează, oricât de timid, că relaţia ei cu Jamie s-ar putea încheia, Peggy sare-n sus ca arsă. Chiar s-au luat la ceartă din pricina asta în câteva rânduri, iar certurile s-au sfârşit cu Peggy declarând, în mod bizar, că oricum nu-i pasă dacă ei doi se despart, şi cu Marianne, epuizată şi confuză, spunând că probabil n-o vor face.

Acum, când Marianne se aşază iarăşi, telefonul ei începe să sune. Nu recunoaşte numărul. Se ridică să răspundă, facându-le semn celorlalţi să-şi continue conversaţia, şi se duce în bucătărie.

Alo? zice ea.

Bună, sunt Connell. E cam jenant, dar tocmai mi s-au furat nişte lucruri, portofelul, telefonul...

Doamne! îngrozitor! Ce s-a-ntâmplat?

Mă întrebam... Sunt tocmai în Dun Laoghaire în momentul ăsta şi n-am un sfanţ să iau un taxi. Mă întrebam dacă n-am putea să ne întâlnim, poate să-mi împrumuţi nişte bani, ceva...

Toţi prietenii Mariannei se uită acum spre ea, iar ea le face semn din mână să-şi vadă mai departe de treburi. Din fotoliu, Jamie continuă s-o urmărească vorbind la telefon.

Sigur că da, nu-ţi face griji, spune Marianne. Sunt acasă, vrei să iei un taxi până aici? Vin afară să-l plătesc, e bine aşa? Poţi să suni la sonerie când ajungi.

Da, OK, mersi. Mulţumesc, Marianne. Am luat cu împrumut telefonul ăsta, aşa că trebuie să-l înapoiez imediat. Ne vedem curând.

Închide. Prietenii se uită întrebător la ea, în timp ce, ţinând telefonul într-o mână, se întoarce în cameră. Le explică ce s-a întâmplat, şi toţi îl compătimesc pe Connell. El mai vine din când în când la petrecerile Mariannei, doar ca să bea la iuţeală ceva, înainte să plece în altă parte. În septembrie, i-a povestit ce se întâmplase cu Paula Neary, ceea ce a făcut-o pe Marianne să se simtă cuprinsă de o violenţă cum nu mai cunoscuse până atunci. Ştiu că dramatizez, a spus Connell. În definitiv, n-a făcut ceva chiar atât de rău. Dar mă simt dat peste cap din pricina asta. Marianne s-a auzit rostind cu o voce ca de gheaţă: Aş vrea să-i tai gâtul. Connell şi-a ridicat privirea spre ea şi a râs, şocat. Doamne, Marianne! a spus. Dar râdea. Aşa aş face, a insistat ea. El a clătinat din cap: Trebuie să-ţi temperezi impulsurile astea violente. Nu poţi să te-apuci să tai gâturile oamenilor, o să te bage la puşcărie. Marianne l-a lăsat să râdă, însă a repetat încet: Dacă mai pune vreodată mâna pe tine, o s-o fac, nu-mi pasă de consecinţe.

Marianne are doar mărunţiş în poşetă, dar într-un sertar al noptierei păstrează trei sute de euro. Se duce acolo, fără să aprindă lumina, şi prin perete

aude murmurul vocilor prietenilor ei. Banii sunt la locul lor, şase bancnote de cincizeci.

Ia trei şi, în linişte, le bagă în portofel. Apoi se aşază pe marginea patului, neavând chef să se întoarcă imediat.

Atmosfera a fost tensionată de Crăciun. Alan devine anxios şi pare a avea nervii întinşi la maximum ori de câte ori au musafiri acasă. Într-o noapte, după ce mătuşa şi unchiul lor au plecat, Alan a urmărit-o pe Marianne până în bucătărie, unde îşi dusese ceaşca goală de ceai.

Uită-te la tine, a zis el. Cât mai aveai de gând să te lauzi cu rezultatele alea la examene?

Marianne a deschis robinetul de apă caldă şi, cu degetele, a cercetat temperatura jetului. Alan s-a postat în cadrul uşii, cu braţele încrucişate.

Nu eu am adus vorba. Ei m-au întrebat.

Dacă ăsta-i singurul lucru cu care poţi să te lauzi în viaţă, mi-e milă de tine, a spus Alan.

Apa de la robinet s-a încălzit şi Marianne a pus dopul în scurgerea chiuvetei, apoi a picurat nişte detergent de vase pe un burete.

Tu asculţi ce-ţi zic? s-a răstit Alan.

Da, ţi-e milă de mine, ascult.

Eşti în ultimul hal de penibilă, aşa eşti.

Am înţeles mesajul, a spus ea.

A aşezat una dintre ceşti pe suportul de vase, la uscat, şi a cufundat alta în apa fierbinte.

Te crezi mai deşteaptă decât mine? a continuat el.

Ea a şters cu buretele ud interiorul ceştii. Asta-i o întrebare ciudată, a spus. Nu ştiu, nu mi-am pus niciodată problema.

Ei bine, nu eşti! a venit răspunsul.

Bine, cum zici tu.

Bine, cum zici tu, **a repetat el maimuţărindu-se, cu o voce temătoare, ca de fetiţă. Nu-i de mirare că n-ai prieteni, nici măcar nu eşti în stare să porţi o conversaţie normală.**

Corect.

Ar trebui să auzi ce spune lumea din oraş despre tine.

Involuntar, pentru că ideea i se părea extrem de ridicolă, Marianne a izbucnit în râs. Înfuriat de-a binelea, Alan a tras-o de lângă chiuvetă, apucând-o de braţul drept, şi, aparent spontan, a scuipat-o. Apoi i-a dat drumul. O picătură vizibilă de flegmă aterizase pe fusta ei. Uau, ce scârbos! a zis ea. Alan s-a întors cu spatele şi a ieşit din bucătărie, în vreme ce Marianne s-a întors la spălatul vaselor. Pe când aşeza a patra ceaşcă pe suportul de uscat vase, a observat un tremur uşor, dar perceptibil, al mâinii ei drepte.

În ziua de Crăciun, maică-sa i-a dat un plic în care se aflau cinci sute de euro. Fără nicio felicitare. Era

unul dintre plicurile acelea mici, din hârtie maro, pe care le folosea atunci când o plătea pe Lorraine. Marianne i-a mulţumit, iar Denise i-a spus nonşalant: Sunt un pic îngrijorată din pricina ta. Fata a învârtit plicul între degete şi a încercat să adopte o expresie adecvată. Dar ce-i cu mine? a întrebat.

Păi, a continuat Denise, ce-ai de gând să faci cu viaţa ta?

Nu ştiu sigur. Cred că încă am o sumedenie de opţiuni. Deocamdată, mă concentrez asupra facultăţii.

Şi pe urmă?

Marianne a apăsat plicul şi l-a frecat cu degetul mare, până când pe hârtie a apărut o vagă pată negricioasă. Aşa cum am zis, nu ştiu sigur, a repetat ea.

Îmi fac griji că vei avea un şoc în lumea reală, a spus Denise.

În ce fel?

Nu ştiu dacă îţi dai seama că universitatea e un mediu protector. Nu e ca un loc de muncă.

Păi, mă îndoiesc că la locul de muncă m-ar scuipa cineva dacă am avea o neînţelegere, a spus Marianne. Acolo nu se îngăduie aşa ceva, din câte-am auzit.

Denise a afişat un zâmbet strâmb. Drăguţă, dacă nu faci faţă la un pic de rivalitate între fraţi, nu ştiu cum o să te descurci în viaţa de adult, a zis ea.

Las' c-o să vedem!

Atunci, Denise a lovit cu palma în masa de bucătărie. Marianne a tresărit, dar nu şi-a ridicat privirea, nici nu a dat drumul plicului.

Te crezi specială, nu-i aşa? a tunat Denise.

Marianne a închis ochii. Nu, a zis ea. Nu mă cred nicicum.

Când Connell sună la sonerie, e aproape unu noaptea. Marianne coboară, luând cu ea portofelul, şi observă taxiul aşteptând în faţa clădirii. În piaţeta din partea opusă, ceaţa şerpuieşte printre copaci. Nopţile de iarnă sunt superbe, îi vine să-i spună lui Connell. El este în picioare lângă maşină, vorbind cu taximetristul pe geam, cu spatele la ea. Când aude uşa, se întoarce, şi atunci Marianne vede că are gura însângerată, sânge negru precum cerneala uscată. Face un pas înapoi, strângându-şi o claviculă, iar Connell zice: Ştiu, m-am văzut în oglindă. Dar altfel sunt OK, trebuie doar să spăl sângele ăsta. Confuză, Marianne îi plăteşte şoferului, scăpând aproape tot mărunţişul în canalizare. Pe scară, înăuntru, observă că buza de sus a lui Connell e umflată, formând o masă dură, lucioasă, spre obrazul drept. Dinţii îi sunt mânjiţi de sânge. Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Ce s-a întâmplat? El îi cuprinde mâna blând, mângâindu-i încheieturile falangelor cu degetul mare.

Un tip s-a repezit la mine şi mi-a cerut portofelul, îi povesteşte Connell. Iar eu, nu ştiu de ce, i-am zis că nu i-l dau, şi-atunci mi-a zvârlit un pumn în faţă. Nah, a fost o idee proastă, ar fi trebuit să-i dau banii şi gata... Scuze că te-am sunat pe tine, e singurul număr pe care-l ştiu pe de rost.

Of, Connell, îngrozitor! Ştii, am nişte prieteni în vizită, dar spune-mi ce ţi-ar conveni. Vrei să faci un duş şi să rămâi aici? Sau vrei nişte bani, să te duci acasă?

Acum au ajuns în faţa uşii apartamentului ei. Se opresc.

Cum te aranjează şi pe tine, răspunde Connell. Apropo, eu sunt beat pulbere. Scuze.

Ah, cum aşa?

Păi, n-am mai trecut pe-acasă, pe la somn, de la examene. Nu ştiu, mai am pupile?

Marianne îi cercetează ochii. Pupilele i s-au dilatat, seamănă cu nişte gloanţe negre, rotunde.

Da, zice ea. Sunt uriaşe.

El o mângâie din nou pe mână şi, cu o voce înceată, zice: Ei, oricum se fac aşa când te văd pe tine.

Ea râde, clătinând din cap.

Clar că eşti beat dacă flirtezi cu mine, spune ea. Jamie e aici, să ştii.

Connell inspiră adânc, apoi se uită peste umăr.

Poate-ar fi mai bine să mă-ntorc afară, să-mi mai iau un pumn în nas, zice el. N-a fost suficient.

Ea zâmbeşte, dar el îi eliberează mâna. Marianne deschide uşa.

În camera de zi, prietenii ei scot exclamaţii de uimire şi îl pun să le relateze ce s-a întâmplat. O face, deşi fără elementele dramatice dorite. Marianne îi aduce un pahar cu apă. El

U3

Îşi clăteşte gura, apoi scuipă un lichid de culoarea coralului în chiuveta din bucătărie.

Sărăcie de căcănar jegos! aruncă Jamie.

Cine, eu? spune Connell. Nu-i prea elegant să zici asta. Nu toţi putem să mergem la şcoli private, să ştii.

Joanna se amuză. De obicei, Connell nu e agresiv, şi Marianne se întreabă dacă nu cumva pumnul primit în figură l-a aruncat într-o dispoziţie ostilă – sau dacă nu cumva e mai beat decât şi-a închipuit ea.

Mă refeream la tipul care te-a jefuit, spune Jamie. Şi probabil că te-a furat ca să-şi cumpere droguri. Aşa procedează majoritatea.

Connell îşi atinge dinţii cu degetele, vrând parcă să verifice dacă-i mai are pe toţi în gură. Apoi îşi şterge mâinile cu un prosop pentru vase.

Eh, viaţa nu-i uşoară nici pentru dependenţii de droguri,

zice el.

Asta aşa e, aprobă Joanna.

N-ar putea să încerce, habar n-am, să renunţe la ele? întreabă Jamie.

Connell râde: Mda, sunt sigur că asta nu le-a trecut prin cap.

Toată lumea tace, iar Connell zâmbeşte timid. Dinţii lui nu mai arată atât de înspăimântător acum, că şi-a clătit gura. Scuzaţi-mă, oameni buni, nu vă mai deranjez, le zice el. Toţi se înghesuie să-l asigure că nu-i deranjează, cu excepţia lui Jamie, care nu scoate o vorbă. Marianne simte pentru o clipă dorinţa maternă de a-i face o baie lui Connell. Joanna îl întreabă dacă îl doare ceva, iar el răspunde frecându-şi dinţii din faţă cu vârful degetului şi apoi zicând: Nu-i chiar aşa de rău. Poartă o jachetă neagră peste un tricou alb, pătat, sub care Marianne remarcă strălucirea unui lănţişor simplu de

argint pe care îl are din şcoală. Peggy a descris odată lănţişorul ca fiind „şic, în stil supermarket", ceea ce a facut-o pe Marianne să se crispeze, deşi nu şi-a dat seama pentru care dintre prietenii ei se crispa.

De câţi bani crezi că ai nevoie? i se adresează lui Connell. Întrebarea e destul de delicată, astfel că invitaţii se apucă să vorbească între ei, ca să nu-i incomodeze. El ridică din umeri. S-ar putea să nu poţi retrage bani dacă nu mai ai cârdul bancar,

spune Marianne. Connell strânge din ochi şi îşi atinge fruntea.

Să-mi bag picioarele, ce beat sunt! zice el. Scuze, parc-aş avea halucinaţii. Ce m-ai întrebat?

Bani. Cât să-ţi dau?

O, nu ştiu, vreo zece?

Îţi dau o sută de euro, spune ea.

Ce? Nu...

Se contrazic aşa o vreme, până când Jamie se apropie de cei doi şi atinge braţul Mariannei. Brusc, ea devine conştientă de urâţenia lui şi vrea să se retragă cât mai mult. Jamie are un început de chelie pe frunte, iar feţei lui prelungi par să-i lipsească maxilarele. Alături, chiar şi stropit de sânge[1], Connell radiază de sănătate şi farmec.

Probabil că va trebui să plec în curând, zice Jamie.

Păi, ne vedem mâine, zice Marianne.

Jamie se uită la ea şocat şi îşi reprimă impulsul de a spune: Ce?! Ea, în schimb, zâmbeşte. Nu e ca şi cum ar fi cea mai atrăgătoare persoană din lume, departe de asta. În unele fotografii, pare nu doar banală, ci ţipător de urâtă, dezvelin-du-şi dinţii strâmbi în faţa camerei şi arătând ca o rozătoare. Cu vinovăţie, îl strânge pe Jamie de încheietura mâinii, de parcă astfel ar putea să comunice imposibilul: să-i spună lui

Jamie că, din păcate, Connell e rănit şi are nevoie de atenţia ei, iar lui Connell, că ar prefera să nu-l atingă deloc pe Jamie.

În regulă, zice Jamie. Ei, noapte bună, atunci.

O sărută pe obraz şi se duce să-şi ia haina. Toţi ceilalţi îi mulţumesc Mariannei pentru găzduire, lăsându-şi paharele lângă suportul de uscat vase ori în chiuvetă. Apoi, uşa de la intrare se închide, iar Marianne şi Connell rămân singuri. Ea simte cum i se relaxează muşchii umerilor, de parcă singurătatea lor ar fi un narcotic. Umple ceainicul şi scoate ceşti din dulap, mai aşază câteva pahare murdare în chiuvetă şi goleşte scrumierele.

Deci, încă este prietenul tău? întreabă Connell.

Ea zâmbeşte, la fel şi el. Marianne ia două pliculeţe de ceai din cutie şi le pune în ceşti, în timp ce apa din ceainic se încălzeşte. Tare mult îi place să fie singură cu el aşa. O face să simtă că, pe neaşteptate, viaţa devine întru totul suportabilă.

Este, aşa-i, răspunde Marianne.

Şi de ce, mă rog?

De ce e prietenul meu?

Mda, zice Connell. Ce se întâmplă cu voi? Adică, de ce te mai vezi cu el?

Marianne pare să emită un soi de fornăit. Bănuiesc că vrei un ceai, spune ea. Connell încuviinţează, băgându-şi mâna dreaptă în buzunar. Ea scoate din frigider o cutie cu lapte, o simte umedă între

degete. El stă acum sprijinit de blatul din bucătărie, cu gura umflată, dar cu sângele din rană îndepărtat, iar figura lui arată brutal de atrăgătoare.

Ai putea avea alt prieten, ştii, zice el. Adică, mai toţi tipii se îndrăgostesc de tine, din câte-am auzit.

Încetează!

Eşti genul de persoană pe care oamenii ori o iubesc, ori o urăsc.

Ceainicul electric s-a oprit cu un clic, aşa că Marianne îl ridică de pe suport. Umple una dintre ceşti, apoi pe cealaltă.

Păi, tu nu mă urăşti, zice ea.

La început, el nu răspunde. Apoi zice: Nu. Într-un fel, eu sunt imun la toate astea legate de tine. Pentru că te-am cunoscut din liceu.

De pe vremea când eram o ratată urâtă, comentează Marianne.

Nu ai fost niciodată urâtă.

Ea aşază ceainicul la loc. Simte că deţine o anumită putere asupra lui Connell, o putere periculoasă.

Încă mă mai crezi drăguţă? îl întreabă.

El o priveşte, probabil ştiind ce are ea de gând, apoi se uită la propriile mâini, ca pentru a-şi aminti că, fizic, se află în camera aceea.

Eşti într-o dispoziţie bună, spune el. Presupun că a fost o petrecere izbutită.

Marianne îi ignoră remarca. Du-te dracului, gândeşte ea, dar sigur că nu la modul serios. Cu ajutorul unei linguri, aruncă pliculeţele de ceai în coşul de gunoi, apoi toarnă lapte în ceşti şi pune cutia la loc în frigider, toate astea cu mişcările rapide ale cuiva care se ocupă cu devotament de un prieten beat.

Pe bune, aş prefera ca prietenul tău să fie oricare altul, zice Connell. De exemplu, aş prefera ca prietenul tău să fie tipul care m-a jefuit.

Ce-ţi pasă ţie?

El nu răspunde. Marianne se gândeşte cum l-a tratat pe Jamie înainte de a pleca şi îşi freacă faţa cu mâinile. Un ţărănoi băutor de lapte, aşa l-a numit Jamie pe Connell odată. Ce-i drept, şi ea l-a văzut bând lapte direct dintr-o cutie. Joacă jocuri video în care apar extraterestri, are păreri despre

managerii de fotbal. E dintr-o bucata, e ca un dinte mare al unui copil. Probabil că niciodată în viaţa lui nu s-a gândit să provoace durere cuiva în scop sexual. E un om de treabă, un prieten bun. Şi atunci, de ce se leagă de el, cerându-i mereu câte ceva? Chiar trebuie să fie întotdeauna disperată, ca pe vremuri, în prezenţa lui?

Îl iubeşti? întreabă Connell.

Ea se opreşte în loc, cu mâna pe uşa frigiderului.

Nu prea-ţi stă în obicei să te interesezi despre sentimentele mele, Connell. Credeam că noi nu vorbim lucruri de genul ăsta.

Bine. OK.

El se freacă din nou la gură, părând abătut. Apoi îşi coboară mâna şi se uită prin fereastra bucătăriei.

Uite, zice Connell, probabil că ar fi trebuit să-ţi spun mai-nainte... Mă văd cu o fată. Sunt cu ea de ceva timp, ar fi trebuit să-ţi pomenesc despre asta.

Marianne e atât de şocată de veste, că simte totul la modul fizic. Se uită la el direct, incapabilă să-şi ascundă uimirea. În toată perioada de când sunt prieteni, el n-a avut niciodată o iubită. Nici măcar nu s-a gândit cu adevărat că ar putea să-şi dorească una.

Ce? zice Marianne. De cât timp sunteţi împreună?

De vreo şase săptămâni. Helen Brophy, nu ştiu dacă o cunoşti. E studentă la Medicină.

Marianne îi întoarce spatele şi îşi ia ceaşca de pe blat. Se chinuie să-şi ţină umerii nemişcaţi, îngrozită că va începe să plângă şi că el îşi va da seama de asta.

Atunci, de ce încerci să mă convingi să mă despart de Jamie? întreabă ea.

Nu încerc, nu încerc deloc. Vreau doar să fii fericită, atâta tot.

Pentru că-mi eşti un prieten extrem de bun, nu?

Păi, mda, zice el. Adică, nu ştiu.

Ceaşca din mâinile Mariannei e prea fierbinte ca s-o poată ţine, dar în loc s-o pună jos, lasă durerea să-i pătrundă în degete, până adânc, în carne.

Eşti îndrăgostit de ea? îl întreabă.

Mda. O iubesc, da.

Acum Marianne începe să plângă, cel mai jenant lucru care i s-a întâmplat în toată viaţa ei de adult. Stă cu spatele la el, dar simte cum umerii îi saltă într-un teribil spasm involuntar.

Doamne! zice Connell. Marianne...

Du-te-n pizda mă-tii!

Connell o atinge pe spate, dar ea se retrage cu o smuci-tură, de parcă s-ar feri să n-o lovească. Lasă ceaşca pe blat, ca să-şi şteargă cât de cât faţa cu mâneca.

Pleacă, zice ea. Lasă-mă-n pace!

Marianne, nu fi aşa. Mă simt îngrozitor, OK? Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, îmi pare rău.

Nu vreau să vorbesc cu tine. Cară-te!

O vreme, nu se întâmplă mare lucru. Ea îşi muşcă interiorul obrazului, până când durerea începe să-i calmeze nervii. Nu mai plânge. Îşi şterge faţa din nou, de data asta cu mâinile, şi se întoarce spre el.

Pleacă, atât te rog.

El oftează, se uită în pământ. Se freacă la ochi.

Mda, zice. Ăăă, îmi pare rău că trebuie să aduc vorba, dar chiar am nevoie de banii ăia ca să ajung acasă. Scuză-mă.

Ea îşi aminteşte de unde începuse totul şi acum se simte prost. De fapt, îi şi zâmbeşte, aşa de prost se simte. O, Doamne! exclamă. Cu toată povestea asta, am şi uitat că ai fost jefuit. Pot să-ţi dau două de cincizeci, e-n regulă?

El încuviinţează, dar nu se uită la ea. Marianne ştie că se simte jenat, că vrea să se comporte ca un adult. Scotoceşte după portofel şi îi întinde banii, pe care el îi bagă-n buzunar. Priveşte în pământ, clipind şi dregându-şi glasul, de parcă şi el ar fi pe punctul să plângă. Îmi pare rău, spune.

Nu-i nimic, zice ea. Nu-ţi face griji din atâta lucru.

Connell se şterge la nas şi se uită prin încăpere, de parcă nu ar fi avut s-o mai vadă vreodată.

Ştii, vara trecută nu prea-mi dădeam seama ce se-ntâmplă cu noi, zice el. Adică, atunci când a trebuit să mă mut acasă. Mă gândisem că poate o să mă laşi să stau aici, sau ceva. Nu prea ştiu ce s-a întâmplat cu noi până la urmă.

Ea simte o durere ascuţită în piept şi îşi duce rapid o mână spre gât, dar mâna i se încleştează în aer.

Mi-ai zis că n-ar fi rău să ne mai vedem şi cu alţii... Habar n-aveam că ai fi vrut să stai aici. Credeam că e un mod de-a spune că te desparţi de mine.

El îşi freacă palma de buze preţ de o secundă, apoi expiră.

N-ai scos o vorbă cum că ţi-ai fi dorit să stai aici, adaugă ea. Ai fi fost bine-venit, firește. Întotdeauna ai fost.

Mda, ai dreptate, mormăie Connell. Uite, eu o să plec acum. Să ai o noapte bună, da?

Pleacă. În urma lui, uşa se încuie cu un ţăcănit nu foarte sonor.

În aripa Facultăţii de Arte, a doua zi dimineaţă, Jamie o sărută în văzul tuturor şi îi spune că e frumoasă. Ce-a mai făcut Connell aseară? întreabă el. Marianne îl strânge pe Jamie de mână şi îşi dă ochii peste cap, cu un aer complice. O, era aşa de dus! Până la urmă i-am dat papucii.

Şase luni mai târziu

(iulie 2013)

Se trezeşte la puţin timp după ora opt. Afară e soare, iar vagonul s-a încălzit, o căldură grea de răsuflări şi transpiraţie. Gări mărunte, cu nume imposibil de descifrat, se succed în viteză şi dispar. Elaine este deja trează, Niall doarme încă. Connell se freacă la ochiul stâng cu încheieturile degetelor şi se ridică în şezut. Elaine citeşte singurul roman pe care l-a luat cu ea în călătorie, un roman cu o copertă lucioasă, pe care, în partea de sus, scrie: *Acum, un film de succes.* **Actriţa din prim-plan a fost însoţitoarea lor constantă în ultimele săptămâni. Connell resimte o afinitate aproape prietenească faţă de ea, când îi vede chipul palid, ce pare a descinde din-tr-o dramă de demult.**

Pe unde suntem, ai idee? întreabă Connell.

Elaine îşi ridică privirea din carte. Am trecut de Ljubljana acum vreo două ore, îi răspunde.

A, bun. Înseamnă că nu mai e mult.

Connell îi aruncă o privire lui Niall, care îşi bălăngăne uşor capul în somn. Elaine îi urmăreşte privirea. Doarme dus, ca de obicei, zice ea.

La început, au fost şi alţii. Câţiva prieteni ai lui Elaine i-au însoţit de la Berlin la Praga, apoi, la Bratislava, s-au întâlnit cu nişte colegi ai lui Niall de la Inginerie, înainte să ia trenul spre Viena. Motelurile erau ieftine, iar oraşele pe care le-au vizitat le dădeau o senzaţie plăcută de provizorat. Nimic din ce a făcut Connell acolo nu i-a rămas în minte. Întreaga

călătorie i s-a părut compusă dintr-o serie de filme scurte, difuzate o singură dată, ca mai târziu să-şi amintească vag despre ce fusese vorba, dar fără să ştie exact intriga. Îşi aduce aminte că a văzut diverse chestii pe geamurile taxiurilor.

În fiecare oraş, caută un internet café şi îndeplineşte aceleaşi trei ritualuri de comunicare: vorbeşte cu Helen pe Skype, îi trimite maică-sii un SMS gratuit de pe website-ul reţelei lui de telefonie şi îi scrie un e-mail Mariannei.

Helen e plecată cu o viză de lucru şi călătorie, pe durata verii, la Chicago. Când stau pe Skype, le aude în fundal pe prietenele ei sporovăind, părând să-şi aranjeze părul una alteia, iar câteodată Helen

se întoarce şi le zice o chestie de genul: Fetelor, vă rog! Vorbesc la telefon! El adoră să-i vadă faţa pe ecran, mai ales când conexiunea e bună şi mişcările ei sunt line, naturale. Are un zâmbet minunat, o dantură minunată. Ieri, după ce au încheiat conversaţia, a plătit la ghişeu, a ieşit din nou la soare şi şi-a cumpărat un pahar scump de Cola cu gheaţă. Uneori, când Helen are multe prietene în jur sau când localul în care se află el geme de lume, conversaţiile lor pot deveni un pic stângace, dar chiar şi aşa se simte mai bine după ce vorbeşte cu ea. Se surprinde grăbindu-se să încheie discuţia şi să închidă, numai ca apoi să poată savura retrospectiv plăcerea de-a o fi văzut, fără presiunea momentelor în care e nevoit să adopte expresiile potrivite şi să spună cuvintele potrivite. Doar văzând-o pe Helen, chipul ei frumos, zâmbetul ei, asigurându-se că ea continuă să-l iubească, ziua i se luminează, şi ore în şir după aceea nu mai simte altceva decât o fericire ameţitoare.

Helen l-a învăţat pe Connell un nou fel de a trăi. E ca şi cum un capac înfiorător de greu ar fi fost ridicat de pe viaţa lui emoţională şi, deodată, a izbutit să respire aer proaspăt. Îi e posibil, fizic, să scrie şi să trimită un mesaj în care să spună:

Te iubesc! înainte nu i se păruse niciodată cu putinţă, nici pe departe, dar iată că, de fapt, este uşor. Sigur că, dacă cineva i-ar vedea mesajele, s-ar simţi jenat, însă acum ştie că aceasta e o jenă normală, un impuls aproape protector către un aspect extrem de bun al vieţii. Poate să ia cina cu părinţii lui Helen, s-o însoţească la petrecerile prietenilor ei, să suporte zâmbetele şi conversaţiile

repetitive. Poate să o strângă de mână în timp ce lumea îi pune întrebări despre viitorul lui. Când ea îl atinge spontan, apăsându-i uşor braţul, sau chiar când se întinde să-i culeagă o scamă de pe guler, simte un val de mândrie şi speră că oamenii din jur îi privesc. Faptul că e cunoscut că iubitul ei îi oferă o poziţie fermă în societate, îl clasifică drept o persoană dezirabilă, uneori cu un statut special, o persoană ale cărei tăceri în timpul conversaţiilor sunt socotite meditative, iar nu stânjenitoare.

SMS-urile pe care i le trimite lui Lorraine sună destul de protocolar. O ţine la curent cu obiectivele istorice sau culturale pe care le vizitează. Ieri:

salutări din viena. catedrala sf. ştefan cam supraapreciată sincer vorbind dar muzeul de artă e grozav, sper că acasă toate-s bune.

Ei îi place să întrebe ce mai face Helen. Întâia oară când s-au întâlnit, cele două s-au înţeles din prima secundă. Ori de câte ori Helen vine în vizită, Lorraine clatină din cap la mici lucruri care ţin de comportamentul lui Connell şi-i zice: Cum de-l suporţi, draga mea? Oricum, slavă Cerului că se înţeleg. Helen e prima prietenă pe care i-a prezentat-o mamei lui şi, cu surprindere, şi-a dat seama cât de mult îşi doreşte s-o impresioneze pe Lorraine, demonstrându-i că relaţia lor e absolut normală şi că Helen îl consideră un tip de toată isprava. Nu ştie exact de unde i se trage asta.

În săptămânile de când s-au despărţit, e-mailurile lui către Marianne au devenit tot mai lungi. A

început să le schiţeze pe telefon în momentele de respiro, când îşi aşteaptă hainele la spălătorie sau când rămâne treaz la motel, în nopţile în care nu poate adormi din pricina căldurii. Citeşte schiţele acelea de mai multe ori, revizuind toate elementele specifice prozei, mutând subordonatele pentru ca propoziţiile să se întrepătrundă corect, armonios. Atunci când scrie, timpul i se pare lent şi dilatat, când, de fapt, trece foarte repede, şi nu de puţine ori şi-a ridicat privirea doar ca să constate că s-au scurs câteva ore bune. N-ar putea explica ce anume îl fascinează atât de mult la e-mailurile către Marianne, dar nu simte că ar fi vorba despre vreun lucru necuviincios. Experienţa scrierii lor pare o expresie a unui principiu mai larg, fundamental, ceva care ţine de identitatea lui, sau ceva încă mai abstract, având legătură cu viaţa însăşi. De curând, în micul lui jurnal gri, a notat: „idee pentru o poveste relatată numai prin e-mailuri". Apoi a tras o linie deasupra, hotărând că ar fi doar un artificiu. Se descoperă adesea ştergând lucruri din jurnal, de parcă şi-ar imagina că, în viitor, cineva i-ar analiza frazele cu atenţie, de parcă ar vrea ca persoana aceea din viitor să ştie care idei i s-au părut bune şi care mai puţin.

Corespondenţa lui cu Marianne include o mulţime de linkuri către articole şi reportaje. În momentul de faţă, amândoi sunt preocupaţi de ştirile despre Edward Snowden, Marianne datorită interesului ei faţă de arhitectura supravegherii la nivel mondial, iar Connell, din cauza dramei personale a tânărului. Citeşte toate speculaţiile Online, urmăreşte înregistrările video neclare de la Aeroportul Şeremetievo. El şi Marianne pot vorbi

despre asta numai prin e-mail, folosind aceleaşi tehnologii de comunicare despre care ştiu acum că sunt supravegheate, şi uneori pare că relaţia lor a fost 164

prinsă într-o reţea complexă a puterii de stat, că reţeaua este, în sine, o formă de inteligenţă care îi include pe amândoi şi sentimentele pe care şi le poartă. Am impresia că agentul NSA care citeşte e-mailurile astea îşi face o părere greşită despre noi, i-a scris odată Marianne. Nu ştie, probabil, că nu m-ai invitat la banchetul liceului.

Ea îi povesteşte pe larg despre casa în care se află, cu Jamie şi Peggy, aproape de Trieste. Ce se întâmplă acolo, cum se simte, cum presupune că se simt ceilalţi, ce mai citeşte, la ce se gândeşte. El îi relatează despre oraşele vizitate, incluzând uneori câte-un paragraf în care descrie un anumit loc sau o anumită scenă. I-a scris cum a ieşit din staţia de metrou SchonleinstraEe şi a descoperit că afară era complet întuneric, despre frunzele copacilor care se unduiau deasupra ca nişte degete fantomatice, despre zgomotul din baruri, despre mirosul de pizza şi gaze de eşapament. I se pare important să exprime o experienţă în cuvinte, ca şi cum ar captura-o într-un borcan şi aceasta n-ar mai putea să-l părăsească niciodată. Cândva, îi destăinuise Mariannei că scrisese nişte povestiri, iar acum ea nu mai înceta să i le ceară, ca să le citească. Dacă sunt la fel de bune ca e-mailurile tale, trebuie să fie superbe, i-a scris. A fost măgulit de asta, dar i-a răspuns sincer: Nu, nu sunt la fel de bune.

Elaine, Niall şi Connell au stabilit să ia trenul de la Viena spre Trieste, ca să-şi petreacă ultimele câteva zile în casa de vacanţă a Mariannei, înainte să se întoarcă toţi la Dublin, cu avionul. S-a luat în calcul şi o excursie de o zi la Veneţia. Aseară, cu rucsacurile în spinare, s-au urcat în tren, iar Connell i-a trimis un SMS Mariannei: ar trebui să ajungem mâine după-amiază, n-o să am timp să-ţi răspund cum trebuie la e-mail până atunci. Aproape că nu mai are haine curate. Poartă un tricou gri, blugi negri şi nişte tenişi cândva

albi. În rucsac: diverse ţoale cam jegoase, un tricou alb, proaspăt, o sticlă de plastic pentru apă, lenjerie, un încărcător pentru telefon, paşaportul, două cutii de paracetamol, un exemplar foarte rufos dintr-un roman de James Salter, iar pentru Marianne, o ediţie cu poeme alese ale lui Frank O'Hara, pe care a găsit-o într-o librărie de limbă engleză din Berlin. Un caiet gri cu copertă moale.

Elaine îl înghionteşte pe Niall, până când capul lui alunecă de pe pernă, iar atunci deschide ochii. Întreabă cât e ceasul şi unde sunt, Elaine îi spune. Apoi Niall îşi împreunează degetele şi îşi întinde braţele în faţă. Încheieturile îi trosnesc uşor. Connell se uită pe geam, cercetând peisajul pe lângă care trec rapid: nuanţe uscate de galben şi verde, panta portocalie a unui acoperiş de ţiglă, o fereastră care străluceşte în soare.

Bursele studenţeşti au fost anunţate în aprilie. Rectorul a ieşit pe treptele sălii de examene şi a citit lista beneficiarilor. Cerul era extrem de

albastru în dimineaţa aceea, un adevărat delir, ca gheaţa aromatizată. Connell purta jacheta lui de fiecare zi, iar Helen îl ţinea de braţ. Când a venit rândul celor de la Engleză, s-au auzit patru nume, în ordine alfabetică, iar ultimul a fost: Connell Waldron. Helen l-a îmbrăţişat. Asta a fost tot, rectorul i-a rostit numele şi a trecut mai departe. El a aşteptat în piaţetă până când s-au anunţat bursele colegilor de la Istorie şi Ştiinţe Politice şi, când a auzit numele Mariannei, s-a uitat în jur după ea. I-a văzut pe nişte prieteni ai ei felicitând-o entuziast, chiar aplaudând-o. Şi-a băgat mâinile în buzunare. Abia la auzul numelui Mariannei şi-a dat seama cât de real era totul, într-adevăr el câştigase bursa, amândoi câştigaseră. Nu-şi aminteşte prea bine ce s-a întâmplat pe urmă. Ştie că a sunat-o pe Lorraine, care a *166*

rămas iară cuvinte la telefon, în stare de şoc, apoi a murmurat: O, Doamne Dumnezeule, slavă Ţie!

Bucuroşi, Niall şi Elaine i s-au alăturat, bătându-l pe spate şi numindu-l „un nenorocit de tocilar perfect”. Connell râdea fără să ştie prea bine de ce, poate doar fiindcă atât de mult entuziasm cerea un gen de manifestare, şi desigur că nu voia să plângă. În seara aceea, toţi noii bursieri au fost nevoiţi ca, puşi la patru ace, să participe la un dineu în sala de mese. Connell a împrumutat un frac de la un coleg, nu-i venea foarte bine, iar la cină s-a simţit stânjenit, încercând să poarte o conversaţie cu profesorul de engleză care şedea lângă el. Ar fi vrut să fie cu Helen, cu prietenii lui, nu cu oamenii aceia pe care nu-i mai văzuse niciodată şi care nu ştiau nimic despre el.

Acum, totul pare posibil mulţumită bursei. Chiria e plătită, taxele şcolare la fel, are o masă gratuită în fiecare zi la facultate. Aşa s-a făcut că şi-a permis să-şi petreacă jumătate din vară călătorind prin Europa, risipind bani cu atitudinea nonşalantă a unui om bogat. A explicat asta, sau a încercat să explice, în e-mailurile către Marianne. Pentru ea, bursa a fost un imbold pentru stima de sine, o confirmare fericită a ceea ce crezuse mereu despre ea însăşi: că e specială. Connell n-a ştiut niciodată cu adevărat dacă să creadă asta despre el, nici acum nu ştie. Pentru el, bursa e ceva cu un impact material enorm, e ca un vas de croazieră uriaş care tocmai a apărut la orizont de nicăieri – şi, brusc, poate să facă studii post-universitare gratuite, dacă vrea, să locuiască la Dublin, dacă vrea, să nu mai aibă grija chiriei până când termină facultatea. Dintr-odată, poate să-şi petreacă o după-amiază la Viena admirându-l pe Vermeer în *Alegoria picturii* şi, dacă vrea, poate să-şi cumpere un pahar cu bere rece după aceea. E ca şi cum un lucru despre care toată viaţa a presupus că

ar fi doar un fundal vopsit s-a dovedit real: oraşele din ţări străine sunt reale, operele de artă celebre sunt reale, sistemele de metrou, rămăşiţele Zidului Berlinului. Asta sunt banii, substanţa care face lumea să devină reală. E ceva extrem de depravat şi de sexy aici.

Ajung la casa Mariannei pe la ora trei, în căldura de cuptor a după-amiezii. Arbuştii din faţa porţii freamătă de insecte, iar o pisică roşcovană stă tolănită pe capota unei maşini, pe partea cealaltă a străzii. Prin gard, Connell vede casa, exact cum

arăta în fotografiile pe care i le trimisese ea, o faţadă de piatră şi ferestre cu obloane albe. Vede masa din grădină, cu două ceşti abandonate pe ea. Elaine apasă butonul soneriei şi, după câteva secunde, cineva apare din spatele casei. Este Peggy. În ultima vreme, Connell a devenit convins de faptul că Peggy nu-l place, şi îşi dă seama că-i urmăreşte purtările ca să descopere dovezi. Nici el n-o place, niciodată n-a plăcut-o, dar asta nu i se pare relevant. Ea vine în grabă spre poartă, cu sandalele lipăind pe pietriş. Căldura îi bate în ceafă lui Connell, e precum senzaţia că o pereche de ochi te priveşte insistent. Peggy descuie poarta şi îi invită înăuntru, zâmbind şi spunând *ciao, ciao.* **Poartă o rochie scurtă din material de blugi şi nişte ochelari negri, imenşi. Merg cu toţii pe pietriş spre casă, Niall ducând şi rucsacul lui Elaine, pe lângă al său. Pescuind un set de chei din buzunarul rochiei, Peggy descuie uşa intrării din faţă.**

Pe hol, o arcadă de piatră acoperă câteva trepte. Le coboară. Bucătăria e o încăpere lungă, cu gresie de culoarea teracotei, dulapuri albe şi o masă aşezată lângă uşile mari, bine luminate, care dau spre grădină. Marianne este afară, în grădina din spate, printre cireşi, cu un coş de rufe în braţe. Poartă o rochie albă, cu bretelele petrecute pe după gât, şi

are pielea bronzată. Tocmai pune rufele la uscat. Aerul de afară e neclintit, iar hainele atârnă acolo în culori umede, fără să se mişte. Apoi Marianne apasă pe clanţă, şi atunci îi vede înăuntru. Toate astea par să se deruleze foarte lent, deşi trec numai câteva secunde. Când deschide uşa, aşezând coşul pe masă, Connell simte un fel de durere plăcută în

gât. Rochia Mariannei e imaculată, iar Connell îşi dă seama cât de nespălat probabil că arată el, mai ales că n-a făcut duş de când au plecat de la hostel, ieri dimineaţă.

Bună, zice Elaine.

Marianne zâmbeşte şi spune *ciao,* de parcă s-ar lua pe sine în derâdere, o sărută pe obraz pe Elaine, apoi pe Niall, îi întreabă cum au călătorit, iar Connell rămâne acolo nemişcat, copleşit de o senzaţie care ar putea să denote epuizare totală, o epuizare care s-a acumulat de-a lungul săptămânilor din urmă. Simte mirosul rufelor spălate. De aproape, vede că Marianne are braţele uşor pistruiate, iar umerii îi sunt de un roz pal. După un moment, se întoarce spre el, îl sărută pe obraji. Privindu-l în ochi, spune: Hei, salut! Connell percepe un interes aparte în expresia ei, ca şi cum ar aduna informaţii despre sentimentele lui, ceva ce au învăţat amândoi să facă de-a lungul timpului, ca un limbaj numai de ei ştiut. Îşi simte faţa încingându-i-se când ea îl priveşte, dar nu vrea să se uite într-altă parte. Şi el poate culege informaţii de pe figura ei. Deduce că ar dori să-i vorbească despre ceva.

Bună, zice Connell.

Marianne a acceptat o ofertă de a-şi petrece al treilea an de facultate în Suedia. Va pleca în septembrie şi, dacă nu va reveni de Crăciun, Connell ar putea să n-o mai vadă până în luna iunie a anului următor. Prietenii îi spun că-i va fi dor de ea, însă deocamdată aşteaptă cu nerăbdare să vadă cât de

intensă va fi corespondenţa lor cât timp va fi departe.

Acum se uită în ochii ei reci, care lasă loc oricărei interpretări, şi se gândeşte: Bine, o să-mi fie dor de ea. Are sentimente contradictorii în privinţa asta, ca şi cum s-ar simţi infidel, fiindcă îi place cum arată ea sau cum se simte în preajma ei. Nu e sigur ce le este permis prietenilor să le placă unul la celălalt.

Într-o serie de e-mailuri pe care le-au schimbat de curând în legătură cu prietenia lor, Marianne şi-a exprimat sentimentele vorbind mai ales despre interesul ei intens faţă de opiniile şi convingerile lui Connell, despre curiozitatea pe care o simte faţă de viaţa lui şi despre tendinţa de a-i cere părerea ori de câte ori se simte nehotărâtă în vreo privinţă. Connell a vorbit mai degrabă despre identificarea lui cu persoana ei, despre impulsul de a o susţine şi de a suferi odată cu ea, despre capacitatea lui de a-i percepe şi înţelege motivaţiile. Marianne a socotit că asta ar putea avea legătură cu rolurile bărbaţilor şi ale femeilor, în general. Eu cred că te plac pur şi simplu ca persoană, a răspuns el defensiv. Asta e foarte drăguţ din partea ta, i-a scris ea pe urmă.

Acum, Jamie coboară treptele din spatele lor, şi cu toţii se întorc să-l salute. Connell dă scurt din cap, abia ridicându-şi bărbia. Jamie îi zâmbeşte ironic şi-i spune: Arăţi cam prăfuit, amice. Pentru Connell, Jamie a devenit un obiect continuu al dispreţului şi batjocurii, asta de când e iubitul Mariannei. La câteva luni după ce i-a văzut prima dată împreună, a avut fantezia obsesivă de a-i zdrobi ţeasta, până

când capul lui Jamie ar fi căpătat textura unui ziar ud. Odată, după ce au stat de vorbă la o petrecere, Connell a părăsit clădirea şi a lovit atât de tare cu pumnul într-un zid de cărămidă, că mâna a început să-i sângereze. Cumva, Jamie e şi plictisitor, şi ostil în acelaşi timp, mereu căscând şi dându-şi ochii peste cap atunci când trebuie să-i asculte pe alţii. Şi totuşi, Connell

n-a mai cunoscut pe nimeni care să fie într-atât de sigur pe sine ca Jamie, iar asta fără efort. Nimic nu-l şochează. Nu pare capabil de vreun conflict intern. Connell şi-l închipuie sugrumând-o pe Marianne cu mâinile goale şi simţindu-se cât se poate de relaxat în tot acest timp, ceea ce, din câte spune ea, cam aşa şi este.

Marianne pune apă la fiert pentru cafea, în timp ce Peggy feliază pâinea şi aranjează pe farfurii nişte şuncă de Parma. Elaine le povesteşte despre antichităţile lui Niall şi Marianne râde generos, nu fiindcă relatarea ar fi amuzantă, ci pentru a o face pe Elaine să se simtă bine-venită. Peggy le împarte farfuriile, iar Marianne atinge umărul lui Connell şi îi întinde o ceaşcă de cafea. Datorită rochiei albe şi a ceştii mici, albe, de porţelan, îi vine să-i zică: Arăţi ca un înger. N-ar fi fost un lucru care s-o supere nici măcar pe Helen, dacă l-ar fi auzit spunându-l, dar oricum nu poate să vorbească astfel de faţă cu alţii, să se dedea la excentricităţi drăgăstoase. Îşi bea cafeaua, mănâncă nişte pâine. Cafeaua e foarte fierbinte şi amară, pâinea e proaspătă şi fragedă. Începe să se simtă obosit.

După prânz, urcă să facă un duş. Sunt patru dormitoare, aşa că are camera lui, cu o fereastră glisantă imensă ce dă spre grădină. După duş, îmbracă singurele haine acceptabile rămase: un tricou simplu, alb, şi blugii pe care îi are de pe vremea liceului. Părul îi e încă ud. Îşi simte mintea clară – efectul cafelei, al apei cu presiune mare de la duş, al bumbacului răcoros pe piele. Îşi aruncă pe umeri prosopul umed şi deschide fereastra. Cireşele se anină în pomii de un verde-închis asemenea unor cercei. Se gândeşte o dată sau de două ori la fraza asta. O va include într-un e-mail către Marianne, dar sigur că ar fi aiurea să-i trimită e-mailuri cât timp ea e la parter. Helen poartă cercei, de obicei unii din

aur, de forma unor inele mici. Îşi dă voie să viseze puţin la ea, oricum ceilalţi sunt jos. Se gândeşte la Helen şezând întinsă pe spate. Ar fi trebuit să se gândească la asta sub duş, dar fusese prea vlăguit. Mda, trebuie să afle parola de la Wi-Fi din casa asta.

Precum Connell, şi Helen a fost populară în şcoală. Încă se străduieşte să păstreze legătura cu prietenii de demult şi cu toţi membrii familiei, ţinând minte zile de naştere ori postând instantanee nostalgice pe Facebook. Răspunde mereu la invitaţiile la petreceri, unde ajunge la timp, fotografiază mereu grupurile de musafiri, iar şi iar, până când reuşeşte o poză care mulţumeşte pe toată lumea. Cu alte cuvinte, e o persoană de treabă, şi Connell începe să înţeleagă că, de fapt, îi plac persoanele de treabă, chiar vrea să devină una dintre ele. Helen a mai avut o relaţie serioasă înaintea lui, cu un tip pe nume Rory, de care s-a despărţit în primul

an de facultate. Acum, acesta e student la UCD[5], prin urmare Connell nu l-a întâlnit niciodată, dar s-a uitat prin fotografiile lui de pe Facebook. Nu arată complet diferit de Connell în ce priveşte statura şi culoarea tenului, însă, cumva, pare nătâng şi demodat. Odată, a recunoscut faţă de Helen că îi căutase numele pe internet, la care ea l-a întrebat ce impresie i-a făcut.

Nu ştiu, a răspuns Connell. N-aş zice că pare cool, nu-i aşa?

Ei i s-a părut foarte amuzant. Erau întinşi în pat, Connell ţinându-şi un braţ pe după umerii ei.

Ăsta-i genul tău? îţi plac tipii care nu sunt cool? a întrebat-o.

Tu să-mi spui.

De ce, eu nu sunt cool?

Mie aşa mi se pare, a răspuns Helen. Şi zic asta fără răutate, mie nu-mi plac persoanele cool.

Connell s-a ridicat puţin, ca s-o privească mai atent.

Pe bune? s-a mirat el. Nu mă simt jignit, dar, sincer, îmi închipuiam că sunt destul de cool.

Totuşi, ai un aer provincial...

Serios? Cum adică?

De pildă, ai cel mai pronunţat accent de Sligo pe care l-am auzit.

---

[5] University College Dublin. *(N. red.).*

Nu-i adevărat. Nu pot să cred aşa ceva. Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum. Chiar am?

Helen râdea încă. El i-a mângâiat abdomenul, hlizindu-se ca pentru sine, iar asta fiindcă reuşise s-o facă pe ea să râdă.

De multe ori, abia dacă înţeleg ce spui, a continuat ea. Din fericire, eşti genul de om puternic şi tăcut.

Atunci a trebuit să râdă şi el de-a binelea. Helen, ce rea eşti! i-a zis.

Ea şi-a aşezat o mână sub ceafa. Chiar crezi sincer că eşti cool? l-a întrebat.

De, acum nu mă mai cred.

Ea a zâmbit ca pentru sine. Bine, a spus. Mă bucur că nu

eşti.

Helen a întâlnit-o pe Marianne pentru prima dată în februarie, pe Dawson Street. Connell şi Helen se plimbau ţinându-se de mână, când el a zărit-o pe Marianne ieşind din Hodges Figgis[6], cu o beretă neagră pe cap. A, bună, a zis el cu o voce înecată de durere. S-a gândit să dea drumul mâinii lui Helen, dar nu s-a simţit în stare. Bună, a răspuns Marianne. Tu trebuie să fii Helen. Apoi, cele două femei au [2] **purtat o conversaţie intelectuală, extrem de amabilă, în timp ce Connell a rămas**

---

[6] Librărie din Dublin, menţionată şi în romanul *Ulise* al lui James Joyce. *(N. trad.).*

lângă ele cuprins de panică, ţintind cu privirea diverse obiecte dimprejur.

După aceea, Helen l-a întrebat: Vasăzică, tu şi Marianne aţi fost întotdeauna doar prieteni, sau...? Ajunseseră în camera lui, lângă Pearse Street. Afară, autobuzele treceau prin faţa ferestrei şi proiectau o coloană de lumini galbene pe uşa dormitorului.

Mda, mai mult sau mai puţin, a bâiguit el. N-am fost niciodată împreună oficial, ca să zic aşa.

Dar aţi avut relaţii intime.

Mda, oarecum. Nu... De fapt, ba da. Contează?

Nu, eram doar curioasă, a răspuns Helen. A fost ceva ocazional, fără obligaţii?

Mda, ceva gen. În clasa a douăsprezecea şi apoi, încă o vreme, anul trecut. N-a fost o chestie serioasă.

Helen i-a zâmbit. El îşi zgâria buza de jos cu dinţii, un gest pe care şi-a amintit să şi-l reprime abia după ce ea îl remarcase.

Arată ca şi cum ar urma Facultatea de Arte, a comentat Helen. Bănuiesc că ţi se pare foarte şic.

Connell a râs puţin, uitându-se în podea. Nu, nimic de genul ăsta, a spus. Ne ştim de când eram copii.

Nu-i nevoie să apară ca o ciudăţenie faptul că e „fosta ta", a zis Helen.

Nu e „fosta mea”. Suntem doar prieteni.

Dar înainte să fiţi prieteni...

Păi, n-a fost iubita mea, a întrerupt-o Connell.

Totuşi, ai făcut sex cu ea.

El şi-a cuprins întreaga faţă cu mâinile. Helen a râs.

După aceea, Helen a părut ferm hotărâtă să devină prietenă cu Marianne, ca pentru a dovedi ceva. Atunci când se

întâlneau la petreceri, Helen se ducea la ea să o complimen-teze, admirându-i părul sau îmbrăcămintea, iar Marianne încuviinţa vag din cap şi apoi continua prin a-şi exprima vreo opinie pertinentă despre raportul privind Magdalene Laundry' sau despre cazul Denis O’Brien". Obiectiv vorbind, lui Connell i se păreau interesante părerile Mariannei, dar înţelegea şi că dorinţa ei de a le exprima pe larg, în detrimentul unor conversaţii mai lejere, nu era apreciată de toată lumea. Într-o seară, după o discuţie despre situaţia din Israel ce nu se mai sfârşea, Helen a devenit irascibilă şi, pe drumul spre casă, i-a spus lui Connell că Marianne i se pare „absorbită de sine”.

Pentru că vorbeşte atât de mult pe teme politice? a întrebat Connell. Totuşi, n-aş zice că asta înseamnă c-ar fi absorbită de sine.

Helen a ridicat din umeri, dar a inspirat adânc, semn că nu-i plăcea interpretarea lui.

Aşa era şi în liceu, a adăugat el. Însă nu se dă mare, chiar o interesează lucrurile alea.

Realmente îi pasă de tratativele de pace israeliene?

Uimit, Connell a răspuns simplu: Da. Iar după câteva secunde în care au mers unul lângă altul în linişte, a adăugat: Şi mie, ca să fiu sincer. Mi se pare un lucru important. Helen a oftat zgomotos. El a fost surprins că ea a oftat în modul acela iritat, întrebându-se dacă nu cumva băuse cam mult. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept. Fără a avea intenţia de a-i face morală, Connell a continuat: Bineînţeles că n-o să salvăm Orientul Mijlociu dezbătând problema la un party.

* Aziluri administrate de ordinul romano-catolic, care au funcţionat în secolele XVIII-XX şi în care condiţiile erau foarte dure, femeile de acolo fiind supuse, printre altele, la muncă forţată. *(N. trad.)*

** Om de afaceri irlandez, aflat între primii 200 de miliardari din lume în 2015 şi cel mai bogat cetăţean irlandez din naştere. *(N. trad.)*

Cred totuşi că Marianne reflectează din plin la chestiunile astea.

Nu eşti de părere că ar putea s-o facă doar ca să i se dea atenţie? a întrebat Helen.

El s-a încruntat, făcând un efort conştient de a da impresia că meditează. Pe Marianne o interesa atât de puţin ce gândeau oamenii despre ea, era atât de sigură pe propria percepţie despre sine, încât cu greu ai fi putut să ţi-o imaginezi cerşind, în orice fel,

vreo atenţie. De fapt, din câte ştia Connell, nu se plăcea în totalitate, dar aprecierile venite din partea altora i se păreau la fel de irelevante ca dezaprobarea de care avusese parte în timpul liceului.

Sincer? a zis el. Nu cred.

Atenţia pe care i-o acorzi tu pare să-i placă destul de mult.

Connell a tăcut. Abia atunci a înţeles de ce Helen era aşa de supărată şi de ce nu încerca să-şi disimuleze nervozitatea. Lui nu i se păruse că Marianne îl tratase preferenţial, deşi îl asculta mereu când vorbea, un gest de curtoazie pe care, uneori, nu-l făcea faţă de alţii. Connell a întors capul, uitân-du-se după o maşină care trecuse.

N-am observat asta, a spus în cele din urmă.

Spre uşurarea lui, Helen a renunţat la temă, lansându-se, totuşi, într-o critică mai generală a purtărilor Mariannei.

De fiecare dată când o vedem la un party, flirtează cu vreo zece ţipi, a zis Helen. Dacă nici asta nu înseamnă că tânjeşte după aprobarea bărbaţilor...

Bucuros că nu mai era el cel luat în vizor, Connell a zâmbit: Mda. În liceu se purta cu totul altfel.

Vrei să zici că nu se purta ca o târfuliţă? a aruncat Helen.

Simţindu-se brusc încolţit şi regretând că lăsase garda jos, Connell a tăcut din nou. Ştia că Helen era

o persoană cumsecade, însă uneori uita cât de tradiţionale îi erau valorile. 176

După o vreme, a spus stânjenit: Uite, e prietena mea, OK? Nu vorbi aşa despre ea. Helen n-a răspuns, dar şi-a ridicat braţele încrucişate mai sus, pe piept. Ce-i drept, nu fusese replica potrivită. Mai târziu, Connell s-a întrebat dacă într-adevăr îi luase apărarea Mariannei sau se apăra pe sine de o acuzaţie implicită cu privire la propria sexualitate, cum că ar fi fost contaminat în vreun fel, că ar fi avut dorinţe moralmente inacceptabile.

Acum, adevărul nemărturisit este că Helen şi Marianne nu se plac prea mult. Au personalităţi diferite. Connell crede că trăsăturile sale compatibile într-un grad înalt cu Helen sunt cele mai mari calităţi ale lui: devotamentul, viziunea practică, dorinţa de a fi un om bun. Când e cu Helen, nu are sentimente de care să-i fie ruşine, nu se trezeşte spunând lucruri stranii în timpul actului sexual, nu are senzaţia permanentă că nu-şi găseşte locul, că niciodată nu va aparţine vreunui loc.

Marianne are o sălbăticie care l-a molipsit şi pe el o vreme, făcându-l să simtă că erau la fel, că sufereau de aceeaşi rană spirituală imposibil de numit şi că niciunul dintre ei nu ar fi putut să-şi găsească locul în lume. Însă el n-a fost niciodată la fel de vătămat ca Marianne, atât că ea îl făcea să se simtă astfel.

Într-o seară, o aştepta pe Helen la facultate, în faţa corpului de clădire dedicat cluburilor studenţeşti. Ea venea de la sala de gimnastică, din cealaltă parte a

campusului, şi urmau să ia împreună autobuzul către locuinţa ei. Connell stătea pe trepte, uitându-se la ecranul telefonului, când uşa din spatele lui s-a deschis, şi deodată au ieşit o mulţime de studente şi studenţi, îmbrăcaţi în rochii şi costume de seară, râzând şi vorbind laolaltă. În lumina de pe holul din spatele lor, li se vedeau numai siluetele, aşa că a durat puţin până când

a recunoscut-o pe Marianne. Purta o rochie lungă, închisă la culoare, şi avea părul ridicat în vârful capului, ceea ce îi sublinia gâtul zvelt. Cu o expresie familiară, Marianne i-a surprins privirea. Hei, bună, a zis ea. Connell nu-i cunoştea pe însoţitorii ei, doar presupunea că trebuie să fi fost colegii de la un cerc de dezbateri. Bună, i-a răspuns. Cum s-ar putea oare ca sentimentele lui pentru ea să fie măcar asemănătoare cu sentimentele pe care le nutrea faţă de alţii? Dar unele dintre aceste sentimente veneau din cunoaşterea puterii teribile pe care o avusese asupra ei, pe care o avea încă şi pe care nu credea că o va pierde vreodată.

Atunci a sosit Helen. El a observat-o numai când l-a strigat. Era echipată în colanţii de sport şi tenişi, ducea rucsacul de sală pe un umăr, iar pelicula de transpiraţie de pe fruntea ei se desluşea în lumina străzii. A simţit un val imens de dragoste pentru Helen, dragoste şi înţelegere, aproape compasiune. Ştia că locul lui era alături de ea. Ceea ce aveau împreună era ceva normal, aveau o relaţie salubră. Viaţa pe care o trăiau era o viaţă corectă.

Luându-i rucsacul de pe umăr, a ridicat o mână să-şi ia la revedere de la Marianne. Ea nu i-a răspuns în

acelaşi fel, doar a dat scurt din cap. Distracţie plăcută! i-a urat Helen, înainte de a porni spre staţia de autobuz. După aceea, Connell s-a simţit trist pentru Marianne, trist că nimic din viaţa ei nu a părut cu adevărat sănătos, trist că fusese nevoit să-i întoarcă spatele. Ştia că asta o îndurerase. Într-un fel, era trist şi pentru el însuşi. În autobuz, a continuat să o vadă în minte aşa cum stătuse în prag, cu lumina în spate: cât de elegant arăta, cât de fermecătoare era şi ce expresie subtilă afişase când îi întâlnise privirea. Dar el nu putea să fie ceea ce şi-ar fi dorit ea. După o vreme, şi-a dat seama că Helen îi spunea nişte

lucruri, aşa că a încetat să se gândească la toate astea şi a început s-o asculte.

Pentru cină, Peggy a gătit paste, iar acum mănâncă toţi la masa rotundă din grădină. Cerul este de un albastru spălăcit, neted şi simplu ca mătasea. Marianne aduce din casă o sticlă de vin spumos rece, cu picăturile de condens scurgându-se pe suprafaţă ca sudoarea, şi îl roagă pe Niall s-o deschidă. Marianne e foarte pricepută şi sociabilă în astfel de ocazii, de parc-ar fi soţia unui diplomat. Locul lui Connell se află între al ei şi al lui Peggy. Dopul sare peste gardul grădinii şi aterizează undeva unde nu poate fi văzut. O spumă albă se revarsă peste buza sticlei şi Niall îi toarnă din vin lui Elaine. Paharele sunt largi şi deloc adânci, asemenea unor farfurioare. Jamie şi-l întoarce pe al lui cu fundul în sus şi spune: Nu avem pahare de şampanie?

Dar sunt chiar pahare de şampanie, zice Peggy.

Nu, eu mă refer la cele înalte, explică Jamie.

A, te gândeşti la paharele lungi şi subţiri, spune Peggy. Astea sunt cupe de şampanie.

Helen ar râde auzind o astfel de conversaţie şi, gândin-du-se cât de mult ar râde ea, Connell zâmbeşte. Marianne intervine: Nu-i o chestiune de viaţă şi de moarte, OK? Peggy îşi umple paharul şi dă mai departe sticla.

Eu ziceam că astea nu sunt de şampanie, insistă Jamie.

Ce filistin eşti! îi aruncă Peggy.

Eu, filistin? se miră el. Bem şampanie din castronele pentru sos.

Niall şi Elaine izbucnesc în râs, iar Jamie zâmbeşte, având impresia că a făcut o glumă bună. Marianne îşi atinge uşor pleoapa cu vârful degetului, ca pentru a înlătura un fir de praf.

Sunt nişte pahare de şampanie de modă veche, zice Marianne. Au fost ale tatălui meu. Du-te în casă şi ia-ţi unul înalt, dacă ţii neapărat, sunt mai multe în dulapul de deasupra chiuvetei.

Ironic, Jamie face ochii mari şi zice: Ah, nu mi-am dat seama că am atins un punct nostalgic pentru tine. Marianne aşază sticla în mijlocul mesei şi nu comentează. Connell n-a auzit-o niciodată pe Marianne pomenindu-l pe tatăl ei aşa într-o conversaţie obişnuită. Nimeni altcineva de la masă nu pare să aibă habar; Elaine poate nici nu ştie că

tatăl Mariannei a murit. Connell încearcă să surprindă privirea fetei, însă nu izbuteşte.

Pastele sunt delicioase, spune Elaine.

O, mă bucur, răspunde Peggy. Foarte *al dente,* **nu-i aşa? Poate prea** *al dente.*

Cred că sunt numai bune, zice Marianne.

Connell gustă un pic de vin, care în gură i se transformă în spumă, apoi dispare ca şi cum n-ar fi fost. Jamie începe să povestească ceva hazos despre unul dintre prietenii lui, care face un stagiu de vară la Goldman Sachs. Connell îşi termină vinul şi, discret, Marianne îi umple din nou paharul. Mersi, spune el încet. Mâna ei întârzie o secundă în aer, ca şi cum ar urma să-l atingă, dar n-o face.

În dimineaţa de după anunţarea burselor, Connell şi Marianne au mers la ceremonia de depunere a jurământului. Ea petrecuse cu o seară înainte şi părea mahmură – singurul lucru care lui i-a făcut plăcere, pentru că, altfel, ceremonia era îngrozitor de formală, trebuiau să poarte robe şi să recite anumite chestii în latină. După aceea, s-au dus împreună să ia micul dejun la o cafenea de lângă facultate. Au stat afară, la o masă aşezată pe trotuar, astfel că pe lângă ei se vânturau

oameni care duceau sacoşe de cumpărături în mâini şi vorbeau tare la telefon. Marianne a băut numai o cafea neagră şi şi-a comandat un croasant, pe care nu l-a terminat. Connell a înfulecat o omletă mare

cu brânză şi şuncă, două felii de pâine cu unt şi un ceai cu lapte.

Marianne a spus că e îngrijorată din cauza lui Peggy, singura dintre ei trei care nu primise bursă. A zis că îi va fi greu. Connell a inspirat şi a tăcut. Peggy n-avea nevoie de subvenţie pentru studii, nici de cazare gratuită în campus, fiindcă locuia acasă, în Blackrock, iar părinţii ei erau amândoi medici. Însă Marianne se încăpăţâna să vadă bursele ca pe o chestiune ţinând de sentimentele personale, nu ca pe un aspect de natură economică.

În orice caz, mă bucur pentru tine, a spus ea.

Şi eu mă bucur pentru tine.

Dar tu o meriţi mai mult.

Connell şi-a ridicat privirea spre ea. S-a şters la gură cu şerveţelul. Te referi la partea financiară? a întrebat.

O! a exclamat Marianne. De fapt, am vrut să spun că eşti un student mai bun.

S-a uitat critic spre croasant. El i-a urmărit privirea.

Dar, evident, şi din punct de vedere financiar, a continuat ea. Adică, e o prostie că nu cercetează şi mijloacele studenţilor atunci când oferă bursele.

Suntem din clase sociale foarte diferite...

Eu nu prea mă gândesc la asta, a zis Marianne. Apoi, repede, a adăugat: Scuze, am vorbit ca o

ignorantă. Poate că ar trebui să mă gândesc mai mult.

Nu mă consideri prietenul tău din clasa muncitoare?

Ea a afişat un zâmbet care semăna mai curând a grimasă: Sunt conştientă de faptul că am ajuns să ne cunoaştem fiindcă mama ta lucrează pentru maică-mea. Şi mai cred că

Denise nu e un angajator bun, probabil că n-o plăteşte grozav pe Lorraine.

Nu, o plăteşte cu curu.

Connell a tăiat o felie subţire din omletă. Oul avea o consistenţă mai cauciucată decât i-ar fi plăcut lui.

Mă mir că subiectul ăsta n-a mai apărut în discuţiile noastre până acum, a zis ea. Te înţeleg perfect dacă mă dispreţuieşti.

Nu, nu te dispreţuiesc. De ce aş face-o?

Şi-a lăsat deoparte furculiţa şi cuţitul şi s-a uitat la ea. Marianne avea o expresie anxioasă pe chip.

Mă simt aiurea când vine vorba despre chestiile astea, a continuat el. Mă simt aiurea înţolit la costum şi recitând ceva în latină. Ştii, aseară, la dineu, cei care ne serveau erau studenţi. Lucrează ca să se întreţină pe durata studiilor, în timp ce noi stăm acolo şi mâncăm gratuit ce ne pun ei în faţă. Nu e oribil?

Sigur că e. Toată ideea de „meritocraţie", sau cam aşa ceva, mi se pare malefică, ştii că asta-i părerea

mea. Dar ce ar trebui să facem? Să dăm înapoi banii de bursă? Nu văd ce-am realiza.

Ei bine, întotdeauna e uşor să găseşti motive pentru care să nu întreprinzi un lucru.

Ştii că nici tu n-ai renunţa la bursă, aşa că nu mă face pe mine să mă simt vinovată, a zis Marianne.

Apoi au continuat să mănânce. Parcă purtau o discuţie în contradictoriu în care ambele părţi aveau dreptate, iar ei îşi aleseseră punctul de vedere mai mult sau mai puţin întâmplător, asta doar ca discuţia să poată merge mai departe. Un pescăruş a aterizat la poalele unui stâlp de iluminat din apropiere, cu penele arătând minunat de curate şi de moi.

Trebuie să-ţi fie clar în minte cum ar arăta o societate bună, a adăugat Marianne. Iar dacă crezi că oamenii ar trebui să poată merge la facultate, să obţină diplome în Limba engleză, n-ar fi cazul să te simţi vinovat că şi tu faci aşa, fiindcă ai tot dreptul.

Asta e OK pentru tine, tu nu te simţi vinovată de nimic.

Ea a început să scotocească în poşetă, căutând ceva. Fără să se gândească prea mult, a întrebat: Aşa mă vezi tu?

Nu, a răspuns Connell. Apoi, nefiind deloc sigur cât de vinovată se considera Marianne în general, a adăugat: Habar n-am. Ar fi trebuit să ştiu că, dacă vin la Trinity, aşa o să fie. Mă uit la toate lucrurile

astea legate de bursă şi mă gândesc: Doamne, ce-ar zice lumea din liceu?

O secundă, ea nu a răspuns. Într-un mod neclar, el simţise că s-a exprimat incorect, dar nu-şi dădea seama în ce punct. Adevărul este, a spus Marianne, că mereu te-a preocupat ce zice lumea din liceu. Atunci Connell şi-a adus aminte cum se purtaseră colegii cu ea la vremea aceea, cum se purtase el însuşi cu ea la vremea aceea, şi s-a simţit profund dezagreabil. Nu era concluzia la care spera că va ajunge conversaţia, dar a zâmbit şi a exclamat: Vai, mie! Marianne i-a întors surâsul şi şi-a ridicat ceaşca de cafea. Connell s-a gândit: aşa cum relaţia lor din liceu respectase condiţiile lui, relaţia lor de acum le respecta pe ale ei. Numai că Marianne e mai generoasă, şi-a spus sieşi. E o persoană mai bună.

După ce Jamie îşi termină povestea, Marianne intră în casă, apoi revine cu încă o sticlă de vin spumant şi o alta de vin roşu. Niall începe să desfacă sârma primei sticle, iar Marianne îi întinde lui Connell un tirbuşon. Peggy strânge farfuriile de pe masă. Connell desface folia de pe dopul sticlei, timp în care Jamie se apleacă şi îi şopteşte ceva Mariannei.

Connell înfige tirbuşonul în dop şi răsuceşte, împingând. Peggy îi ia farfuria şi o aşază peste celelalte. Apăsând braţele tirbuşonului, el saltă dopul cu un sunet ca un plescăit din buze.

Cerul s-a mai întunecat, devenind acum de un albastru rece, cu nori argintii pe linia orizontului. Connell îşi simte faţa roşie şi se întreabă dacă nu

cumva l-a ars soarele prea tare. Uneori, îi place să şi-o închipuie pe Marianne mai în vârstă, având copii. Îşi închipuie că sunt cu toţii aici, în Italia, iar ea pregăteşte o salată, sau altceva, şi i se plânge lui Connell în legătură cu soţul ei, probabil un intelectual, care Mariannei i se pare plicticos. De ce nu m-am măritat cu tine? ar putea întreba ea. În nălucirea lui, o vede foarte limpede, îi vede chipul şi crede că şi-a petrecut ani mulţi lucrând ca jurnalistă, poate trăind în Liban. Pe sine nu se vede prea clar, nici nu ştie ce a făcut între timp. Dar ştie ce i-ar răspunde Mariannei: Din cauza banilor. Iar ea ar râde, fără să-şi ridice privirea din castronul cu salată.

La masă, vorbesc despre excursia de o zi planificată la Veneţia: ce trenuri ar trebui să ia, ce galerii merită vizitate. Marianne îi spune lui Connell că i-ar plăcea Guggenheim, iar Connell se simte încântat că i s-a adresat lui, mulţumit că astfel a fost evidenţiat ca un cunoscător al artei moderne.

Nu ştiu de ce ne batem capul cu Veneţia, spune Jamie. E plină de asiatici care fotografiază orice.

Doamne fereşte să fii nevoit să întâlneşti un asiatic, mdea, zice Niall.

La masă se aşterne tăcerea. Apoi, Jamie spune tărăgănat: Ce-i? Din tonul lui şi din întârzierea reacţiei, pare evident că s-a îmbătat.

E cam rasist ce-ai zis despre asiatici, îi explică Niall. Însă nu vreau să insist.

A, pentru că toţi asiaticii de la masă s-ar simţi jigniţi, nu-i aşa? se hlizeşte Jamie.

Marianne se ridică brusc: Mă duc după desert.

Connell e dezamăgit de lipsa ei de verticalitate, însă, ce-i drept, nici el nu scoate vreo vorbă. Peggy o urmează pe Marianne în casă şi toţi ceilalţi aşteaptă în tăcere. O insectă zburătoare dă târcoale prin întuneric, Jamie o alungă cu un şerveţel. După un minut sau două, Peggy şi Marianne aduc desertul din bucătărie: un bol din sticlă imens cu jumătăţi de căpşune. Un teanc de vase de porţelan şi linguri de argint, încă două sticle cu vin. Vasele sunt împărţite, iar mesenii şi le umplu cu fructe.

Toată după-amiaza a tăiat la afurisitele astea mici, zice Peggy.

Mă simt extrem de răsfăţată, spune Elaine.

Unde e frişca? întreabă Jamie.

E înăuntru, îi răspunde Marianne.

Şi de ce n-ai adus-o?

Cu răceală, Marianne îşi trage scaunul şi se ridică, pre-gătindu-se să meargă din nou în casă. Este aproape întuneric acum. Jamie îşi plimbă privirea de jur împrejurul mesei, încercând să găsească pe cineva care să-i dea dreptate că a cerut frişca sau că Marianne a reacţionat exagerat la o întrebare inocentă. Însă toţi par că evită să-l privească şi, oftând, îşi împinge violent scaunul în spate şi porneşte după ea. Scaunul se răstoarnă zgomotos în iarbă. Jamie intră în bucătărie pe uşa laterală,

trântind-o în urma lui. Şi în spatele casei există o uşă, care duce în partea cealaltă a grădinii, în livadă. Zona e împrejmuită de un zid, aşa că numai vârfurile pomilor pot fi zărite.

Când Connell îşi întoarce atenţia către masă, Niall se holbează la el. Nu ştie ce semnifică privirea lui. Încearcă să-şi

mijească ochii, vrând să-i arate amicului său că nu pricepe. Niall aruncă o ocheadă cu subînţeles spre interiorul casei, apoi din nou către el. Connell se uită peste umărul drept. Lumina din bucătărie e aprinsă, emanând o strălucire galbenă prin uşile dinspre grădină. Din locul unde sade, nu are cum să vadă ce se petrece înăuntru. Elaine şi Peggy laudă căpşunele, dar când fee o pauză, Connell aude o voce ridicată venind dinspre casă, aproape un ţipăt. Cu toţii înlemnesc. El se ridică, vrând să se ducă într-acolo, şi simte că tensiunea arterială i-a scăzut. A băut deja o sticlă cu vin, poate şi mai mult de-atât.

Când ajunge la uşile dinspre grădină, vede că Jamie şi Marianne stau lângă blatul de bucătărie, purtând o discuţie aprinsă. Prin geamuri, nu îl zăresc pe Connell imediat. El se opreşte cu mâna pe clanţă. Marianne are faţa foarte roşie, poate fiindcă a stat prea mult la soare sau poate fiindcă e mânioasă. Nesigur, Jamie îşi umple paharul de şampanie cu vin roşu. Connell apasă pe clanţă şi intră. E totu-n regulă? îi întreabă. Ambii se uită la el, ambii se opresc din vorbit. Observă că Marianne tremură ca şi cum i-ar fi frig. Jamie ridică sarcastic paharul în

direcţia lui Connell, iar vinul se revarsă din pahar şi picături mari se scurg pe podea.

Pune-l jos, spune Marianne încet.

Pardon, ce-ai zis? răspunde Jamie.

Te rog să pui paharul jos, repetă Marianne.

Jamie zâmbeşte şi dă aprobator din cap, ca pentru sine: Vrei să-l pun jos? Bine, uite, îl pun jos.

Şi lasă paharul să cadă pe podea. Paharul se sparge în zeci de cioburi. Marianne ţipă, un ţipăt adevărat, din fundul gâtlejului, şi se repede spre Jamie, trăgându-şi mâna dreaptă înapoi, ca pentru a-l lovi. Connell se aruncă între ei, cu sticla scrâşnindu-i sub tălpi, şi o prinde pe Marianne din

partea de sus a braţelor. În spatele lui, Jamie râde. Marianne încearcă să-l împingă pe Connell, vrând să-l dea la o parte, tot corpul i se cutremură, iar faţa îi e pătată ca după plâns. Vino-ncoace, Marianne, zice Connell. Ea se uită la el. Şi-o aminteşte cum era în liceu, ursuză şi încăpăţânată cu toată lumea. O cunoştea bine pe-atunci. Se privesc unul pe altul, rigiditatea dispare, şi ea devine moale, de parcă ar fi fost împuşcată.

Ai minţile complet futute, nebuna dracului! zice Jamie. Caută-te la cap!

Connell o întoarce pe Marianne, călăuzind-o spre uşa din spatele casei. Ea nu opune rezistenţă.

Unde vă duceţi? întreabă Jamie.

Connell nu răspunde. Deschide uşa, iar Marianne iese şi ea fără un cuvânt. Connell închide uşa în urma lor. În partea aceasta a grădinii e întuneric, singura lumină răzbătând dinspre fereastra opacă. Cireşele lucesc abia perceptibil în pomi. De dincolo de zid, aud vocea lui Peggy. Împreună cu Marianne, coboară treptele fără să-şi vorbească. Lumina din bucătărie se stinge în spatele lor. Îl aud pe Jamie de partea cealaltă a peretelui, apoi alăturându-se musafirilor. Marianne îşi şterge nasul cu dosul palmei. Cireşele atârnă în jurul lor, strălucind ca tot atât de multe planete spectrale. Aerul este uşor înmiresmat, verde precum clorofila. În Europa se vinde gumă de mestecat cu clorofilă, observase Connell. Deasupra, cerul e de un bleumarin catifelat. Stelele clipesc, dar nu emană nicio lumină. Se plimbă împreună pe lângă un şir de pomi, îndepărtându-se de casă, după care se opresc.

Marianne se sprijină de un trunchi subţire, argintiu, iar Connell o cuprinde cu braţele. Pare slabă, se gândeşte el. Oare şi înainte era atât de slabă? Ea îşi afundă faţa în singurul lui

tricou curat. Încă poartă rochia albă de mai devreme, peste care şi-a pus un şal cu broderie aurie. El o strânge în braţe, corpul mulându-i-se după al ei, ca la genul acela de saltele cu memorie care se presupune că-ţi fac bine. Ea se înmoaie în braţele lui. Acum pare mai calmă. Respiraţiile lor încetinesc, până când ajung la acelaşi ritm. Lumina din bucătărie se aprinde pentru o vreme, apoi se

stinge iarăşi, vocile cresc în intensitate, apoi se îndepărtează. Connell se simte sigur pe ceea ce face, dar este o siguranţă oarbă, de parcă ar funcţiona pe pilot automat. Îşi dă seama că degetele lui răsfiră părul Mariannei şi că o mângâie liniştitor pe ceafa. Nu ştie de cât timp face asta. Ea se freacă la ochi cu încheietura mâinii.

Connell îi dă drumul din braţe. Ea îşi pipăie buzunarul, căutându-şi pachetul de ţigări şi cutia cu chibrituri aproape zdrobită. Îi oferă o ţigară, el acceptă. Aprinde chibritul şi flacăra îi luminează trăsăturile în întuneric. Pielea ei pare uscată şi inflamată, ochii îi sunt umflaţi. Trage adânc în piept şi hârtia ţigării şuieră un pic. La rându-i, Connell îşi aprinde ţigara,.apoi aruncă băţul în iarbă şi îl apasă cu talpa. Fumează amândoi în tăcere. Connell se îndepărtează de copac, se uită spre fundul grădinii, dar e prea întuneric ca să distingă ceva acolo. Se întoarce la Marianne, sub crengi, şi trage absent de o frunză lată, lucioasă. Ea îşi sprijină ţigara pe buza de jos şi îşi ridică părul cu mâinile, răsucindu-l într-un coc, pe care îl prinde cu un elastic de pe încheietură. În cele din urmă, îşi termină ţigările şi le sting în iarbă.

Pot să stau în camera ta în noaptea asta? întreabă ea. Dorm pe jos.

Patul e imens, zice el, nu-ţi face griji.

Când se întorc înăuntru, casa este cufundată în beznă. Ajunşi în camera lui Connell, se dezbracă, rămânând în lenjeria de corp. Marianne poartă un sutien alb de bumbac,

care îi face sânii să pară mici şi triunghiulari. Se întind unul lângă altul, sub pătură. El ştie că ar putea să facă sex cu ea imediat, dacă ar vrea. Marianne n-ar spune nimănui. Asta i se pare bizar de liniştitor, şi se lasă în voia gândurilor, imaginându-şi cum ar fi. Hei, i-ar şopti el. Stai tu pe spate, bine? Iar ea ar sta, ascultătoare, pe spate. Oricum, atât de multe lucruri secrete se petrec între oameni... Ce fel de persoană ar fi el dacă ar încerca asta acum? Una foarte diferită? Sau exact aceeaşi persoană, el însuşi, iară absolut nicio diferenţă?

După o vreme, o aude îngăimând ceva. Scuză-mă, nu te-am auzit, spune el.

Nu ştiu ce e-n neregulă cu mine, zice Marianne. Nu ştiu de ce nu pot să fiu ca oamenii normali.

Vocea îi sună ciudat de rece şi îndepărtată, de parcă ar fi o înregistrare a vocii ei, redată după ce ea a dispărut.

Cum adică? întreabă Connell.

Nu ştiu de ce nu-i pot face pe oameni să mă iubească. Cred că a fost ceva greşit la mine încă de când m-am născut.

O grămadă de lume te iubeşte, Marianne. Bine? Familia şi prietenii te iubesc.

Câteva secunde, rămâne tăcută, apoi spune: Tu nu-mi cunoşti familia.

El abia dacă observase că rostise cuvântul „familie", căutase doar să spună ceva liniştitor. Nu

mai ştie cum s-o dreagă acum. Cu aceeaşi voce ciudată, egală, ea continuă: Ai mei mă urăsc.

El se ridică în şezut, ca s-o vadă mai bine. Ştiu că te cerţi cu ei, zice, dar asta nu înseamnă că te urăsc.

Ultima dată când am fost acasă, fratele meu mi-a spus că ar trebui să mă sinucid.

Mecanic, Connell îşi îndreaptă spatele, aruncând pătura de pe el, de parcă ar intenţiona să se ridice din pat. Îşi plimbă limba prin tot interiorul gurii.

De ce-a zis una ca asta? o întreabă.

Nu ştiu. A zis că nu mi-ar duce dorul nimeni dacă aş fi moartă, căci n-am niciun prieten.

Şi nu-i spui maică-tii că vorbeşte într-aşa un hal cu tine?

Păi, era şi ea de faţă, răspunde Marianne.

Connell îşi strânge maxilarele. Sângele îi pulsează puternic în jugulară. Încearcă să vizualizeze scena aceasta, cu familia Sheridan acasă, cu Alan, din cine ştie ce motiv, spunându-i Mariannei să se sinucidă, însă e al naibii de greu să-ţi închipui orice familie comportându-se aşa cum a povestit ea.

Şi mama ta ce-a spus? Cum a reacţionat?

Cred că a aruncat ceva de genul: „Oh, nu o încuraja!”

Încet, Connell inspiră pe nas şi expiră printre buze.

Dar ce a provocat mizeria asta? continuă el. Cum a-nce-put cearta?

Acum simte că expresia Mariannei se schimbă, sau se aspreşte, dar nu-şi dă seama ce anume se-ntâmplă.

Şi tu crezi că am făcut ceva, de-am meritat-o...

Nu, bineînţeles că nu.

Uneori mă gândesc că, probabil, 6 merit. Altfel nu ştiu de ce s-ar întâmpla. Dacă Alan e într-o dispoziţie proastă, pur şi simplu mă urmăreşte prin casă. N-am ce să fac, unde să mă ascund. Intră în camera mea, nu-i pasă dacă dorm sau mă ocup cu vreun lucru.

Connell îşi şterge palmele de cearşaf.

Te-a lovit vreodată? întreabă el.

Mai rar de când am plecat la facultate. Ca să fiu sinceră, asta nici măcar nu mă deranjează foarte mult. Mai demoralizante sunt chestiile de natură psihologică. Nu prea ştiu cum să-ţi explic, serios. Îmi dau seama că trebuie să sune...

El îşi atinge fruntea cu mâna. Are pielea umedă. Ea nu-şi termină fraza, cât să explice cum trebuie să sune.

De ce nu mi-ai povestit niciodată despre asta? întreabă Connell. Ea nu-i răspunde. Lumina este slabă, dar el o vede deschizând ochii. Marianne, zice. În tot timpul cât am fost împreună, de ce nu mi-ai pomenit absolut nimic despre asta?

Nu ştiu... N-am vrut să crezi că sunt o traumatizată, o distrusă, aşa ceva. Probabil mi-a fost teamă că n-o să mă mai vrei. În cele din urmă, el îşi cuprinde faţa cu mâinile. Îşi simte degetele reci şi umede pe pleoape, iar ochii îi înoată în lacrimi. Cu cât apasă mai tare, cu atât mai rapid i se scurg pe obraji. Doamne, Dumnezeule! exclamă Connell. Vocea îi sună gutural, aşa că şi-o drege. Vino încoace, îi zice. Şi ea vine imediat lângă el. Se simte îngrozitor de ruşinat, de confuz. Stau întinşi faţă-n faţă, iar el o cuprinde cu braţele, îi şopteşte la ureche: îmi pare rău, mă crezi? Ea îl ţine strâns, cu braţele în jurul lui, şi el o sărută pe frunte. Connell a considerat-o întotdeauna o fiinţă traumatizată, i-a trecut asta prin cap oricum... Strânge din ochi, copleşit de vină. Acum, feţele lor sunt fierbinţi şi umede. El repetă în minte cuvintele Mariannei: *mi-a fost teamă că n-o să mă mai vrei.* **Gura ei este aşa de aproape, încât îi simte respiraţia umedă pe buze, încep să se sărute, gura ei are un gust întunecat de vin. Corpul i se mişcă lipit de al lui, el îi atinge sânii cu mâna şi, în câteva secunde, ar putea fi din nou în ea, doar că atunci Marianne zice: Nu, n-ar trebui s-o facem. Şi se retrage, pur şi simplu. Connell îşi aude propria răsuflare în liniştea din cameră, un gâfâit jalnic. Aşteaptă până când se domoleşte, fiindcă nu vrea să-şi piardă graiul când va încerca să vorbească. Îmi pare foarte, foarte rău, spune el. Ea îi strânge mâna. Este un gest extrem de trist. Lui nu-i vine să creadă ce prostie teribilă a putut să facă. Îmi pare rău, zice iarăşi. Dar Marianne i-a întors deja spatele.**

Cinci luni mai târziu

(Decembrie 2013)

În holul cel mare al corpului de clădire de la Filologie, ea se aşază ca să-şi verifice e-mailul. Nu îşi dă jos paltonul, pentru că se va ridica foarte curând. Lângă ea, pe banchetă, se află micul dejun pe care tocmai şi l-a cumpărat de la super-marketul de vizavi: o cafea neagră cu zahăr brun şi o ruladă cu lămâie. la acelaşi mic dejun cu regularitate, iară nicio variaţie. În ultima vreme, a început să-l mănânce încet, dar cu îmbucături mari, simţind mereu cum zahărul i se lipeşte de dinţi. Cu cât mănâncă mai lent şi cu cât se gândeşte mai mult la ceea ce înghite, cu atât mai puţin flămândă se simte. Nu va mai mânca decât abia pe la opt sau nouă seara.

Are două e-mailuri noi, unul de la Connell, altul de la Joanna. Mută cursorul de la unul la celălalt, apoi îl selectează pe cel de la Joanna.

nu prea am veşti de aici, ca de obicei, recent am început să stau seara acasă şi să mă uit la un documentar din nouă părţi despre războiul civil american. am aflat o mulţime de chestii noi despre diferiţi generali din războiul civil pe care o să ţi le spun data viitoare când vorbim pe Skype. tu ce mai faci? dar Lukas? a făcut pozele alea sau azi trebuia? şi întrebarea cea mare... pot să le văd când sunt gata? sau e ceva obscen? aştept răspunsul tău.

Marianne apucă rulada cu lămâie, muşcă încet din ea, o bucată zdravănă, după care o lasă să se topească, în straturi, pe limbă. Mestecă, înghite,

apoi ridică paharul cu cafea. O gură mare de cafea. Pune paharul jos şi deschide mesajul de la Connell.

Nu înţeleg ce-ai vrut să spui în ultima ta frază. Te referi la faptul că asta-i din cauză că suntem departe unul de altul, sau că ne-am schimbat ca oameni?

Eu chiar mă simt acum un om diferit faţă de cum eram atunci, dar poate că nu par chiar altfel, habar n-am. Apropo, l-am căutat pe prietenul tău Lukas pe Facebook, arată „tipic scandinav". Din păcate, Suedia nu s-a calificat la Cupa Mondială, aşa că, dacă te îndrăgosteşti de suedez, va trebui să mă gândesc la o altă modalitate de-a mă împrieteni cu el. Nu zic că Lukas o să fie musai iubitul tău sau că, dacă ar fi, ar vrea să discute cu mine despre fotbal, deşi mă gândesc la asta ca la o posibilitate. Ştiu că-ţi plac tipii înalţi şi arătoşi, cum spui tu, aşa că, de ce nu Lukas?, care pare înalt şi arată şi bine (Helen i-a văzut poza, a fost de acord). Dar, în fine, nu insist pe faza cu iubitul, sper numai că te-ai asigurat că nu-i vreun psihopat. Tu n-ai întotdeauna un radar bine reglat când se pune problema asta.

În altă ordine de idei, aseară mergeam cu taxiul prin Phoenix Park şi am văzut o mulţime de căprioare. Căprioarele sunt nişte creaturi care arată tare straniu. Noaptea par nişte fantome, iar ochii lor pot să reflecte luminile farurilor într-un verde-măsliniu sau în argintiu, ca în filme când bagă efecte speciale. S-au oprit să se uite la taxiul nostru, apoi au

zbughit-o. Mie mi se pare ciudat când animalele se opresc, fiindcă arată extrem de inteligente atunci, însă asta-i poate numai pentru că eu asociez oprirea cu gândurile. Căprioarele sunt elegante oricum, trebuie s-o spun. Au figurile acelea meditative şi corpurile zvelte, frumoase. Dar se sperie şi fug în cele mai imprevizibile moduri. Nu mi-au amintit de tine imediat, dar gândindu-mă acum la asta, sesizez o asemănare. Sper că nu te simţi jignită de comparaţie. Ţi-aş povesti despre petrecerea la care am fost înainte să ne urcăm în taxi şi să traversăm Phoenix Park, dar, sincer, a fost plicticoasă şi nici pe departe la fel de interesantă cum mi s-au părut căprioarele. N-am văzut acolo pe nimeni dintre cei pe care-i cunoşti. Ultimul tău e-mail a fost foarte interesant, mulţumesc. Ca de obicei, abia aştept să-mi mai trimiţi veşti.

Marianne se uită la ceas, în colţul din dreapta-sus al ecranului, 9:49. Se întoarce la mesajul de la Joanna şi îi răspunde:

Azi facem pozele, chiar acum mă duc la el. Sigur că o să ţi le trimit când sunt gata ŞI aştept comentarii lungi şi flatante despre fiecare poză în parte. Abia aştept să aud ce ai aflat despre războiul civil american. Tot ce am învăţat eu aici e cum să spun „nu, mulţumesc” *{nej tack)* **şi „serios, nu” (***verkli-gen, nej).* **Vorbim curând.**

Marianne închide laptopul, mai ia două guri din ruladă şi împachetează restul în punguţa din hârtie de pergament. Bagă laptopul în rucsac, de unde îşi scoate bereta moale de fetru, pe care şi-o trage

peste urechi. Rulada o aruncă într-un coş de gunoi din apropiere.

Afară ninge încă. Lumea exterioară arată ca un ecran de televizor vechi, nereglat. Zgomotul vizual sparge peisajul în fragmente moi. Marianne îşi îngroapă mâinile în buzunare. Fulgi de zăpadă îi cad pe faţă şi se dizolvă curând. Un fulg rece îi atinge buza de sus, iar ea pipăie cu limba după el. Ţinându-şi capul plecat din cauza gerului, se îndreaptă spre studioul lui Lukas. Părul lui Lukas este atât de blond, că firele, dacă le priveşti separat, par albe. Uneori, descoperă câte unul pe hainele ei, mai fin decât mătasea. El se îmbracă doar în negru: cămăşi negre, hanorace negre cu fermoar, bocanci negri cu tălpi groase, negre, de cauciuc. Este artist. Prima dată când s-au întâlnit, Marianne i-a spus despre ea că e scriitoare. A fost o minciună, desigur. Acum evită să mai aducă vorba despre asta.

Lukas locuieşte lângă gară. Marianne îşi scoate o mână din buzunar, suflă peste degete şi apasă butonul soneriei. El răspunde, în engleză: Cine e?

Marianne sunt.

A, ai ajuns mai devreme, spune Lukas. Hai, intră!

„De ce-o fi zis: Ai ajuns mai devreme?" se gândeşte Marianne, în timp ce urcă scările. Vocea i s-a auzit destul de neclar, dar parcă o spusese zâmbind. Oare a subliniat asta ca s-o facă să se simtă exagerat de nerăbdătoare? Dar realizează că ei nu-i pasă cât de nerăbdătoare ar putea părea, fiindcă în ea nu există nicio nerăbdare secretă. Ar putea să fie aici, urcând

treptele către studioul lui Lukas, sau ar putea la fel de bine să se afle în biblioteca din campus ori în cămin, facân-du-şi o cafea. De câteva săptămâni are senzaţia asta, senzaţia că e înconjurată de o folie de protecţie, că pluteşte ca mercurul. Lumea dinafară se atinge de pielea ei expusă, dar nu şi de cealaltă parte a ei, cea din interior. Aşa că, indiferent

din ce motiv spune Lukas „ai ajuns mai devreme", îşi dă seama că pentru ea nu contează.

Sus, el face pregătirile de rigoare. Marianne îşi scoate bereta şi o scutură. Lukas ridică privirea, apoi se uită din nou la trepied. Te obişnuieşti cu vremea? o întreabă. Ea îşi agaţă bereta în cuierul prins pe dosul uşii şi ridică din umeri, începe să-şi dezbrace paltonul. În Suedia avem o vorbă, spune Lukas. Nu există vreme proastă, doar haine proaste.

Marianne îşi agaţă paltonul sub beretă. E ceva în neregulă cu hainele mele? întreabă ea blând.

E doar o zicală de pe la noi, surâde Lukas.

Tot nu-şi dă seama dacă el a vrut sau nu să-i critice hainele. Marianne poartă un pulover gri din lână de oaie, o fustă neagră, groasă, şi cizme înalte, până la genunchi. Lukas nu prea are habar despre bunele maniere, ceea ce, în ochii Mariannei, îl face să pară copilăros. Nu-i oferă niciodată cafea sau ceai când vine la studio, nici măcar un pahar cu apă. Începe imediat să vorbească despre ce a citit el sau ce a mai făcut de la ultima ei vizită. Nu pare să-l intereseze părerea ei şi, uneori, răspunsurile pe care i le dă Marianne îl nedumeresc ori îl dezorientează; asta, pretinde el, ar fi din pricina

englezei lui deficitare. Adevărul este că înţelege foarte bine. Oricum, astăzi pare altfel. Marianne se descalţă, lăsându-şi cizmele lângă uşă.

În colţul studioului se află o saltea – acolo doarme Lukas. Ferestrele, care sunt foarte înalte şi coboară până aproape de podea, au jaluzele şi perdele lungi, subţiri. Prin cameră sunt răspândite felurite obiecte: câteva ghivece mari de flori, teancuri de atlase, o roată de bicicletă. La început, diversitatea aceasta a impresionat-o pe Marianne, dar Lukas i-a explicat mai târziu că adunase special obiectele pentru o sesiune foto, ceea ce le-a făcut să devină artificiale în ochii ei. La

tine, totul e pentru efect, i-a spus Marianne odată. El a considerat asta un compliment faţă de arta lui. Şi, realmente, are un gust impecabil. Este sensibil la cele mai mici defecte estetice în pictură, în cinema, chiar şi în romane sau emisiuni de televiziune. Uneori, când Marianne pomeneşte numele unui film pe care l-a văzut de curând, el scutură din mână şi zice: Pentru mine, e un fiasco. Puterea asta de discernământ, şi-a dat ea seama, nu-l transformă pe Lukas într-un om bun. A reuşit să-şi cultive sensibilitatea artistică, dar fără să înveţe cu adevărat să deosebească binele de rău. Simplul fapt că aşa ceva e cu putinţă o tulbură pe Marianne, făcând ca arta să i se pară deodată fără rost.

Ea şi Lukas au deja, de câteva săptămâni, un soi de aranjament. Lukas îl numeşte „jocul”. Ca în orice joc, există nişte reguli. Marianne nu are voie să vorbească sau să îl privească în ochi în timpul jocului. Dacă încalcă regulile, mai târziu

e pedepsită. Jocul nu se termină când se isprăveşte actul sexual, se termină când ea se duce la duş. Uneori, după sex, Lukas îi vorbeşte mult înainte de a-i permite să meargă la duş. Îi spune lucruri rele despre ea. E greu de ştiut dacă Mariannei îi place să audă lucrurile alea; doreşte să le audă, însă acum a devenit conştientă că poate să-şi dorească, într-un fel, ceva ce nu ar vrea. Recompensa este mică şi dură, venind prea curând şi lăsând-o apoi îngreţoşată şi tremurândă. Nu eşti bună de nimic, îi place lui Lukas să-i spună. Eşti un nimic. Şi ea se simte un nimic, o absenţă care trebuie umplută cu forţa. Nu-i vorba că-i place senzaţia, dar o face să se simtă uşurată cumva. După aceea, îşi face duşul, iar jocul se termină. Atunci resimte o depresie adâncă, tranchilizantă, mănâncă orice îi spune el să mănânce, propriul corp îi e străin ca un gunoi.

De când a sosit aici, în Suedia, dar mai ales de la începerea jocului, oamenii i se par nişte forme din hârtie colorată, absolut deloc reali. Uneori, câte cineva o priveşte în ochi, un şofer de autobuz sau un vânzător care-i cere un rest de bani, şi, pentru o fracţiune de secundă, şocul o face să-şi dea seama că, de fapt, asta este viaţa ei, că, de fapt, ea e vizibilă pentru ceilalţi.

Această senzaţie dă naştere altora: foame şi sete, dorinţa de a vorbi limba suedeză, dorinţa fizică de a înota sau de a dansa. Dar toate se risipesc la iuţeală. În Lund, nu îi e cu adevărat foame niciodată şi, cu toate că îşi umple cu apă o sticlă de plastic în fiecare dimineaţă, goleşte mare parte din ea în chiuvetă, seara.

Acum, stă pe colţul saltelei, în timp ce Lukas aprinde şi stinge o lampă, meşterind totodată ceva la aparatul de fotografiat. Încă nu ştiu cum ar trebui să cadă lumina, zice el. Poate facem mai întâi una aşa, apoi încă una, altfel. Marianne ridică din umeri. Nu înţelege semnificaţia acestor vorbe. Pentru că toţi prietenii lui vorbesc suedeza, nu poate să-şi dea seama cât de popular sau de bine văzut e Lukas.

O mulţime de oameni se perindă prin studioul lui, transportă mereu echipamente ce au legătură cu arta pe scările casei, dar oare îi admiră munca, sunt recunoscători că le acordă atenţie? Ori doar îl exploatează, pentru locul convenabil în care se află spaţiul său de lucru, iar pe la spate îşi bat joc de el?

Bun, cred că suntem gata să trecem la treabă, zice Lukas.

Vrei să...

Deocamdată numai puloverul.

Marianne îşi scoate puloverul, trăgându-l peste cap. Şi-l aşază în poală, îl împătureşte, îl pune deoparte. Rămâne 198

Într-un sutien negru de dantelă, cu floricele brodate. Lukas începe să regleze camera foto.

De la ceilalţi nu prea mai primeşte vesti: Peggy, Sophie, Teresa, vechea gaşcă. Jamie n-a fost deloc fericit când s-a pus problema despărţirii, le-a spus prietenilor comuni asta, iar prietenii l-au compătimit din plin. Aşa au început să se întoarcă

împotriva Mariannei, şi-a dat seama încă dinainte de a pleca. Mai întâi, a tulburat-o faptul că oamenii îi ocoleau privirile într-o încăpere, că discuţiile se întrerupeau brusc atunci când apărea ea, dându-i sentimentul că şi-a pierdut poziţia în societate, că nu mai e admirată ori invidiată – ah, cât de repede îi alunecaseră toate printre degete! însă după aceea a constatat că îi era uşor să accepte noua situaţie. Dintotdeauna avusese înlăuntrul său ceva ce masculii au vrut să domine, iar adeseori dorinţa lor de dominare a semănat mult cu atracţia, chiar cu dragostea. În şcoală, băieţii încercaseră să o supună prin cruzime şi nepăsare, iar în facultate, bărbaţii încercaseră să facă acelaşi lucru prin sex şi popularitate, cu toţii în scopul de a subjuga o anumită forţă din personalitatea ei. O deprima gândul că oamenii sunt atât de previzibili. Până la urmă, indiferent dacă era respectată sau dispreţuită, nu conta prea mult. Dar oare fiecare etapă a vieţii ei va continua să se dovedească acelaşi lucru, repetat la nesfârşit, aceeaşi competiţie nemiloasă pentru dominare?

Cu Peggy fusese greu. *Sunt cea mai bună prietenă a ta,* **îi declara întruna Peggy, cu o voce tot mai bizară. Nu putea să accepte atitudinea nonşalantă a Mariannei faţă de situaţia aceea. Îţi dai seama că oamenii vorbesc despre tine, i-a zis Peggy într-o noapte, în timp ce Marianne îşi făcea bagajele. Marianne n-a ştiut ce să răspundă. După o pauză, i-a zis, gânditoare: Nu cred că mie îmi pasă mereu de lucrurile de**

care îţi pasă ţie. Dar să ştii că de tine îmi pasă. Exasperată, Peggy a fluturat din mâini, dând ocol măsuţei de cafea de două ori.

Sunt cea mai bună prietenă a ta, a zis iarăşi Peggy. Ce-ar trebui să fac?

Nu prea înţeleg întrebarea...

Adică, în ce postură mă pune asta pe mine? Fiindcă, sincer, n-am chef să iau partea nimănui.

Marianne s-a încruntat, trăgând fermoarul unui buzunar al valizei, cel în care-şi pusese peria de păr.

Cu alte cuvinte, nu vrei să fii de partea mea, a spus.

Peggy s-a uitat la ea, răsuflând greu acum, ca urmare a efortului de a da ocoluri iuţi măsuţei de cafea. Marianne şedea în genunchi lângă valiză.

Nu ştiu dacă tu într-adevăr pricepi cum se simt oamenii, a zis Peggy. Prietenii sunt supăraţi.

Din cauză că m-am despărţit de Jamie?

Din cauza întregii poveşti. Oamenii chiar sunt supăraţi.

Peggy a privit-o, aşteptând un răspuns, iar în cele din urmă Marianne a zis doar: OK. Frecându-şi faţa cu o mână, Peggy a spus: Te las să-ţi termini bagajele. Iar când să iasă din cameră, a adăugat: Ar trebui să te duci la un psiholog, aşa ceva. Marianne n-a înţeles sugestia. Ar trebui să mă duc la psiholog pentru că *nu* sunt supărată? s-a gândit ea. Totuşi, era greu să ignore un lucru pe care îl auzise

toată viaţa din diverse surse: că nu stătea deloc bine cu psihicul şi că avea nevoie de ajutor.

Joanna e singura care a păstrat legătura cu ea. Seara, vorbesc pe Skype despre cursuri, despre filmele pe care le-au văzut, despre articolele scrise de Joanna pentru lucrarea ei. Pe ecran, faţa îi e luminată slab, apărând mereu pe acelaşi fundal, peretele crem din dormitorul ei. Nu se mai machiază,

uneori nici măcar nu se piaptănă. Acum are o prietenă pe nume Evelyn, masterandă la Studii de Pace. Marianne a întrebat-o odată pe Joanna dacă se vede adesea cu Peggy, iar atunci pe chipul acesteia s-a ivit o expresie crispată. A dispărut după numai o fracţiune de secundă, însă fusese suficient ca Marianne să o remarce. Nu, a răspuns Joanna. Nu mă mai văd cu niciunul. Oricum, ei ştiu că am fost de partea ta.

Îmi pare rău, a spus Marianne. Nu voiam să rupi relaţiile cu nimeni din pricina mea.

Joanna s-a strâmbat. De data asta, adoptase o expresie mai greu de descifrat – ori din cauza luminii slabe, ori a pixelării ecranului, ori poate a sentimentului ambivalent pe care încerca să-l exprime.

Nah, oricum n-am fost niciodată cu adevărat prietenă cu ei, a zis Joanna. Erau mai mult prietenii tăi.

Am avut impresia că eram cu toţii prieteni...

Nu-i chiar aşa, doar cu tine mă înţelegeam. Sincer, nu sunt de părere că Jamie sau Peggy sunt oameni buni. Nu-i treaba mea dacă vrei să fii prietenă cu ei, ţi-am zis numai ce gândesc.

De acord, a spus Marianne. Probabil că m-a luat valul, asta fiindcă păreau să mă placă atât de mult.

Mda. Cred că, adânc în sinea ta, ţi-ai dat seama cât de odioşi erau. Pentru mine a fost mai uşor, căci pe mine nu m-au agreat în mod deosebit.

Marianne a fost surprinsă de turnura aceasta realistă a conversaţiei lor şi s-a simţit un pic mustrată, deşi tonul Joannei a rămas prietenos. Avea dreptate, Peggy şi Jamie nu erau oameni prea buni; ba chiar erau răi, se bucurau când îi făceau pe alţii să sufere. Acum, Marianne se simte mâhnită că s-a lăsat înşelată, mâhnită că a crezut că are ceva în comun cu ei, mâhnită că a participat la piaţa de mărfuri pe

care ei o numeau prietenie. În liceu, considerase că astfel de schimburi directe de capital social erau sub demnitatea ei, dar viaţa la facultate i-a demonstrat că, de fapt, dacă cineva din şcoală ar fi fost dispus să-i fie prieten, s-ar fi comportat şi ea la fel de crud ca toţi ceilalţi. Nu le este defel superioară.

Poţi să te întorci spre fereastră? întreabă Lukas.

Desigur.

Marianne se răsuceşte pe saltea, cu picioarele strânse la piept.

Poţi să te mişti gen... Cumva, cu picioarele mai jos? spune Lukas.

Marianne îşi încrucişează picioarele în faţă. Lukas apleacă trepiedul şi reajustează unghiul. Ea se gândeşte la e-mailul lui Connell în care o asemuia cu o căprioară. I-a plăcut rândul acela despre figurile gânditoare şi trupurile zvelte. În Suedia a slăbit şi mai mult, acum este şi mai suplă, e chiar foarte subţire.

A hotărât să nu se ducă acasă de Crăciun anul acesta. Se gândeşte adesea cum să scape din „situaţia familială". În pat, noaptea, imaginează scenarii în care e complet eliberată de mama şi de fratele ei, în relaţii nici bune, nici rele cu ei, pur şi simplu o non-participantă la vieţile lor. Şi-a petrecut mare parte din copilărie şi adolescenţă punând la cale scheme elaborate de evadare din conflictul familial: să rămână complet mută, să-şi păstreze chipul şi corpul fără expresie, imobile, să iasă din living fără vreun cuvânt şi să se ducă în dormitorul său, închizând uşa încet în urma ei. Să se încuie în toaletă. Să plece de acasă un număr indefinit de ore şi să stea singură în parcarea şcolii. Niciuna dintre strategii nu se dovedise de succes. Dimpotrivă, tacticile ei păruseră chiar să mărească riscul de a fi pedepsită, ea fiind considerată cea care instigă. Acum înţelege că încercarea de a evita petrecerea

Crăciunului în familie, întotdeauna un prilej ca ostilităţile să atingă apogeul, va fi înregistrată în contabilitatea casei drept încă o mostră de comportament ofensator din partea ei.

Când se gândeşte la vremea sărbătorilor de iarnă, vede cu ochii minţii Carricklea, cu luminiţele aprinse pe Strada Principală, cu Moşul strălucitor din vitrina de la Kelleher, care mişcă în semn de salut, repetitiv şi scorţos, dintr-un braţ animat. Fulgii de zăpadă din staniol, agăţaţi la farmacia oraşului. Uşa măcelăriei deschizându-se şi închizându-se, voci strigând la colţ. Răsuflarea înălţându-se ca o ceaţă în parcarea bisericii, noaptea. Complexul Foxfield seara, casele tăcute ca nişte pisici adormite, ferestrele luminate. Bradul de Crăciun din camera din faţă a lui Connell, cu beteala ţepoasă, cu mobila îngrămădită ca să-i facă loc, şi sunetele înalte, pline de încântare, ale râsetelor. I-a zis cât de rău i-ar părea să n-o vadă. N-ar fi la fel iară tine, a scris el. S-a simţit ca o proastă citind şi i-a venit să plângă. Viaţa ei a devenit de-acum searbădă, orice urmă de frumuseţe s-a dus...

Cred că ai putea să-ţi dai ăla jos, zice Lukas.

Face semn spre sutienul ei. Marianne îşi duce mâinile la spate şi desface cheutoarea, apoi lasă bretelele să-i alunece de pe umeri. Îl aruncă la distanţă, să nu intre în cadru. Lukas face câteva fotografii, coboară aparatul pe trepied, îl mută câţiva centimetri mai în faţă şi continuă. Nemişcată, Marianne se uită pe fereastră. Sunetul declanşatorului încetează, în cele din urmă, iar ea îşi întoarce privirea. Lukas trage un sertar de sub masă. Scoate o panglică groasă, neagră, ţesută din bumbac aspru ori din fibre de in.

Ce-i aia? întreabă Marianne.

Doar ştii bine ce e.

Te rog, nu începe cu asta.

Lukas îşi vede de treabă nepăsător, desfacând panglica. Marianne începe să-şi simtă oasele foarte grele, o senzaţie familiară. Sunt aşa de grele, că abia dacă poate să se mişte, în tăcere, întinde braţele în faţă, ţinându-şi coatele apropiate. Bine, zice el. Lukas îngenunchează şi leagă temeinic panglica. Încheieturile ei sunt subţiri, dar panglica e atât de strânsă, încât un pic de carne tot se răsfrânge de-o parte şi de alta. Chestia asta i se pare că arată dizgraţios şi, instinctiv, îşi întoarce din nou privirea spre fereastră. Foarte bine, zice Lukas, revenind la camera foto. Se aude declanşatorul. Ea închide ochii, el îi cere să-i deschidă. E obosită acum. Interiorul corpului ei pare să graviteze din ce în ce mai jos, spre podea, spre centrul pământului. Când îşi ridică privirea, îl vede pe Lukas desfăşurând altă panglică.

O, nu, spune ea.

Dacă te opui, o să fie mai rău.

Nu vreau să fac asta.

Ştiu, zice el.

Lukas îngenunchează din nou. Ea îşi trage capul spre spate, încercând să-i evite atingerea, dar el îi cuprinde rapid gâtul cu mâna. Gestul acesta n-o sperie, ci doar o epuizează într-o asemenea măsură, că nu mai poate nici să vorbească, nici să se mişte. Bărbia îi cade în piept, moale. A obosit să se mai

chinuie să scape, când e mai uşor, mai lipsit de efort, să cedeze. El o strânge uşor de gât, ea tuşeşte. Apoi, fără vreo vorbă, îi dă drumul. Ia din nou panglica, şi acum o leagă la ochi. Până şi pentru a respira i se pare că trebuie să facă un efort groaznic. O mănâncă ochii. El o atinge blând pe obraz cu dosul palmei, ei i se face greaţă.

Vezi, eu te iubesc, zice Lukas. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti.

Îngrozită, Marianne se smulge brusc de lângă el, lovin-du-se cu partea din spate a capului de perete. Cu mâinile în

continuare legate, bâjbâie ca să-şi tragă panglica de pe ochi şi reuşeşte s-o ridice suficient cât să vadă.

Ce s-a-ntâmplat? întreabă el.

Dezleagă-mă!

Marianne!

Dezleagă-mă acum sau chem poliţia, zice ea.

Asta nu este o ameninţare prea realistă, din moment ce încheieturile îi sunt încă legate, dar sesizând că dispoziţia ei s-a schimbat, Lukas începe să-i desfacă panglica din jurul mâinilor. Ea tremură violent. Imediat ce strânsoarea slăbeşte îndeajuns, Marianne îşi eliberează braţele. Îşi smulge legătura de pe ochi, înşfacă puloverul şi îl îmbracă rapid. Acum stă dreaptă în picioare, pe saltea.

De ce te porţi în felul ăsta? întreabă el.

Nu te apropia de mine. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa.

Aşa, cum? Ce-am zis?

Marianne îşi ia sutienul de pe saltea, îl mototoleşte în mână şi traversează camera, ca să-l înghesuie în poşetă, începe să-şi tragă cizmele, sărind caraghios într-un picior.

Marianne, zice el. Ce-am făcut?

Vorbeşti serios sau asta e cine ştie ce tehnică artistică?

Viaţa în sine e o tehnică artistică.

Ea se holbează la el. Incredibil, Lukas îşi continuă observaţia spunând: Cred că eşti o scriitoare foarte talentată. Marianne izbucneşte în râs de-atâta groază.

Se pare că n-ai aceleaşi sentimente faţă de mine, adaugă el.

Vreau să fie foarte clar ce-ţi zic, spune ea. Nu simt nimic pentru tine. Nimic! Pricepi?

Lukas se întoarce la aparatul de fotografiat, cu spatele la ea, ca pentru a-şi ascunde o anumită expresie a feţei. Zâmbet maliţios ca răspuns la suferinţa ei? se gândeşte Marianne. Furie?... Că doar n-o fi rănit de vorbele ei – i s-ar părea

Înspăimântător de-a dreptul să ia în considerare aşa ceva. Lukas se apucă să dezasambleze instalaţia, ridicând camera foto de pe trepied. Marianne

deschide uşa apartamentului şi coboară treptele. Ar fi posibil ca el să-i facă lucruri oribile şi, totodată, să aibă convingerea că acţionează din dragoste? Să fie lumea un loc atât de malefic, încât iubirea să nu poată fi diferenţiată de cele mai abjecte şi abuzive forme de violenţă? în stradă, răsuflarea i se înalţă într-o ceaţă fină, iar zăpada continuă să cadă, ca o repetare neîncetată a aceleiaşi greşeli infinitezimale.

Trei luni mai târziu

(Martie 2014)

În sala de aşteptare, are de completat un chestionar. Scaunele, vopsite în culori aprinse, sunt aşezate în jurul unei măsuţe de cafea, pe care se află un abac de jucărie. Măsuţa de cafea este mult prea joasă ca să se aplece şi să completeze formularele pe ea, aşa că şi le aranjează stângaci în poală. La prima întrebare, străpunge foaia cu pixul, în urmă rămânând o gaură mică. Îşi ridică privirea spre recepţionera care i-a înmânat chestionarul, dar cum femeia nu-i dă atenţie, îşi vede mai departe de treabă. Deasupra celei de-a doua întrebări stă scris: „Pesimism”. Trebuie să încercuiască cifra din dreptul uneia dintre afirmaţiile următoare:

0 Nu sunt descurajat în privinţa viitorului meu

1 Mă simt mai descurajat în privinţa viitorului meu decât eram înainte

2 Nu mă aştept ca situaţia mea să se îmbunătăţească

3 Simt că viitorul meu este fără speranţă şi că lucrurile se vor înrăutăţi

El are impresia că oricare dintre afirmaţiile acestea ar putea fi adevărată, sau că mai multe ar putea fi adevărate în acelaşi timp. Strânge capătul pixului între dinţi. În vreme ce o citeşte pe a patra, care, din cine ştie ce motiv, e numerotată cu „3”, Connell simte o mâncărime în ţesutul moale al nasului, ca şi cum fraza aceea l-ar provoca. Într-adevăr, crede că

viitorul lui este fără speranţă şi că lucrurile se vor înrăutăţi. Cu cât se gândeşte mai mult la asta, cu atât mai puternic rezonează cu ideea. De fapt, nici n-a fost nevoie să se întrebe, fiindcă simte: fraza pare să-şi aibă rădăcinile în el însuşi. Îşi apasă tare limba pe cerul gurii, încercând să-şi aranjeze trăsăturile într-o încruntare neutră vădind concentrarea. Pentru că nu vrea s-o alarmeze pe femeia care va primi chestionarul, încercuieşte, în schimb, cifra 2.

Niall a fost cel care i-a vorbit despre acest cabinet. Mai exact, a spus: E gratis, aşa că, de ce nu? Niall este o persoană practică şi arată compasiune în moduri practice. Connell nu l-a văzut des în ultima vreme, fiindcă acum Connell locuieşte în căminul pentru studenţii bursieri şi nu prea se mai întâlneşte cu vechii amici. Aseară, a zăcut pe podeaua camerei sale o oră şi jumătate, pentru că era prea obosit ca să-şi termine voiajul de la baie până în pat. Baia era acolo, în spatele lui, iar patul

era dincolo, în faţa lui, amândouă la distanţă mică, dar lui i se părea imposibil să se mişte înainte sau înapoi, ci numai în jos, până când trupul i-a rămas neclintit pe covor. Ei, uite-mă şi întins pe jos, s-a gândit el. Oare viaţa o fi mult mai rea aici decât pe pat, sau chiar într-un cu totul alt loc? Nu, viaţa este mereu la fel. Viaţa este ceea ce duci cu tine în cap. Aş putea să rămân întins aici, trăgând în plămâni praful scârbos din covor, simţind cum braţul drept îmi amorţeşte treptat sub greutatea corpului, pentru că, în fond, e la fel ca oricare altă experienţă posibilă.

0 Am aceeaşi părere despre mine ca întotdeauna

1 Mi-am pierdut încrederea în mine

2 Sunt dezamăgit de mine

3 Nu mă plac

Îşi ridică iarăşi privirea către femeia din spatele ghişeului. Acum observă pentru prima dată că între aceasta şi persoanele din sala de aşteptare există un ecran din sticlă. Ăştia îşi închipuie că oamenii de felul lui Connell reprezintă o ameninţare pentru recepţioneră? îşi închipuie că studenţii care vin aici şi completează cu răbdare chestionarele, care îşi repetă numele iar şi iar pentru ca femeia să le introducă în computer – îşi închipuie, aşadar, că tinerii aceştia vor să-i facă vreun rău femeii de la ghişeu? Cred ei oare că, din cauză că uneori Connell zace întins pe podea ore în şir, ar putea ca într-o zi să-şi cumpere o armă semiautomată de pe internet şi să comită crime în masă în vreun supermarket? Nimic nu ar putea fi mai departe de el

decât gândul de a comite crime în masă. El se simte vinovat şi după ce bâlbâie un cuvânt la telefon. Totuşi, înţelege logica: persoanele bolnave mintal sunt, într-un anume fel, contaminate – şi, posibil, periculoase. Dacă ele n-o atacă pe cucoana de la ghişeu ca urmare a unor impulsuri violente de necontrolat, ar putea să expire vreun soi de microbi în direcţia ei, ceea ce ar determina-o să se gândească într-un mod nesănătos la toate relaţiile eşuate din trecutul propriu. Încercuieşte cifra 3 şi trece mai departe.

0 Nu am gânduri de sinucidere

1 Am gânduri de sinucidere, dar nu le-aş pune în aplicare

2 Aş vrea să mă sinucid

3 M-aş sinucide dacă aş avea putinţa

Din nou aruncă o privire spre femeie. N-are chef să-i mărturisească ei, o străină, că ar vrea să se sinucidă. Aseară, pe podea, şi-a imaginat cum ar fi să rămână complet nemişcat până când ar muri de deshidratare, oricât ar dura asta. Poate câteva zile, dar nişte zile relaxante, în care n-ar fi nevoit să

facă nimic, nici să se concentreze foarte tare. Cine i-ar găsi cadavrul? Nu-i păsa. Fantezia, purificată în săptămâni de repetare, se sfârşeşte în momentul morţii – pleoapa calmă, liniştită, care se închide peste toate pe veşnicie. Incercuieşte afirmaţia cu numărul 1.

După ce termină de răspuns şi la restul întrebărilor, toate extrem de personale, ultima fiind despre viaţa lui sexuală, împătureşte foile şi i le înapoiază recepţionerei. Nu ştie la ce să se aştepte după ce-i furnizează aceste informaţii foarte sensibile unei străine. Înghite, iar gâtul lui este atât de uscat, încât îl doare. Femeia ia hârtiile de parcă i s-ar fi înmânat o lucrare întârziată pentru facultate şi îl gratulează cu un zâmbet amabil, vesel. Mersi, zice ea. Acum poţi aştepta să te cheme consiliera. El rămâne acolo, inert. Femeia ţine în mână cele mai intime lucruri pe care le-a împărtăşit vreodată cuiva. Observându-i nepăsarea, îi vine să i le ceară înapoi, de parcă ar fi înţeles greşit natura acestui schimb şi, în definitiv, poate că ar fi trebuit să completeze formularul altfel. Dar zice „OK" şi se aşază iarăşi, de data asta pe o canapea.

O vreme, nu se întâmplă nimic. Stomacul lui scoate un cârâit discret, fiindcă n-a luat micul dejun. În ultima vreme, e prea obosit ca să-şi mai gătească seara, aşa că se înscrie la cină pe website-ul bursierilor şi mănâncă la cantină. Înainte de masă, toţi se ridică în picioare ca să spună rugăciunea, în latină. Mai apoi, mâncarea e servită de alţi studenţi, îmbrăcaţi complet în negru, încât să se deosebească de ceilalţi studenţi, altfel identici, care sunt serviţi. Felurile sunt mereu aceleaşi: la început, o supă-cremă de legume, sărată, cu o chiflă şi un pătrăţel de unt, învelit în staniol. Apoi, o bucată de carne cu sos şi garnitură de cartofi. După aceea, desertul, un fel de prăjitură umedă, excesiv de dulce, ori salată de fructe, compusă mai ales din struguri. Toate astea sunt

servite rapid, iar debarasarea se face la fel de rapid, în timp ce bărbaţi din alte secole, în veşminte scumpe, privesc încruntaţi în jos din tablourile de pe pereţi. Când mănâncă singur aşa, auzind iară voie conversaţiile altora, dar neputând participa la ele, Connell se simte profund înstrăinat de propriul corp – o senzaţie aproape insuportabilă. După cină, se mai recită o rugăciune, urmată de târşâitul neplăcut al scaunelor trase de la mese. La şapte, Connell se cufundă deja în întunericul din Front Square, înainte ca felinarele stradale să se aprindă.

Deodată, în sala de aşteptare se iveşte o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un cardigan foarte lung, cenuşiu, şi întreabă: Connell? El se străduieşte să-şi compună un zâmbet, apoi renunţă, îşi freacă falca cu o mână şi dă din cap afirmativ. Sunt Yvonne, se prezintă ea. Te-aş ruga să vii cu mine. El se ridică de pe canapea şi o urmează într-un birou mic. Închide uşa în urma lor. Pe o latură a încăperii, pe masa de lucru, tronează un computer Microsoft străvechi, ce bâzâie foarte sonor; în partea cealaltă sunt două fotolii joase, de culoarea mentei, plasate faţă în faţă. Aşadar, Connell, poţi să iei loc unde doreşti, zice Yvonne. El alege fotoliul orientat spre fereastră, de unde vede spatele unei clădiri din beton şi o ţeavă de scurgere ruginită. Ea se aşază pe celălalt şi îşi ridică ochelarii atârnaţi de gât. Potrivindu-i pe nas, studiază hârtiile de pe clipboard.

În regulă, spune ea. Hai să discutăm puţin despre cum te simţi.

Mda... Nu prea grozav.

Îmi pare rău. Când ai început să te simţi aşa?

Ăăă... ezită el. Acum vreo două luni. Prin ianuarie, cred.

Yvonne apasă butonul unui pix şi îşi notează ceva. Ianuarie, zice ea. Bine. S-a întâmplat ceva atunci, sau a apărut aşa, din senin?

La câteva zile după Anul Nou, Connell a primit un SMS de la Rachel Moran. Era ora două noaptea, iar el se întorcea cu Helen de la o cină prelungită în oraş. Ţinând telefonul pieziş, încât ea să nu vadă ecranul, a deschis mesajul: era unul de grup, adresat tuturor prietenilor lor din liceu, în care îi întreba dacă-l văzuseră de curând pe Rob Hegarty. Scria acolo că nu se ştia nimic despre el de câteva zile. Helen l-a întrebat ce anume conţinea mesajul şi, din cine ştie ce motiv, Connell i-a răspuns: A, nimic important, un mesaj de grup. La mulţi ani pentru noul an. A **doua zi, cadavrul lui Rob a fost pescuit din râul Corrib.**

Mai târziu, Connell a aflat de la foştii colegi că Rob băuse mult în săptămânile dinainte şi că păruse întors pe dos. Nu ştiuse nimic despre asta, nu prea dăduse pe-acasă în semestrul trecut, nu se mai întâlnise cu nimeni. A căutat pe Facebook când îi trimisese Rob ultima dată un mesaj: la începutul lui 2012, o poză de la o ieşire în oraş, în care Connell o ţinea pe după mijloc peTeresa, prietena Mariannei. În mesaj, Rob scrisese: i-o tragi? tare! haha! Connell nu-i răspunsese. Nu se întâlnise cu Rob de Crăciun, nu-şi amintea sigur dacă îl văzuse

măcar în vara dinainte. Încercând să invoce în minte o imagine exactă a figurii lui Rob, Connell şi-a dat seama că nu poate: la început, apărea o imagine întreagă şi recognos-cibilă, dar la încercarea de a o examina mai atent, trăsăturile se îndepărtau unele de altele, se înceţoşau, deveneau neclare.

În zilele care au urmat, cunoscuţii din liceu au postat mesaje menite să atragă atenţia asupra suicidului. De atunci, starea mintală a lui Connell a început să se deterioreze constant, săptămână după săptămână. Anxietatea lui, care

înainte era cronică, funcţionând ca un soi de inhibitor general, s-a agravat. Mâinile îi amorţesc când trebuie să poarte discuţii scurte şi banale, cum ar fi să comande o cafea ori să răspundă la o întrebare simplă la cursuri. O dată sau de două ori l-au cuprins atacuri mari de panică: hiperventila-ţie, dureri în piept, furnicături în tot corpul. O senzaţie de disociere faţă de simţurile proprii, o incapacitate de a gândi clar sau de a interpreta ce vede, ce aude. Lucrurile încep să apară şi să sune diferit – mai lent, artificial, ireal. Prima oară când i s-a întâmplat, a crezut că îşi pierde minţile, că întregul cadru cognitiv prin care înţelege lumea s-a dezintegrat definitiv şi că, din acea clipă, totul va fi compus doar din sunete şi culori nediferenţiate. După câteva minute, i-a trecut; a rămas lungit pe saltea, şiroind de transpiraţie.

Acum îşi ridică ochii spre Yvonne, consiliera plătită de universitate să-l asculte povestind despre problemele lui.

Unul dintre prietenii mei s-a sinucis în ianuarie, zice el. Un prieten din şcoală.

O, ce trist! îmi pare foarte râu, Connell.

Nu prea am păstrat legătura ulterior, după ce am ajuns la facultate. El era în Galway, iar eu, aici. Cred că mă simt vinovat că n-am vorbit mai des cu el.

Înţeleg, spune Yvonne. Dar oricât de trist te simţi din cauza pierderii prietenului tău, ceea ce i s-a întâmplat nu e din vina ta. Nu eşti responsabil pentru deciziile luate de el.

Nici n-am răspuns la ultimul mesaj pe care mi l-a trimis. Mă rog, asta a fost acum nişte ani, dar nici măcar nu i-am răspuns...

Îmi dau seama că e foarte dureros pentru tine, sigur că este dureros. Simţi că ai ratat o ocazie de-a ajuta pe cineva aflat în suferinţă.

Connell încuviinţează din cap, iară să spună nimic, şi se freacă la ochi.

Când un apropiat se sinucide, e normal să te întrebi dacă ai fi putut să faci ceva ca să-l ajuţi, adaugă Yvonne. Sunt sigură că toţi cei din viaţa prietenului tău se întreabă acum acelaşi lucru.

Dar măcar alţii au încercat să aju'te.

Asta sună mai agresiv sau mai insinuant decât intenţiona Connell. Este surprins că, în loc să-i răspundă, Yvonne doar se uită la el, îl priveşte prin lentilele ochelarilor cu ochii mijiţi. Dă afirmativ din

cap. Apoi ridică un mănunchi de foi de pe masă şi le ţine drept, ca un profesionist.

Bun. Să ştii că m-am uitat peste chestionarul ăsta pe care l-ai completat, zice Yvonne. Şi, ca să fiu sinceră cu tine, Connell, ce văd aici mi se pare destul de îngrijorător.

Aşa, ăăă... Da?

Ea răsfoieşte paginile. Connell vede pe prima foaie locul Unde a făcut o mică gaură cu pixul.

Asta numim noi „Inventarul de depresie Beck”, continuă Yvonne. Sunt sigură că ţi-ai dat seama cum funcţionează, alocăm un punctaj de la zero la trei pentru fiecare întrebare. Bun, cineva ca mine ar putea să obţină un punctaj între, să zăcem, zero şi cinci la un astfel de test, iar cineva care trece printr-un episod minor de depresie s-ar putea aştepta la un punctaj de cincisprezece sau şaisprezece.

OK, zice el. Înţeleg.

Iar ce văd eu aici este un punctaj de patruzeci şi trei. Mda. OK.

Prin urmare, ne aflăm într-o zonă de depresie foarte severă, explică ea. Crezi că asta descrie corect stările pe care le trăieşti?

El se freacă din nou la ochi. Încet, reuşeşte să articuleze: Mda.

Văd că ai o părere negativă despre tine, ai gânduri de sinucidere, lucruri de genul ăsta. Sunt chestiuni pe care trebuie să le luăm foarte în serios.

Pricep.

Imediat, Yvonne începe să vorbească despre opţiunile de tratament. Spune că-i va da o recomandare către un medic generalist de la facultate, ca să discute despre medicaţie. Înţelegi, cred, că eu n-am căderea de a prescrie reţete, zice ea. Connell încuviinţează, neliniştit acum. Mda, ştiu asta, spune el. Se tot freacă la ochi, îl mănâncă. Ea îi oferă un pahar cu apă, dar el refuză. Apoi începe să-l chestioneze despre familia lui şi locul de baştină, despre maică-sa, despre eventuali fraţi sau surori.

Vreo iubită, vreun iubit, în prezent? întreabă Yvonne.

Nu, zice Connell. Nimic de genul ăsta.

Helen a mers cu el la Carricklea pentru înmormântare. În dimineaţa slujbei, s-au îmbrăcat amândoi în camera lui, în linişte, doar bâzâitul uscătorului de păr al lui Lorraine auzin-du-se prin perete. Connell purta singurul lui costum, pe care şi-l cumpărase când avea şaisprezece ani, pentru ceremonia de comuniune a unei verişoare. Haina îl strângea la umeri, simţea asta când ridica braţele. Era urmărit de senzaţia că arată rău. Helen şedea la oglindă, se machia, iar Connell s-a dus în spatele ei să-şi aranjeze cravata. Ea a întins o mână, vrând să-i atingă faţa. Eşti foarte chipeş, i-a zis. Cine ştie de ce, asta l-a înfuriat, de parcă ar fi

fost lucrul cel mai lipsit de sensibilitate şi mai vulgar pe care i l-ar fi putut spune. Nu i-a răspuns. Helen şi-a lăsat mâna în jos şi a mers să se încalţe.

S-au oprit în pridvorul bisericii, să se întreţină cu o cunoştinţă a lui Lorraine. Connell avea părul ud, căci plouase, şi îl tot netezea, iară să se uite la Helen, iară să-i vorbească. Atunci, printre uşile deschise ale bisericii, a văzut-o pe Marianne. Ştia că avea să se întoarcă din Suedia pentru înmormântare. Acolo, în prag, arăta foarte palidă şi slabă, purtând o haină neagră şi ţinând în mână o umbrelă udă. N-o mai văzuse din Italia. Pare fragilă, plăpândă, şi-a zis Connell. Ea s-a apropiat, ca să-şi pună umbrela în suportul de lângă uşă.

Marianne, a strigat-o el.

I-a rostit numele cam prea tare, iară să se gândească. Ea şi-a ridicat privirea şi, în fine, l-a văzut. Faţa ei arăta ca o floare mică, albă. L-a cuprins cu braţele pe după gât, iar el a strâns-o tare. Simţea mirosul din casa Mariannei în hainele ei. Ultima dată când o văzuse, totul era normal. Rob trăia atunci, Connell ar fi putut să-i trimită un mesaj sau chiar să-l sune şi să vorbească la telefon, era posibil atunci, fusese posibil atunci. Marianne i-a atins ceafa cu mâna. Toată lumea stătea acolo şi se uita la ei, Connell simţea asta. Când au înţeles că nu mai pot rămâne aşa, s-au desprins din îmbrăţişare. Imediat, Helen l-a bătut uşor pe umăr. Oamenii intrau şi ieşeau din nartex, cu hainele şi umbrelele picurând neauzit pe plăcile de gresie.

Ar trebui să mergem şi noi înăuntru, pentru condoleanţe, a spus Lorraine.

S-au înşiruit alături de ceilalţi ca să strângă mâinile familiei îndoliate. Mama lui Rob, Eileen, plângea întruna, se auzea în tot naosul bisericii. Când au ajuns la jumătatea rândului, lui Connell îi tremurau picioarele. Ar fi vrut ca lângă el să se afle Lorraine, nu Helen. A simţit cum greaţa îi dă târcoale. Iar când, în sfârşit, a venit rândul său, tatăl

lui Rob, Val, i-a strâns mâna şi i-a spus: Connell, ce băiat bun eşti! Am auzit că te descurci excelent la Trinity. Mâinile lui Connell erau ude leoarcă. Îmi pare rău, a bâiguit el. Îmi pare foarte rău. Val continua să-i strângă mâna, privindu-l în ochi. Băiat bun! îţi mulţumesc că ai venit! a încheiat bărbatul. Asta fusese tot. Connell s-a prăbuşit în prima stranăliberă, tremurând din toate încheieturile. Helen s-a aşezat alături, arătând jenată, trăgând de tivul fustei. Lorraine s-a apropiat şi i-a întins un şerveţel scos din poşetă, cu care el şi-a şters fruntea şi buza de sus. Maică-sa i-a strâns umărul. E-n regulă, a zis ea. Ţi-ai făcut datoria, gata, acum destin-de-te. Helen şi-a întors privirea, părând stânjenită.

După slujbă, s-au dus la cimitir. Mai apoi, au mers cu toţii la Tavernă, să mănânce nişte sandviciuri şi să bea un ceai în sala mare. În spatele barului, o fată pe care o cunoştea din şcoală, fusese cu un an în urma lui, servea halbe cu bere, îmbrăcată în tricou alb şi vestă neagră. Connell i-a turnat lui Helen o ceaşcă de ceai, apoi şi-a luat şi el una. Au stat în picioare lângă perete, aproape de tăvile cu

ceai, bând în tăcere. Ceaşca lui Connell zdrăngănea pe farfurioară. Eric s-a apropiat şi a rămas cu ei. Purta o cravată albastră, lucioasă.

Cum îţi mai merge? a zis Eric. Nu ne-am văzut de mult.

Mda, aşa-i, a răspuns Connell. A trecut ceva vreme...

Ea cine e? a întrebat Eric, arătând spre Helen.

Helen, a prezentat-o Connell. Helen, el este Eric.

Eric a întins mâna, iar Helen i-a strâns-o, echilibrând cu greu ceaşca în mâna stângă, cu faţa crispată din pricina efortului.

Iubita, deci? a zis Eric.

Aruncându-i o privire lui Connell, Helen a încuviinţat: Da, chiar aşa.

Eric i-a eliberat mâna, zâmbind ştrengăreşte. Eşti din Dublin, pesemne, i-a zis.

Ea a zâmbit cam nervos şi a răspuns: într-adevăr.

Probabil că tu eşti de vină că băiatul ăsta nu mai dă pe-acasă, a spus Eric.

Nu-i vina ei, ci a mea, a intervenit Connell.

Hei, am glumit, atâta tot, s-a apărat Eric.

Câteva secunde, au stat şi au privit sala în tăcere. Helen şi-a dres glasul şi a spus delicat: îmi pare rău pentru pierderea suferită, Eric. Acesta a dat scurt

din cap, galant. Şi-a întors privirea către sală. Mda, greu de crezut, a spus el. Apoi şi-a turnat o ceaşcă de ceai din vasul aflat în spatele lor. Frumos din partea Mariannei că a venit, a remarcat el. Credeam că e plecată prin Suedia sau cine ştie pe unde.

Momentan stă în Suedia, a spus Connell. Dar a venit acasă pentru înmormântare.

Mi se pare că a slăbit foarte mult, nu-i aşa?

Eric a luat o gură mare de ceai şi a înghiţit-o, plescăind din buze. Desprinzându-se dintr-o conversaţie purtată în cealaltă parte a sălii, Marianne s-a îndreptat spre tăvile de lângă ei.

Iat-o... Foarte frumos din partea ta că ai venit tocmai din Suedia, Marianne, a întâmpinat-o Eric.

Ea i-a mulţumit şi a început să-şi toarne o ceaşcă de ceai, spunându-i că îi pare bine să-l reîntâlnească.

O cunoşti pe Helen? a întrebat Eric.

Marianne şi-a aşezat ceaşca pe farfurioară. Sigur că o cunosc. Suntem colege la universitate.

Cu toţii prieteni, sper, a zis Eric. Adică, fără rivalitate.

Fii cuminte, a zis Marianne, surâzând.

Connell a urmărit felul Mariannei de a turna ceai, de a zâmbi, de a spune „fii cuminte” şi s-a simţit copleşit de

naturaleţea ei, de uşurinţa cu care se mişca prin lume. În şcoală nu fusese aşa, ba chiar dimpotrivă. Pe vremea aceea, Connell era cel care înţelegea cum anume trebuie să se comporte, în timp ce Marianne nu făcea decât să-i exaspereze pe toţi.

După ceremonia înhumării, Connell a plâns, dar plânsul lui i s-a părut că nu însemna nimic. În clasa a cincea, când marcase un gol pentru echipa de fotbal a şcolii, Rob sărise pe teren, fericit să-l îmbrăţişeze. Strigase numele lui Connell şi începuse să-l sărute pe cap exuberant, frenetic. Tabela de scor arăta unu la unu, şi mai rămăseseră încă douăzeci de minute din meci. Aşa arăta lumea lor pe atunci. În viaţa de zi cu zi, sentimentele lor erau suprimate cu o grijă minuţioasă, înghesuite în spaţii din ce în ce mai mici, până când evenimente aparent minore căpătau o semnificaţie nebunească, înspăimântătoare. Dar puteau să se atingă unii pe alţii, puteau să plângă în timpul meciurilor de fotbal. Connell îşi aminteşte încă strânsoarea extrem de puternică a braţelor lui Rob. Şi noaptea banchetului, când Rob le-a arătat fotografiile cu Lisa goală. Nimic nu contase mai mult pentru Rob decât aprobarea celorlalţi: să lase o impresie bună, să fie apreciat. Ar fi trădat orice încredere, orice gest de bunătate, pentru promisiunea acceptării sociale. Connell nu putea să-l judece pentru asta. Şi el fusese la fel, ori mai rău. Atât că el voise mai degrabă să fie normal, să-şi ascundă părţile pe care le considera ruşinoase şi derutante. Abia Marianne îi arătase că şi alte lucruri erau posibile. Viaţa a fost diferită după aceea, poate că nici n-a înţeles pe deplin cât de diferită...

În seara de după înmormântare, Connell şi Helen stăteau întinşi în camera lui, pe întuneric, neputând să doarmă. Helen l-a întrebat de ce nu o prezentase prietenilor lui. Vorbea în şoaptă, ca să n-o trezească pe Lorraine.

Te-am prezentat lui Eric, nu? a zis Connell.

Doar după ce a întrebat el. Sincer, nu prea dădeai impresia că ai vrea să mă cunoască.

Connell a închis ochii. Era o înmormântare, a spus. Ştii, cineva abia a murit. Nu cred că e o ocazie prea bună să cunoşti oameni.

Păi, dacă nu voiai să vin, n-ar fi trebuit să mă chemi.

El a inspirat şi a expirat rar. Bine, a zis. Atunci, îmi pare rău că te-am chemat.

Ea s-a ridicat în şezut. Ce vrei să spui? a întrebat. Îţi pare rău că am fost acolo?

Nu. Spuneam că, dacă ţi-am creat o impresie greşită despre cum o să fie, atunci îmi pare rău.

Nu voiai să fiu acolo, nu-i aşa?

Nu voiam să fiu nici eu acolo, ca să fiu sincer, a răspuns el. Îmi pare rău că nu te-ai simţit bine, dar, de, a fost o înmormântare. Nu ştiu la ce te aşteptai.

Ea a inspirat repede pe nas, Connell a auzit-o.

Pe Marianne nu ai ignorat-o, a zis Helen.

Nu am ignorat pe nimeni.

Dar ai părut extrem de fericit s-o vezi pe ea, nu crezi?

Futu-i mama mă-sii de treabă, Helen, a zis el încet.

Ce?!?

Cum se face că de fiecare dată ajungem aici? Prietenul meu tocmai s-a sinucis, şi tu vrei să ne certăm din cauza Mariannei, zău aşa?! Ei bine, da, m-am bucurat s-o văd, dar asta înseamnă că sunt un monstru?

Când Helen a răspuns, cuvintele ei au sunat ca un şuierat gros. Am suferit alături de tine în privinţa prietenului mort, ştii asta, a zis. Dar ce mai vrei? Să mă prefac că nu observ cum te holbezi la altă femeie de faţă cu mine?

Nu mă holbam la ea.

Ba da, în biserică.

Păi, n-a fost ceva intenţionat, a zis el. Din punctul meu de vedere, nu era o atmosferă foarte sexy în biserică, bine? Poţi să mă crezi pe cuvânt.

De ce trebuie să te porţi întotdeauna aşa de ciudat când eşti în preajma ei?

Connell s-a încruntat, stând în continuare întins, cu ochii închişi, cu faţa spre tavan. Felul în care mă port cu ea e o componentă a personalităţii mele normale, a zis el. Poate că sunt, pur şi simplu, un individ ciudat.

Helen n-a mai scos o vorbă. În cele din urmă, s-a întins la loc lângă el. Peste două săptămâni, s-au despărţit. Totul se terminase. Între timp, Connell devenise atât de epuizat şi nefericit, că nici măcar n-a putut să-şi adune forţele ca să aibă vreo reacţie. I se întâmplau lucruri rele, crizele de plâns, atacurile de panică, dar acestea păreau să se abată asupra lui din afară, nu să emane de undeva dinlăuntrul lui. În interior nu simţea nimic. Era ca un pachet ţinut la congelator, care se decongelase prea repede la exterior, astfel că împrăştia apă peste tot în jur, pe când la interior rămăsese îngheţat, într-un anume fel, exprima mai multe emoţii decât oricând şi, în acelaşi timp, simţea mai puţin – nu simţea nimicif~"„

Yvonne încuviinţează lent, cu înţelegere. Ţi-ai făcut prieteni aici, la Dublin? îl întreabă. Eşti apropiat de careva, ai cu cine să vorbeşti despre felul în care te simţi?

Prietenul meu Niall, poate. El mi-a vorbit despre chestia asta.

Serviciul de consiliere al facultăţii?

Mda, zice Connell.

Păi, ăsta-i un lucru bun. Băiatul are grijă de tine. Niall, OK. Şi el învaţă tot laTrinity, aşa-i?

Connell tuşeşte, ca să scape de senzaţia de uscăciune din gât, apoi murmură: Mda... Şi mai am o prietenă de care sunt destul de apropiat, dar e plecată anul ăsta cu o bursă Erasmus.

Şi fata învaţă la facultatea noastră?

Păi, am fost colegi de liceu, dar acum e şi ea la Trinity. Marianne. Îl cunoştea pe Rob. Prietenul care s-a sinucis, însă e plecată anul ăsta, după cum spuneam.

O urmăreşte pe Yvonne în timp ce îşi notează numele în carneţel, pantele înalte ale majusculei „M". Acum, vorbeşte cu Marianne aproape în fiecare seară pe Skype, uneori după cină, alteori mai târziu, când se întoarce ea acasă după o ieşire în oraş. Nu au discutat despre ce s-a întâmplat în Italia. Îi e recunoscător că n-a adus vorba niciodată despre asta. Când stau pe Skype, calitatea recepţiei video e bună, dar se întâmplă frecvent să nu se sincronizeze cu sunetul, iar asta îi dă impresia că Marianne este o imagine mişcătoare, un lucru ce trebuie privit atent. De când a plecat, lumea de la facultate a tot vorbit despre ea. Connell nu-i sigur dacă ea a aflat cum au bârfit-o unii de teapa lui Jamie. Connell nici măcar nu e prieten cu oamenii aceia, şi tot a auzit. Un tip beatlle la o petrecere i-a spus că Mariannei îi plac chestiile perverse şi că, pe internet, există poze deocheate cu ea. Connell nu ştie dacă e adevărată povestea cu pozele. Le-a căutat online, dar n-a găsit nimic.

Prietena aceea e genul de om cu care ai vorbi despre ce simţi? întreabă Yvonne.

Mda, m-a încurajat în sensul ăsta. Ea, ăăă... E greu de descris, dacă n-o cunoşti. E foarte deşteaptă, mult mai deşteaptă decât mine, însă aş zice că vedem lumea asemănător. Şi amândoi am trăit

toată viaţa în acelaşi loc, evident. Aşa că e un pic altfel când sunt departe de ea.

Pare complicat...

Nu există mulţi oameni cu care să fiu pe aceeaşi lungime de undă, continuă el. Ştiţi, cu asta mă lupt.

Crezi că e o problemă nou-ivită, sau ţi se pare ceva familiar?

Nu-i ceva nou, am impresia. În liceu, uneori aveam o senzaţie de izolare, cam aşa ceva. Dar lumea mă plăcea oricum. Aici simt că nu prea sunt agreat.

Se opreşte din vorbit, iar Yvonne pare să priceapă că-i doar o pauză, aşa că nu intervine.

Cum a fost cu Rob, prietenul care a murit, continuă el. N-aş zice că eram pe aceeaşi lungime de undă la modul profund, şi cu toate astea eram prieteni.

Da, sigur.

N-aveam multe în comun, interese comune sau aşa ceva, iar din punct de vedere politic, probabil că opiniile noastre difereau complet. Dar în şcoală lucrurile de genul ăsta chiar nu contau. Pur şi simplu eram în aceeaşi gaşcă, deci eram prieteni, ştiţi...

Da, înţeleg.

Şi făcea anumite lucruri care nu mi se păreau prea OK. Cu fetele se comporta urât câteodată. Ştiţi, aveam optsprezece ani, sau aşa ceva, toţi ne

purtam ca nişte idioţi. Dar chestiile astea m-au îndepărtat puţin de el.

Connell îşi muşcă degetul mare, apoi îşi lasă mâna să-i cadă la loc în poală.

Mi-am imaginat că, dacă mă mut aici, o să mă integrez mai bine. Ştiţi, am crezut că poate o să găsesc mai mulţi oameni care să gândească la fel ca mine, sau ceva de genu. Dar, sincer, oamenii de aici sunt şi mai răi decât cei din şcoală. Adică, toţi cei de aici se compară între ei doar în

funcţie de câţi bani au părinţii lor. Şi zic asta la propriu, chiar i-am văzut de-aproape.

Acum inspiră, având senzaţia că a vorbit prea repede şi prea mult, dar nedorind să se oprească.

Pur şi simplu, am plecat din Carricklea gândindu-mă că aş putea avea o altfel de viaţă. Dar nu-mi place deloc aici, şi nici întoarcerea nu mai e cu putinţă. Adică, prieteniile alea s-au dus. Rob s-a dus, n-o să-l mai văd niciodată. N-o să mai am niciodată viaţa de-atunci.

Yvonne împinge spre el cutia cu şerveţele de pe masă. Connell se holbează la cutia imprimată cu frunze verzi de palmier, apoi la Yvonne. Îşi atinge faţa şi descoperă că au început să-i curgă lacrimi pe obraji. Rămas fără vorbe, extrage un şerveţel şi îşi şterge faţa.

Scuze, se bâlbâie el.

Yvonne îl priveşte în ochi acum, dar el nu-şi mai dă seama dacă ea l-a ascultat, dacă a înţeles sau dacă măcar a încercat să priceapă ce i-a spus.

Ce putem face noi aici, la consiliere, este să încercăm să lucrăm cu sentimentele tale, cu gândurile şi comportamentul tău, explică ea. Nu avem cum să schimbăm circumstanţele, însă putem schimba modul în care reacţionezi tu la circumstanţe. Înţelegi ce zic?

Mda.

În momentul acesta al şedinţei, Yvonne îi înmânează nişte fişe de lucru, pe care săgeţi mari indică spre diferite casete de text. Connell le ia şi se preface că are de gând să le studieze mai târziu. Îi dă şi un teanc de pagini fotocopi-ate, unde scrie cum să combaţi anxietatea. Connell le ia şi se preface că are de gând să le citească. Yvonne îi scoate la imprimantă un bilet pe care trebuie să-l ducă la serviciul medical al facultăţii, unde pomeneşte despre depresia lui, iar

el îi spune că va reveni pentru o nouă şedinţă de consiliere. Apoi iese din birou.

În urmă cu vreo două săptămâni, Connell a mers la o prelegere susţinută de un scriitor care le vizita facultatea. S-a aşezat în spatele sălii, singur, simţindu-se jenat nu numai fiindcă venise puţină lume, dar şi pentru că toţi ceilalţi studenţi erau strânşi în grupuri. Se întâmpla într-o sală mare, fără ferestre, din clădirea de la Arte, cu mese pliante ataşate de scaune. Unul dintre lectori a făcut o prezentare scurtă şi linguşitoare a lucrărilor

scriitorului, apoi scriitorul însuşi, un tip tinerel, de vreo treizeci de ani, s-a dus la pupitru şi a mulţumit facultăţii pentru invitaţie. Connell regreta deja faptul că venise. Evenimentul era, din toate punctele de vedere, secătuit de vlagă, previzibil şi formalist. Nu ştia ce căuta el acolo. Citise opera de până atunci a respectivului şi i se păruse inegală, dar pe alocuri sensibilă, cumva receptivă. Acum, se gândea el, orice efect era anulat de prezenţa scriitorului în acest mediu, izolat de vreo reacţie spontană, citind cu voce tare din propria carte unui public care o citise deja. Rigorile lecturii făceau ca observaţiile din carte să pară false, separându-l pe autor de oamenii despre care scrisese, de parcă îi observase numai pentru a le putea vorbi despre ei studenţilor de la Trinity. Connell nu găsea niciun motiv pentru care se organizau asemenea evenimente literare, nu le înţelegea utilitatea ori semnificaţia. La ele participau doar cei care voiau să fie genul de oameni care participă la astfel de evenimente.

După lectură, în faţa sălii s-a amenajat un mic bufet, unde se servea vin. Connell ar fi vrut să plece, dar s-a lovit de un grup de studenţi care vorbeau tare. Când a-ncercat să-şi croiască drum printre ei, o fată din grup a spus: A, salut,

Connell! A recunoscut-o, era Sadie Darcy-O'Shea. Fuseseră colegi la câteva cursuri de engleză, şi ştia că se implica activ în viaţa literară. Ea era fata care îl numise în faţă „geniu", în primul an de facultate.

Salut! a răspuns el.

Ţi-a plăcut lectura?

Connell a ridicat din umeri: A fost OK. Se simţea anxios şi voia să plece cât mai repede, însă ea vorbea în continuare. Şi-a şters palmele de tricou.

Nu te-a impresionat? l-a întrebat fata.

Nu ştiu, nu prea pricep rostul chestiilor de genul ăsta.

Al lecturilor publice?

Mda. Nu înţeleg exact ce scop au...

Deodată, toţi s-au întors să se uite spre ceva, iar Connell le-a urmărit privirile. Scriitorul invitat ieşise din sală şi se apropia de ei. Bună, Sadie! a zis el. Connell nu bănuise că acesta ar avea o relaţie personală cu Sadie, aşa că s-a simţit prost fiindcă gafase, arătându-se dezamăgit de lectură. Ai citit minunat, a zis fata. Iritat şi obosit, Connell s-a dat la o parte, facându-i loc scriitorului să se alăture grupului lor, dar totodată încercând să dispară în vreun fel. Atunci, Sadie l-a prins de braţ şi a spus: Connell tocmai ne mărturisea că nu înţelege rostul evenimentelor literare de genul ăsta. Scriitorul s-a uitat vag în direcţia lui Connell, apoi a încuviinţat. Da, nici eu, a zis. Sunt plictisitoare, nu-i aşa? Connell a observat că maniera rigidă, formală, în care citise părea să-i caracterizeze inclusiv modul de a vorbi şi de a se purta. Însă a regretat că judecase negativ lectura cuiva care, poate, în acele momente era doar stânjenit.

Ei bine, nouă ne-a plăcut, a spus Sadie.

Cum te cheamă, Connell şi mai cum? a întrebat scriitorul.

Connell Waldron.

Bărbatul a încuviinţat. A luat un pahar cu vin roşu de pe masă, lăsându-i pe ceilalţi să continue discuţia. Deşi lui Connell i se ivise acum ocazia de a se retrage, din cine ştie ce motiv, a mai zăbovit. Scriitorul a băut nişte vin, apoi s-a uitat din nou la el.

Mi-a plăcut cartea dumneavoastră, a zis Connell.

A, mulţumesc... Vii la Stag's Head, să bem o bere? Cred că acolo merge lumea.

În seara aceea, n-au părăsit localul Stags Head decât la ora închiderii. Au purtat cu toţii o discuţie amiabilă despre lecturile publice. Deşi Connell n-a spus multe lucruri, scriitorul i-a luat partea de fiecare dată, ceea ce i-a făcut plăcere. Mai târziu, l-a întrebat de unde era, iar Connell a răspuns că din Sligo, dintr-un orăşel numit Carricklea. Scriitorul a dat afirmativ din cap.

Îl ştiu, mda, a zis el. Îmi amintesc că era o popicărie acolo, dar probabil că o fi dispărut demult.

Da, da, a răspuns Connell cam prea repede. Mi-am sărbătorit ziua de naştere acolo, o dată, când eram mic. La popicărie. Acum nu mai există, într-adevăr.

Scriitorul a luat o gură de bere şi a întrebat: Cum ţi se pare laTrinity? îţi place?

Connell s-a uitat la Sadie, aflată în partea cealaltă a mesei. Brăţările i se loveau unele de altele pe încheietură.

Cam greu să mă integrez, ca să fiu sincer, a răspuns Connell.

Scriitorul a încuviinţat iarăşi. S-ar putea să nu fie un lucru tocmai rău, a zis el. Din experienţa asta ar putea lua naştere prima ta carte.

Connell a râs, coborându-şi privirea în poală. Ştia că fusese doar o glumă, dar gândul i s-a părut frumos: poate că nu suferă chiar degeaba.

Ştie că mulţi dintre aşa-zişii literaţi din facultate văd cititul cărţilor în primul rând ca pe o modalitate de a părea culţi. În seara aceea, la Stag's Head, când cineva a menţionat protestele contra austerităţii, Sadie şi-a ridicat mâinile şi a cerut: Fără politică, vă rog! Părerea dintâi a lui Connell despre lecturile publice n-a fost contrazisă. Era vorba despre cultură ca spectacol pentru o anumită clasă, literatură transformată în fetiş datorită calităţii ei de a-i purta pe oamenii educaţi în false călătorii emoţionale, pentru ca după aceea să se poată simţi superiori celor needucaţi, despre ale căror călătorii emoţionale citiseră. Chiar dacă scriitorul care-i însoţea se vădise un tip de treabă, chiar dacă romanul lui era profund, în cele din urmă toate cărţile erau comercializate ca simboluri ale unui statut şi toţi scriitorii participau, într-o oarecare măsură, la acest tip de marketing. Probabil că astfel făceau bani editorii. Literatura, aşa cum se vedea ea în cadrul lecturilor

publice, nu avea deloc potenţial ca formă de rezistenţă împotriva a ceva. Şi totuşi, când a ajuns acasă în seara aceea, Connell s-a apucat să recitească nişte notiţe pe care şi le făcuse pentru o povestire şi a simţit vechiul fior de plăcere, ca la privirea unui gol superb dintr-un meci, ca mişcarea foşnitoare a luminii printre frunze, ca o frază muzicală răzbătând pe geamul unei maşini în trecere. În ciuda a orice, viaţa oferă şi asemenea momente de bucurie.

Patru luni mai târziu

(iulie 2014)

Câmpul vizual i se îngustează, până când ecranul televizorului devine doar un dreptunghi verde, mai luminos pe margini. Ai adormit? întreabă el. După o pauză, ea răspunde: Nu. El dă din cap, fără să-şi ia ochii de la meci. Soarbe un pic de Cola şi resturile de gheaţă zornăie încet în pahar. Membrele ei par grele pe saltea. Stă întinsă în camera lui Connell din Foxfield, urmărind meciul dintre Olanda şi Costa Rica pentru semifinalele Cupei Mondiale. Camera arată ca pe vremea liceului, deşi, între timp, un colţ al posterului cu Steven Gerrard s-a desprins de perete şi s-a răsucit spre interior. În rest, totul este la fel: veioza, perdelele verzi, chiar şi feţele de pernă cu margini dungate.

Pot să te duc acasă la pauză, spune el.

Preţ de o secundă, ea nu răspunde. Ochii i se zbat închişi, apoi se deschid, aşa că poate vedea iarăşi jucătorii mişcân-du-se pe teren.

Te încurc? îl întreabă.

Nu, deloc. Doar că pari somnoroasă.

Îmi dai nişte Cola de la tine?

El îi întinde paharul şi ea se ridică în şezut ca să bea, sim-ţindu-se ca un bebeluş. Are gura uscată, iar băutura ajunsă pe limbă i se pare rece şi fără gust. Ia două guri imense, după care îi dă paharul înapoi, ştergându-şi buzele cu dosul pair mei. El apucă paharul fără să-şi desprindă privirea de ecranul televizorului.

Eşti însetată, observă el. Mai am jos în frigider, dacă vrei.

Ea clatină din cap şi se întinde la loc, cu mâinile încrucişate sub ceafă.

Unde ai dispărut aseară? îl întreabă.

Ah, nu ştiu, am ieşit puţin în locul pentru fumat.

Până la urmă ai sărutat-o pe fata aia?

Nu, răspunde el.

Marianne închide ochii, îşi face vânt cu mâna. Mi-e foarte cald, zice. Nu ţi se pare că e înăbuşitor aici?

Dacă vrei, poţi să deschizi fereastra.

Încearcă să se întindă spre mânerul ferestrei fără a trebui să se ridice cu totul din pat. Se opreşte cu un braţ în aer, aşteptând să vadă dacă el îi va sări în ajutor. În vara asta, Connell lucrează la biblioteca facultăţii, dar revine în Carricklea în fiecare

weekend, asta de când ea s-a întors acasă. Se plimbă amândoi cu maşina lui până la Strandhill ori până sus, la cascada Glencar. Connell îşi roade unghiile adesea şi nu vorbeşte mult. Luna trecută, Marianne i-a zis că nu e obligat s-o viziteze, dacă n-are chef, iar el i-a răspuns pe un ton neutru: Păi, sincer, e unicul lucru pe care îl aştept cu nerăbdare. Ea se ridică şi deschide singură fereastra. Lumina zilei se estompează; aerul de afară se simte înmiresmat şi neclintit.

Cum o chema, că am uitat? zice ea. Pe fata de la bar.

Niamh Keenan.

S-ar părea că te place.

Nu cred că avem mare lucru în comun, răspunde el. Apropo, Eric te căuta aseară, v-aţi întâlnit până la urmă?

Marianne se aşază turceşte, cu faţa spre Connell. El stă sprijinit de tăblia patului, ţinând paharul cu Cola pe piept.

Da, ne-am văzut. A fost destul de ciudat.

De ce? Ce s-a întâmplat?

Era beat mangă. Nu ştiu... S-a gândit el, aşa, că vrea să-şi ceară iertare pentru felul în care s-a purtat cu mine în liceu.

Serios? se miră Connell. Chiar că e ciudat.

Pe urmă, îşi întoarce privirea spre ecranul televizorului, aşa că ea se simte liberă să-i studieze figura în detaliu. Probabil că el observă, dar, politicos, nu comentează. Veioza de lângă pat proiectează o dâră de lumină asupra trăsăturilor lui – pometii fini, sprâncenele încruntate într-o concentrare blândă, urmele discrete de transpiraţie pe buza superioară. Mariannei îi face întotdeauna o anumită plăcere să-şi lase privirea să zăbovească asupra feţei lui Connell, plăcere care poate fi modulată de numeroase alte senzaţii de moment, ce ţin de subiectul conversaţiei ori de dispoziţie. Înfăţişarea lui e precum piesa muzicală preferată: sună un pic diferit de fiecare dată când o asculţi.

Mda. A vorbit puţin despre Rob, zice ea. A susţinut că Rob ar fi vrut să-şi ceară scuze de la mine. Adică, nu era clar dacă Rob chiar îi spusese asta sau era doar un soi de proiecţie psihologică din partea lui Eric.

Sunt convins că Rob ar fi vrut să-şi ceară iertare, ca să fiu sincer.

O, nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Nu vreau să mă gândesc că, în vreun fel, avea asta pe conştiinţă. Eu nu i-am purtat niciodată ranchiună, serios. Ştii bine, n-a fost mare lucru, eram doar nişte copii.

Ba a fost mare lucru, zice Connell. Te-a agresat în fel şi chip.

Marianne tace. Este adevărat că o agresaseră psihic. Eric i-a aruncat o dată că „are pieptul plat” de faţă cu toţi colegii, iar Rob, hlizindu-se, s-a

grăbit să-i şoptească ceva la ureche lui Eric, poate vreo afirmaţie ori insultă prea vulgară ca să fie rostită cu voce tare. La funeralii, în ianuarie, toţi au spus ce persoană minunată fusese Rob, un tânăr plin de viaţă, un fiu

devotat şi aşa mai departe. Însă fusese şi un om foarte nesigur, obsedat de popularitate, iar disperarea de a fi simpatizat îl făcuse crud. Nu pentru prima dată, Marianne gândeşte că actele de cruzime rănesc nu doar victima, ci şi pe autorul lor, poate chiar mai profund şi la modul permanent. Nu înveţi nimic esenţial despre tine însuţi atunci când eşti agresat psihic; în schimb, când agresezi tu pe altul, înveţi ceva ce nu mai poţi uita niciodată.

După înmormântare, şi-a petrecut serile derulând pagina de Facebook a lui Rob. Mulţi dintre foştii colegi de liceu lăsaseră mesaje pe *wall-ul* **său, declarând că îi simţeau lipsa. Ce naiba făceau oamenii ăştia – s-a întrebat Marianne –, cum să scrie pe** *wall-ul* **cuiva care murise? Ce însemnau de fapt aceste mesaje, aceste anunţuri ale unei pierderi, asemănătoare cu nişte reclame? Cum cerea eticheta să procedezi când apăreau în** *timeline:* **se cuvenea să le dai „like”? Să le ignori, trecând mai departe, căutând ceva mai interesant? Dar, în momentul acela, totul o înfuria pe Marianne. Dacă se gândeşte acum, pricepe ce anume o enerva. Niciunul dintre oamenii aceia nu făcuse nimic greşit. Cu toţii sufereau, atâta tot. Sigur că nu avea nicio noimă să scrii pe** *wall-xA* **lui Rob de pe Facebook, dar nici alte lucruri n-aveau sens. Dacă oamenii păreau să se comporte fără rost când sufereau, era numai din cauză că viaţa însăşi n-avea rost. Era adevărul**

pe care îl scotea la lumină suferinţa. Marianne îşi doreşte să-l fi putut ierta pe Rob, chiar dacă asta n-ar fi însemnat nimic pentru el. Acum, ori de câte ori şi-l readuce în memorie, îl vede ascunzându-şi faţa, privind în altă parte, pitindu-se în spatele uşii dulapului de la şcoală, în spatele geamului ridicat al maşinii lui. Cine ai fost? se întreabă ea – acum, când n-are cine să-i mai răspundă.

Şi ai acceptat scuzele? zice Connell.

Marianne încuviinţează, privind în jos, către unghiile ei. Sigur că da, îi răspunde. Eu nu ţin supărare.

Norocul meu, spune el.

Se aude fluierul care anunţă sfârşitul reprizei şi, cu frunţile plecate, jucătorii o pornesc încet spre marginea terenului. Scorul este tot nul. Ea îşi şterge nasul cu degetele. El se ridică în şezut şi pune paharul pe noptieră. Marianne crede că se va oferi din nou s-o ducă acasă, în schimb Connell zice: Ai chef de-o îngheţată? Ea răspunde că da. Mă întorc imediat, spune el. Şi iese, lăsând uşa dormitorului deschisă.

Acum, Marianne locuieşte acasă pentru prima dată de când a terminat şcoala. Mama şi fratele ei sunt la serviciu toată ziua şi Marianne n-are mai nimic de făcut, doar să stea în grădină şi să observe insectele forfotind prin iarbă. Când intră în casă, fierbe cafeaua, mătură podelele, şterge mobila. Casa nu mai e curată cu adevărat, fiindcă Lorraine lucrează cu normă întreagă la hotel acum, iar Denise n-a mai căutat altă menajeră. Fără Lorraine, conacul nu este un spaţiu în care să

locuieşti cu plăcere. Uneori, Marianne pleacă în excursii de o zi la Dublin, unde rătăceşte cu Joanna prin Galeria Hugh Lane, amândouă cu braţele dezgolite, bând apă din sticluţe. Iubita Joannei, Evelyn, le însoţeşte când nu are de lucrat sau de învăţat, şi de fiecare dată se străduieşte să fie amabilă cu Marianne, să se arate interesată de viaţa ei. Marianne se'bucură atât de mult pentru Joanna şi Evelyn, încât se simte norocoasă până şi să le vadă împreună, până şi să o audă pe Joanna spunându-i veselă lui Evelyn la telefon: Bine, te iubesc, ne vedem mai târziu. Pentru Marianne, e ca o fereastră către fericirea adevărată, chiar dacă o fereastră pe care ea nu poate să o deschidă, prin care nu poate să treacă.

2.33

Săptămâna trecută, i-a însoţit pe Connell şi Niall la un protest împotriva războiului din Gaza. S-au alăturat câtorva mii de oameni, veniţi cu pancarte, megafoane şi bannere. Marianne voia atunci ca viaţa ei să însemne ceva, voia să oprească toată violenţa comisă de cei puternici împotriva celor slabi. Şi-a amintit de o vreme, în urmă cu vreo câţiva ani, în care se simţea atât de inteligentă, de tânără şi de puternică, încât avea impresia că ar fi reuşit să realizeze aşa ceva, pe când acum înţelegea că nu era deloc puternică şi că va trăi şi va muri într-o lume a violenţei extreme împotriva nevinovaţilor, în care ea ar fi putut, cel mult, să ajute doar câţiva oameni. I se părea extrem de greu să se împace cu ideea de a ajuta numai câţiva, de parcă mai degrabă n-ar fi ajutat pe nimeni decât să facă un lucru atât de mărunt, de nesemnificativ,

însă nici măcar asta nu izbutea. Manifestaţia era foarte gălăgioasă, o mulţime de protestatari băteau în tobe şi scandau diverse chestii la unison, iar boxele pârâiau din când în când. Au mărşăluit astfel pe Podul O'Connell, cu râul Liffey curgând sub ei. Afară era soare şi cald, Marianne s-a ars pe umeri.

În acea seară, Connell a condus-o cu maşina înapoi în Carricklea, deşi ea hotărâse că va lua trenul. Erau amândoi foarte obosiţi pe drumul spre casă. În timp ce traversau Longford, la radio se auzea un cântec al grupului White Lies, care fusese la modă pe vremea liceului lor, şi, fără să atingă butonul radioului sau să ridice vocea ca să acopere sunetul, Connell a spus: Ştii că te iubesc. Nu a mai rostit altceva. Marianne a răspuns că şi ea îl iubeşte. El a încuviinţat din cap şi a continuat să conducă, de parcă nu se întâmplase absolut nimic, ceea ce, într-un fel, aşa şi era.

Fratele Mariannei lucrează acum la consiliul local. Vine seara acasă şi dă târcoale dintr-o cameră într-alta, căutându-şi

prada. Din dormitorul ei, îşi dă seama că este Alan, pentru că întotdeauna umblă prin casă încălţat în pantofi. Dacă nu o găseşte în camera de zi sau în bucătărie, îi bate la uşă. Vreau doar să discutăm puţin, zice. De ce te porţi de parcă ai fi speriată de mine? Putem sta de vorbă câteva clipe? Atunci, ea trebuie să-i deschidă uşa, el vrea să reia vreo ceartă din seara anterioară, ea spune că e obosită şi vrea să se culce, el nu pleacă până când ea nu zice că-i pare rău pentru cearta precedentă, aşa că zice că-i

pare rău, iar el conchide: Ştiu că mă consideri o persoană îngrozitoare. Marianne se întreabă dacă e adevărat. Încerc să fiu drăguţ cu tine, adaugă Alan, însă tu mereu îmi arunci în faţă trecutul. Ea nu crede că e adevărat, dar se gândeşte că, probabil, aşa crede el. De cele mai multe ori, situaţia nu devine mai rea de-atât, e doar asta, tot timpul doar asta, şi zilele lungi şi goale din cursul săptămânii în care şterge suprafeţe, în care stoarce bureţi uzi în chiuvetă.

Connell se întoarce în cameră şi îi aruncă o îngheţată pe băţ, ambalată într-o folie de plastic strălucitoare. Ea o prinde în mâini şi o ridică spre faţă, ca să-şi răcorească obrajii. El se aşază la loc, sprijinindu-se de tăblia patului, şi începe să o desfacă pe a lui.

Te vezi vreodată cu Peggy la Dublin? zice ea. Sau cu altcineva dintre oamenii ăia?

El face o pauză, pocnind între degete ambalajul de plastic. Nu, îi răspunde. Credeam că te-ai certat cu ei.

Te-am întrebat doar dacă te mai vezi câteodată cu vreunul.

Nu. Şi chiar dacă m-aş întâlni cu ei, n-aş avea mare lucru să le spun.

Ea desface ambalajul şi scoate îngheţata: cremă de vanilie cu portocale. Pe limbă, fulgi minusculi de gheaţă simplă, fără arome.

Însă am auzit că Jamie n-a fost deloc fericit, adaugă Connell.

Cred că spunea nişte lucruri cam neplăcute despre mine.

Mda. Bineînţeles, eu n-am vorbit cu el direct. Dar am avut impresia că a zis nişte chestii, mda.

Marianne ridică din sprâncene, părând amuzată. Prima dată când a auzit zvonurile care circulau despre ea, Mariannei nu i s-a părut nostim absolut deloc. O întreba mereu pe Joanna despre asta: cine vorbise despre ea, ce anume spusese. Joanna nu voia să-i povestească. I-a răspuns că, oricum, peste câteva săptămâni toată lumea va trece la alt subiect. Oamenii au o atitudine nesăbuită când e vorba de sexualitate, a zis Joanna. Fixaţia lor faţă de viaţa ta sexuală e probabil mai fetişistă decât orice ai fi făcut tu. Marianne chiar se întorsese la Lukas şi îl obligase să şteargă toate pozele cu ea, deşi bărbatul nici n-avea de gând să le posteze pe net. Ruşinea o înconjura ca un giulgiu. Abia dacă vedea prin ea. Pânza o împiedica să respire, îi furnica pielea. Se simţea de parcă viaţa avea să i se sfârşească. Oare cât timp durase senzaţia asta? Două săptămâni, mai mult? După aceea, a dispărut, un scurt capitol din tinereţea ei s-a încheiat, ea i-a supravieţuit – gata, episodul se terminase.

Nu mi-ai pomenit niciodată despre asta, îi spune lui Connell.

Păi, din câte am auzit, Jamie era supărat că te-ai despărţit de el şi s-a apucat să povestească niscai rahaturi despre tine. Dar, na, astea nici măcar nu-s

bârfe, pur şi simplu aşa se comportă puştanii. Nu cred să-i fi păsat cuiva cu adevărat.

Cred că e mai degrabă un caz de atingere adusă reputaţiei. 236

Şi atunci, cum se face că reputaţia lui Jamie nu-i atinsă? zice Connell. Doar el a fost cel care ţi-a făcut toate nasoalele alea.

Ea îşi ridică privirea. Connell şi-a isprăvit deja îngheţata. Se joacă cu beţişorul de lemn, plimbându-l printre degete. Ea mai are puţin, a lins-o până ce a mai rămas doar un bulb lucios de vanilie, care sclipeşte în lumina veiozei de pe noptieră.

Pentru bărbaţi e altfel, zice ea.

Mda, încep să înţeleg şi eu asta.

Marianne linge restul de îngheţată, apoi examinează rapid beţişorul gol. Connell nu spune o vorbă câteva secunde, după care zice: Frumos din partea lui Eric că şi-a cerut scuze faţă de tine.

Da, aşa-i, răspunde Marianne. Cei de la şcoală s-au purtat foarte drăguţ de când m-am întors. Chiar dacă eu nu fac niciun efort să mă-ntâlnesc cu ei.

Poate că ar trebui.

De ce, crezi că sunt nerecunoscătoare?

Nu, mă gândeam la faptul că, probabil, te simţi cam singură.

Ea tace, cu beţişorul între degetul arătător şi cel mijlociu.

Sunt obişnuită. Am fost singură toată viaţa, de fapt.

Connell dă aprobator din cap, încruntându-se. Mda, murmură el. Ştiu ce vrei să zici.

Cu Helen nu te-ai simţit singur, nu?

Habar n-am. Uneori. Nu tot timpul mă simţeam împlinit alături de ea.

Acum, Marianne stă pe spate, cu capul pe pernă şi cu picioarele goale întinse pe pătură. Se uită fix la lampă, acelaşi abajur de ani şi ani, de un verde prăfuit.

Connell, zice ea. Ştii, aseară, când dansam...

Mda?

O clipă, nu vrea decât să stea întinsă acolo, prelungind tăcerea şi uitându-se la abajur, savurând senzaţia de a fi din nou aici, în camera asta, cu el, făcându-l să-i vorbească.

Ce vrei să spui? întreabă Connell.

Am făcut ceva care te-a deranjat?

Nu. De unde ideea asta?

Când ai plecat aşa, şi m-ai lăsat acolo, zice ea. M-am simţit cam nasol. M-am gândit că poate te-ai dus după Niamh, sau ceva, de-aceea am întrebat despre fata aia. Nu ştiu...

N-am plecat aşa. Te-am întrebat dacă vrei să ieşi la fumat şi ai zis că nu.

Marianne se ridică în coate şi se uită la el. S-a îmbujorat acum, are urechile roşii.

Nu m-ai întrebat, spune ea. Ai zis: Mă duc la fumat. După care ai plecat.

Nu, am zis: Vrei să vii la fumat? Şi tu ai scuturat din cap.

Poate că nu te-am auzit bine.

Se poate şi-asta... îmi aduc aminte limpede că aşa ţi-am zis. Dar, într-adevăr, muzica era asurzitoare.

Din nou se aşterne tăcerea. Marianne se întinde la loc, se uită din nou la abajur, simte că faţa îi străluceşte.

Am crezut că eşti supărat pe mine, spune ea.

Păi, scuze. Atât că nu eram.

După o pauză, el adaugă: Cred că prietenia noastră ar fi mult mai uşoară în unele privinţe dacă... Dacă unele lucruri ar fi altfel.

Ea îşi ridică o mână la frunte. El nu continuă.

Ce lucruri să fie altfel? îl întreabă.

Nu ştiu.

Marianne îl aude respirând. Simte că l-a încolţit cu discuţia asta, iar acum şovăie dacă s-o împingă încă mai departe. 238

Ştii, n-o să te mint, zice el. Bineînţeles că simt o anumită atracţie faţă de tine. Nu încerc să-mi găsesc scuze. Pur şi simplu simt că situaţia ar fi mai puţin confuză dacă n-ar exista şi celălalt element în relaţia noastră.

Ea îşi duce mâna la coaste, simte ridicarea înceată a diafragmei.

Crezi că ne-ar fi mers mai bine dacă n-am fi fost niciodată împreună? întreabă ea.

Nu ştiu. Mi-e greu să-mi închipui viaţa mea în felul ăla. Adică, n-am idee unde m-aş fi dus la facultate sau unde-aş fi ajuns acum.

Ea tace, lăsând gândul acesta să zăbovească o clipă. Îşi ţine mâna întinsă pe abdomen.

E ciudat... Iei nişte decizii fiindcă placi pe cineva, zice el, iar apoi toată viaţa ţi se schimbă. Cred că suntem la vârsta aia când micile decizii pot duce la o viaţă complet diferită. Dar, în general, ai avut o influenţă pozitivă asupra mea, am devenit o persoană mult mai bună, cel puţin aşa cred. Datorită ţie.

Ea stă acolo întinsă, respirând. Simte că îi ard ochii, însă nu face nicio mişcare ca să-i atingă.

Atunci când am fost împreună, în primul an de facultate, te-ai simţit singur? întreabă ea.

Nu. Dar tu?

Nu. Uneori m-am simţit frustrată, dar nu singură. Niciodată nu mă simt singură când sunt cu tine.

Mda, şopteşte el. Aia a fost o perioadă perfectă din viaţa mea, ca să fiu sincer. Nu cred că fusesem vreodată cu adevărat fericit mai-nainte.

Marianne îşi apasă palma pe abdomen, odată cu aerul expirat, după care inspiră.

Chiar voiam să mă săruţi aseară, zice ea.

Oh!

Pieptul i se ridică iarăşi, apoi coboară încet.

Şi eu voiam, zice el. S-ar părea că a fost o mică neînţelegere la mijloc.

Ei, nu-i nimic.

Connell îşi drege glasul, apoi continuă:

N-am idee ce-ar fi cel mai potrivit pentru noi doi. Bineînţeles că pentru mine e plăcut când îmi spui chestiile astea. Dar, în acelaşi timp, lucrurile nu s-au terminat niciodată bine până acum. Ştii, eşti cea mai bună prietenă a mea, n-aş vrea să pierd asta pentru nimic în lume.

Sigur, înţeleg ce zici.

Acum, ea are ochii umezi, trebuie să şi-i frece ca să-şi oprească lacrimile.

Pot să mă mai gândesc la asta? spune el.

Bineînţeles că da.

Nu vreau să crezi că nu apreciez...

Ea încuviinţează din cap, ştergându-se la nas cu degetele. Se întreabă dacă n-ar putea să se întoarcă pe partea cealaltă, spre fereastră, încât el să nu-i poată vedea figura.

M-ai sprijinit aşa de mult! zice el. Cu depresia şi cu toate, nu vreau să insist asupra subiectului, dar chiar m-ai ajutat enorm.

O, nu-mi eşti dator cu nimic.

Nu, ştiu. Nu asta am vrut să spun.

Ea se ridică în şezut, îşi coboară picioarele din pat, îşi cuprinde faţa cu mâinile.

Acum începi să mă îngrijorezi, zice el. Sper că n-ai impresia că te resping.

Nu-ţi face griji. Totul e-n regulă. Aş vrea să mă duc acasă acum, e OK?

Pot să te duc eu.

N-aş vrea să pierzi a doua repriză, spune ea. Plec pe jos, nicio problemă.

Marianne începe să se încalţe.

Am şi uitat că era meci, să fiu sincer, zâmbeşte el.

Dar nu se dă jos din pat, nici nu-şi caută cheile. Ea se ridică şi îşi netezeşte fusta cu mâinile. El stă pe pat, privind-o, cu o expresie atentă, aproape agitată, pe chip.

Bine, zice ea. Pa-pa.

Connell se întinde să îi cuprindă mâna, iar ea i-o dă iară să stea pe gânduri. O secundă, o ţine aşa, mângâindu-i articulaţiile cu degetul mare. Apoi îi ridică mâna, o duce la gură şi i-o sărută. Marianne se simte strivită într-un mod plăcut de greutatea puterii pe care el o are asupra ei, de profunzimea vastă, extatică, a dorinţei ei de a-l mulţumi. Ce drăguţ, zice Marianne. El încuviinţează. Ea simte o durere surdă, agreabilă, în corp, în osul pelvian, în spinare.

Sunt doar emoţionat, spune el. Cred că e destul de evident că nu vreau să pleci.

Cu o voce mică, ea răspunde: Mie nu mi se pare evident ce vrei.

El se ridică şi se instalează în faţa ei. Ca un animal dresat, Marianne stă nemişcată, cu fiecare nerv întins la maximum, îi vine să scâncească tare. El îşi aşază mâinile pe şoldurile ei, şi ea îl lasă să-i sărute gura deschisă. Senzaţia este atât de intensă, încât i se pare că o să leşine.

Te vreau aşa de mult, şopteşte ea.

Îmi place când spui asta. O să închid televizorul acum, OK?

Ea se bagă în pat, în timp ce el stinge televizorul. El se aşază lângă ea, şi se sărută din nou. Atingerea lui are un efect narcotic. Se simte copleşită de o imbecilitate plăcută, tânjeşte să se dezbrace cât mai iute. Stă întinsă pe pătură, el

se apleacă deasupra ei. Au trecut câţiva ani. Îi simte penisul apăsat tare de coapsa ei, şi se cutremură de forţa aspră a dorinţei.

Mmm, geme el. Mi-a fost dor de tine.

Nu e la fel cu alţii...

Păi, fiindcă te plac mult mai mult decât alţii.

O sărută din nou şi ea îi simte mâinile pe corp. Este un abis în care el poate să intre, un spaţiu gol pe care să-l umple. Orbeşte, mecanic, începe să-şi dea jos hainele, auzindu-l şi pe el desfăcându-şi cureaua. Timpul pare extrem de elastic, alungit de sunete şi mişcări. Ea se întinde cu faţa în jos şi îşi lipeşte faţa de saltea, el îi mângâie dosul coapsei. Corpul ei este doar o proprietate şi, cu toate că a fost pasat de la unul la altul şi folosit în diverse moduri nepotrivite, cumva i-a aparţinut lui Connell dintotdeauna – iar acum Marianne simte că se întoarce la el.

Ştii, n-am prezervative, zice el.

E OK, iau pilule.

El îi atinge părul. Ea îi simte degetele mângâindu-i ceafa.

Vrei aşa? o întreabă.

Oricum vrei tu.

Se urcă deasupra, cu o mână sprijinindu-se de saltea, lângă faţa ei, cu cealaltă în pletele ei.

N-am mai făcut asta de ceva timp, şopteşte el.

E perfect...

După ce o pătrunde, Marianne îşi aude propria voce strigând iar şi iar, un şirag de ţipete adânci, crude, bizare. Vrea să se ţină de el, nu poate, trage de pătură cu mâna dreaptă fără folos. El se apleacă, apropiindu-şi faţa de urechea ei.

Marianne? o întreabă. Putem să mai facem asta? Weekendul viitor, şi tot aşa?

Oricând vrei tu.

O prinde de păr, fără să tragă, doar ţinându-l în mână. Oricând vreau eu, serios? şopteşte el.

Poţi să faci tot ce vrei cu mine.

El scoate un sunet gutural, aplecându-se în ea ceva mai tare. O, ce bine e! geme el.

' Vocea ei sună răguşit acum. Îţi place? îl întreabă.

Mda, mult de tot.

Vrei să-mi declari că îţi aparţin?

Cum adică? întreabă el.

Ea nu răspunde, doar respiră greu în pătură şi-şi simte propria respiraţie pe faţă. Connell se opreşte, aşteptând o vorbă din partea ei.

Vrei să mă loveşti? îl întreabă.

Câteva secunde, Marianne nu aude nimic, nici măcar respiraţia lui.

Nu, zice el. Nu cred că vreau să fac asta. Scuze.

Ea tace.

E OK? spune el.

Ea tace în continuare.

Vrei să ne oprim? o întreabă.

Marianne dă afirmativ din cap. Îi simte greutatea ridicân-du-se de pe ea. Se simte goală din nou şi, brusc, o ia cu frig. Connell se aşază pe pat şi trage pătura deasupra. Marianne rămâne aşa, întinsă, cu faţa în jos, fără să se mişte, incapabilă să se gândească la vreun gest potrivit.

Te simţi bine? întreabă el. Îmi pare rău că n-am vrut să fac asta, dar cred că ar fi ciudat. Adică, nu ciudat, dar... nu ştiu. Nu mi se pare o idee bună.

O dor sânii de cât a stat aşa, pe ei, şi o furnică faţa.

Crezi că sunt o ciudată? îl întreabă.

N-am spus asta. Am vrut doar să spun, ştii tu... Nu vreau ca lucrurile dintre noi să fie ciudate.

Acum, ei îi este îngrozitor de cald, o căldură acră ce-i învăluie toată pielea şi îi intră în ochi. Se ridică în şezut, cu faţa spre fereastră, şi îşi dă părul deoparte de pe chip.

Cred că o să mă duc acasă acum, dacă n-ai nimic împotrivă, zice Marianne.

Mda, bine, dacă aşa vrei tu...

Îşi găseşte hainele şi se îmbracă. Începe şi el să se îmbrace, îi spune că ar dori ca măcar s-o conducă acasă cu maşina, iar ea răspunde că are chef să meargă pe jos. Între ei se iscă o competiţie absurdă, cine se îmbracă mai repede, şi, având un avans, ea termină prima şi coboară scările în fugă. Când el ajunge pe hol, ea închide deja uşa. Afară, pe stradă, se simte ca un copil bosumflat din cauză că i-a trântit uşa în nas în felul ăla. Mai apoi o cuprinde ceva, nu ştie ce. Îi aduce aminte cum se simţea în Suedia, acea senzaţie de vid, de parcă n-ar fi avut viaţă înlăuntru. Urăşte persoana care a devenit, neputincioasă să schimbe ceva la ea. O persoană pe care până şi Connell o crede dezgustătoare, căci a depăşit limitele toleranţei lui. În liceu, erau amândoi în acelaşi punct, amândoi confuzi şi cumva suferinzi, iar de atunci a crezut că, dacă pot să se întoarcă la starea aceea împreună, lucrurile vor fi neschimbate. Acum înţelege că, în anii care s-au scurs, Connell a devenit, încetul cu încetul, mai adaptat la lume, un proces de adaptare constant, chiar dacă uneori dureros, în timp ce ea a decăzut, îndepărtându-se tot mai mult de moralitate, devenind atât de degradată încât e de nerecunoscut, astfel că nu le-a mai rămas nimic în comun.

Când intră în casă, este trecut de ora zece. Maşina mamei ei nu se vede pe alee, iar în hol e răcoare şi pare să fie pustiu, îşi scoate sandalele şi le pune pe suport, îşi atârnă poşeta în cuier, îşi trece degetele prin păr.

În capătul holului, Alan iese din bucătărie cu o sticlă de bere în mână.

Unde mama dracului ai fost? o întreabă.

Acasă la Connell.

El se aşază în faţa scărilor, legănând sticla.

N-ar trebui să te duci acolo, îi spune.

Marianne ridică din umeri. Ştie că urmează o confruntare imposibil de oprit. Deja o înconjoară din toate direcţiile, şi nu există nicio mişcare anume pe care s-o facă, niciun gest care s-o ajute să evadeze.

Credeam că îl placi pe Connell, zice ea. Îţi plăcea pe vremea când eram la liceu.

Mda, dar de unde era să ştiu că e futut la cap? la medicamente şi tot tacâmul, ştiai?

Se simte destul de bine acum, aşa mi s-a părut.

Atunci, de ce se tot învârte pe lângă tine? zice Alan.

Cred că asta va trebui să-l întrebi pe el.

Marianne avansează spre scări, dar Alan îşi pune mâna liberă pe balustradă, barându-i calea.

N-am chef să vorbească lumea prin oraş că nenorocitul ăla o călăreşte pe sor mea, îi aruncă Alan.

Pot să mă duc sus, te rog?

Alan îşi încleştează degetele pe sticla de bere. Nu vreau să te mai apropii de el, zice. Te-am avertizat! Şi-aşa lumea din târg te bârfeşte la greu.

Nu-mi închipui cum ar fi fost viaţa mea dacă mi-ar fi păsat de gura lumii.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Alan ridică braţul şi aruncă sticla spre ea. Sticla se sparge în spatele ei, pe gresie, într-un fel, ştie că nu e posibil ca el s-o fi aruncat cu intenţia de-a o lovi – deşi se află la doar câţiva zeci de centimetri unul de altul, a ratat-o complet. Totuşi, fuge pe lângă Alan

În sus, pe scări. Îşi simte corpul gonind prin aerul răcoros din interior. El se întoarce şi o urmăreşte, însă ea reuşeşte să ajungă în dormitor şi să se împingă puternic în uşă, înainte s-o prindă. Alan smuceşte mânerul, iar Marianne trebuie să se forţeze ca să nu-l lase să se răsucească. Apoi, Alan dă un şut în uşă. Corpul ei vibrează, inundat de adrenalină.

Nebuna dracului! urlă Alan. Deschide odată, nu ţi-am făcut nimic!

Cu fruntea lipită de textura lemnului, Marianne îi strigă: Te rog, lasă-mă-n pace! Du-te şi te culcă, bine? Strâng eu jos, nu-i zic nimic Denisei.

Deschide uşa, repetă el.

Marianne se împinge cu toată greutatea corpului în uşă, ţinând ferm mânerul în loc şi strângând din ochi. Încă de când era mică, viaţa ei a fost anormală, ştie asta. Dar timpul a acoperit foarte

multe, ca frunzele veştede care cad din copaci, acoperă o bucată de pământ şi, în cele din urmă, se integrează în el. Lucrurile care i s-au întâmplat atunci sunt îngropate în pământul trupului ei. Încearcă să fie un om bun. Dar adânc în sinea ei ştie că este o fiinţă rea, viciată, greşită. Că toate eforturile ei de a fi corectă, de a avea opiniile corecte, de a spune lucrurile corecte, eforturile astea nu fac decât să mascheze ce se află îngropat înăuntru, eul său malefic.

Deodată, simte mânerul alunecându-i şi, înainte să se poată îndepărta, uşa se deschide brutal. Aude un pârâit când îi loveşte faţa, apoi are o senzaţie bizară în cap. Face câţiva paşi îndărăt, în vreme ce Alan năvăleşte în cameră. Aude un ţârâit, dar nu e neapărat un sunet, ci o senzaţie fizică, de parcă două plăci metalice s-ar freca undeva în craniul ei. Nasul îi curge. Conştientizează faptul că Alan este în camera ei. Îşi duce mâna la faţă. Nasul îi curge foarte rău. Îndepărtându-şi

mâna acum, vede că degetele îi sunt pline de sânge, de sânge cald, ud. Alan spune ceva. Probabil că sângele ţâşneşte din figura ei. Vederea îi alunecă de-a curmezişul şi senzaţia de ţârâit se amplifică.

Ai de gând să dai vina pe mine pentru asta? zice Alan.

Îşi duce mâna înapoi la nas. Sângele îi curge puternic pe faţă, atât de repede că nu poate să-l oprească doar cu degetele. Îi curge peste gură şi pe bărbie, îl simte. Îl vede aterizând sub forma unor

picături grele pe fibrele covorului albastru de pe podea.

Cinci minute mai târziu

(iulie 2014)

În bucătărie, ia o cutie de bere din frigider şi se aşază la masă, ca s-o desfacă. După un minut, uşa din faţă se deschide şi aude cheile lui Lorraine aterizând pe măsuţă. Bună! zice el destul de tare, încât să se facă auzit. Ea intră, apoi închide uşa bucătăriei. Pe linoleum, pantofii mamei lui sună lipicios, ca sunetul umed al unor buze care se despart. Connell observă o insectă de noapte grasă, stând nemişcată pe abajurul de deasupra. Blând, Lorraine îşi pune o mână pe creştetul fiului său.

Marianne a plecat acasă? întreabă ea.

Mda.

Cum a fost meciul?

Nu ştiu, zice el. Cred că s-a intrat în prelungiri.

Trăgându-şi un scaun, Lorraine se aşază lângă el. Începe să-şi scoată agrafele din păr şi să le înşire pe masă. El ia o gură de bere şi, înainte să înghită, o lasă să se încălzească pe limbă. Insecta flutură din aripi pe abajur. Jaluzeaua de deasupra chiuvetei din bucătărie e ridicată, aşa că poate să zărească vag conturul negru al copacilor pe fundalul cerului.

Şi m-am simţit bine, mersi de întrebare, spune Lorraine.

Scuze.

Arăţi cam necăjit. S-a întâmplat ceva?

El clatină din cap. Când s-a dus la Yvonne săptămâna trecută, consiliera i-a spus că „face progrese”. Profesioniştii din domeniul sănătăţii mintale folosesc mereu genul ăsta de

vocabular igienic, cuvinte şterse ca tablele de scris cu creta, fără nicio conotaţie, asexuate. L-a întrebat despre senzaţia lui, aceea privind „apartenenţa”. Spuneai înainte că te simţi prins între două locuri, a zis ea, că nu-ţi găseşti locul nici acasă, dar nici aici. Mai simţi asta? El doar a ridicat din umeri. Oricum, medicamentele îşi fac treaba din punct de vedere chimic în creierul lui, indiferent ce-i spune. Connell se trezeşte şi face duş în fiecare dimineaţă, se duce la serviciul lui de la bibliotecă, nu prea mai fantazează că se va arunca de pe un pod. Îşi ia medicamentele, viaţa merge înainte.

După ce şi-a aranjat agrafele pe masă, Lorraine începe să-şi înfoaie părul cu degetele.

Ai auzit că Isa Gleeson e însărcinată? spune ea.

Am auzit, mda.

Vechea ta prietenă.

Connell saltă de pe masă cutia cu bere şi o cântăreşte în mână. Isa a fost prima lui prietenă, prima lui fostă prietenă. După ce s-au despărţit, obişnuia să sune acasă la el, pe telefonul fix, iar atunci îi răspundea Lorraine. De sus, din camera lui, de sub pătură, o auzea pe Lorraine zicând: îmi pare

rău, draga mea, nu poate veni la telefon în momentul ăsta. Poate vorbiţi mâine, la şcoală. Avea aparat dentar pe vremea când ieşeau împreună, acum probabil că nu-l mai are. Isa, mda. Era timid în prezenţa ei. Fata se deda la nişte lucruri prosteşti ca să-i stârnească gelozia, dar se prefăcea nevinovată, de parcă nu era clar pentru amândoi ce se întâmpla; poate chiar credea că el nu-şi dă seama, ori poate nu-şi dădea seama ea însăşi. Connell ura asta. S-a tot distanţat de ea, până când, într-un final, printr-un SMS, i-a spus că nu mai vrea să-i fie prieten. N-a mai văzut-o de câţiva ani buni.

Nu înţeleg de ce-l păstrează, zice el. Crezi că e una dintre militantele acelea antiavort?

Ei... Şi ăsta sa fie singurul motiv pentru care oamenii fac copii? Nişte convingeri politice învechite?

Păi, din câte-am auzit, nu e împreună cu tatăl copilului. Nici nu ştiu dacă are măcar vreun job.

Nici eu nu aveam serviciu când te-am făcut pe tine, spune Lorraine.

El fixează cu privirea caracterele complicate, în alb şi roşu, de pe cutia de bere, cu partea de sus a literei „B” formând întâi o buclă spre spate, ca apoi să se arunce în faţă.

Şi nu-ţi pare rău? întreabă Connell. Ştiu că o să încerci să mă menajezi acum, dar, sincer, nu crezi că ai fi putut avea o viaţă mai bună fără un plod de gât?

Lorraine se întoarce şi se holbează la el, chipul devenin-du-i ca de gheaţă.

O, Doamne! exclamă ea. De ce întrebi? Marianne e însărcinată?

Poftim? Nuuu!

Ea râde şi îşi apasă o mână pe piept: Asta-î bine, Dumnezeule mare!

Adică, eu presupun că nu este, adaugă Connell. Iar dac-ar fi, n-ar avea nicio legătură cu mine.

Mama lui tace, cu mâna încă pe piept, apoi spune diplomatic: Ei bine, asta nu mai e treaba mea.

Ce vrei să zici, ai impresia că te mint? Nu se-ntâmplă nimic de genul ăsta între noi, crede-mă!

Câteva secunde, Lorraine nu scoate o vorbă. El bea nişte bere şi pune cutia înapoi pe masă. I se pare extrem de enervant că maică-sa crede că el şi Marianne sunt împreună, când, în atâţia ani, abia în seara asta s-au apropiat de ceea ce ar însemna, de fapt, să fie împreună – şi până la urmă a ajuns să plângă singur în camera lui.

Vii acasă în fiecare weekend doar ca s-o vezi pe scumpa ta mamă, corect, nu-i aşa? zice Lorraine.

Connell ridică din umeri. Dacă nu vrei să vin, nu mai vin, îi răspunde.

Ei, hai, las-o baltă!

Se ridică să umple ceainicul şi îşi pune un pliculeţ de ceai în cana ei preferată. Connell o urmăreşte impasibil, apoi se freacă la ochi. Se simte de parcă ar fi distrus vieţile tuturor celor care l-au plăcut măcar un pic.

În aprilie, Connell i-a trimis o povestire – singura finisată, de altfel – lui Sadie Darcy-O'Shea. Fata i-a răspuns la e-mail în mai puţin de o oră:

Connell! e incredibilă! lasă-ne s-o publicăm, te rog!

Când a citit mesajul acesta, pulsul i-a luat-o la goană şi şi-a simţit inima bătându-i tare, ca o maşinărie puternică. A trebuit să se întindă şi să se holbeze o vreme la tavanul alb. Sadie era redactorul-şef al revistei literare a facultăţii. Până la urmă, s-a ridicat şi i-a scris:

Mă bucur că ţi-a plăcut, dar cred că deocamdată nu e destul de bună ca să fie publicată, mersi oricum.

De îndată, Sadie a răspuns:

TE ROG!

Lui Connell îi vibra tot corpul ca o curea de transmisie. Nimeni nu mai citise un singur cuvânt din scrierile lui până în momentul acela. Ca experienţă, era un teritoriu virgin, sălbatic. O vreme, s-a foit de colo-colo prin cameră, masân-du-şi ceafa. Apoi i-a scris fetei:

OK, ce zici de ideea asta: s-o publici sub pseudonim? Dar totodată să promiţi că nu vei spune

nimănui cine a scris-o, nici măcar celorlalţi de la revistă. Bine?

Sadie i-a răspuns:

ha-ha, ce misterios, îmi place! mulţumesc, dragule! buzele îmi vor fi pecetluite pe vecie.

Povestirea a apărut, fără nicio modificare, în numărul din mai al revistei facultăţii. Connell a găsit un exemplar în clădirea de la Arte, în dimineaţa apariţiei, şi a dat repede paginile direct la textul lui, publicat sub pseudonimul „Conor McCready". Ăsta nu prea pare un nume real, s-a gândit el. De jur împrejurul lui, la Arte, tinerii se îndreptau către cursurile de dimineaţă, cu cafele în mâini, discutând. Pe prima pagină a nuvelei sale, Connell a observat două greşeli. Atunci a trebuit să închidă revista timp de câteva secunde şi să inspire adânc. Studenţii şi personalul facultăţii continuau să treacă pe lângă el, nepăsători la îngrijorarea lui. Deschizând din nou revista, a citit mai departe. Încă o greşeală! îi venea să se târască sub o plantă şi să-şi sape o vizuină în pământ. Asta a fost tot, sfârşitul chinului în privinţa publicării. Deoarece nimeni nu ştia că el era autorul, nu putea să ceară părerea cuiva, şi nu a auzit nici măcar un singur ins spunând despre povestire că ar fi bună sau proastă. Cu timpul, a ajuns să creadă că fusese publicată doar pentru că Sadie nu avusese destul material pentru acel număr. Trăgând linie, experienţa îi provocase mai multă supărare decât plăcere. Cu toate astea, a păstrat două exemplare ale revistei – unul la Dublin, iar altul, sub salteaua lui de acasă.

Cum de-a plecat Marianne aşa devreme? întreabă Lorraine.

Habar n-am.

De-aia eşti prost dispus?

Ce insinuezi? spune el. Că oftez după ea, asta vrei să zici?

Lorraine ridică din umeri, nedumerită, apoi se aşază la loc şi aşteaptă să fiarbă apa pentru ceai. Connell se simte stânjenit acum, ceea ce îl enervează. Indiferent ce se întâmplă între el şi Marianne, niciodată nu iese bine. Relaţia nu le-a adus decât confuzie şi suferinţă. Nu poate să o ajute pe Marianne, orice ar face. Are ceva înfricoşător, un gol imens în adâncul fiinţei ei. E ca şi cum ai aştepta liftul şi, când se deschid uşile, acolo nu este nimic, doar golul rece, întunecat, al puţului – iar treaba asta se repetă la nesfârşit. Îi lipseşte un instinct primar, ceva gen autoapărare sau autoconservare, datorită căruia alte fiinţe omeneşti pot fi înţelese. De ea te apropii aşteptându-te la rezistenţă şi totul se năruie în faţa ta. Cu toate acestea, Connell şi-ar da viaţa pentru ea oricând – este singurul lucru pe care îl ştie despre sine şi care îl face să simtă că valorează ceva.

Ceea ce s-a întâmplat în seara asta era inevitabil. Ştie cum ar putea să-i povestească lui Yvonne, sau chiar lui Niall, sau vreunui interlocutor imaginar: Marianne este masochistă, iar Connell este pur şi simplu un tip prea cumsecade ca să lovească o femeie. La urma urmei, ăsta a fost incidentul, la propriu. Ea i-a cerut s-o lovească, iar când el a

refuzat, n-a mai vrut să facă sex. Atunci de ce, în pofida preciziei faptelor, acest mod de a relata cele petrecute i se pare necinstit? Care să fie elementul lipsă, partea omisă din poveste care explică ce i-a supărat pe amândoi? Are legătură cu trecutul lor, ştie asta. Încă din şcoală a înţeles ce putere teribilă are asupra ei. Din felul cum răspunde la privirea lui sau la o atingere a mâinii. Cum se înroşeşte la faţă şi cum rămâne nemişcată, de parcă ar aştepta vreun ordin încă nerostit. Tirania lui lipsită de eforturi asupra unei fiinţe care altora li se pare invulnerabilă.

Connell n-a putut niciodată să se împace cu ideea că ar putea pierde această putere asupra Mariannei, precum cheia unei proprietăţi goale, lăsată disponibilă pentru o folosinţă ulterioară. De fapt, chiar a cultivat-o, ştie şi asta.

Şi atunci, ce le mai rămâne? Nu pare să mai existe cale de mijloc, căci s-au întâmplat prea multe în relaţia lor. Aşadar, gata, s-a terminat, ei nu mai sunt nimic? Ce ar însemna ca el să nu mai reprezinte nimic pentru ea? Ar putea să o evite, dar de îndată ce ar vedea-o din nou, chiar dacă şi-ar arunca numai o privire unul altuia într-un amfiteatru, ar fi cu neputinţă ca privirea aceea să nu conţină nimic. Niciodată n-a vrut asta. Connell şi-a dorit sincer să moară, dar niciodată nu şi-a dorit sincer ca Marianne să-l uite. E singura parte din el însuşi pe care vrea să o protejeze, partea care subzistă în ea.

Apa din ceainic începe să fiarbă. Lorraine mătură cu palma agrafele de pe masă, le strânge pe toate în

pumn şi le bagă în buzunar. Apoi se ridică, îşi umple ceaşca cu ceai, iar după ce adaugă un pic de lapte, pune sticla la loc în frigider. Connell îi urmăreşte mişcările.

Bun, zice ea. S-a făcut ora de culcare.

OK. Somn uşor!

O aude când pune mâna pe clanţa uşii din spatele lui, dar uşa nu se deschide. Se întoarce şi o vede pe Lorraine stând acolo, uitându-se la el.

Apropo, nu-mi pare rău, spune ea. Că am făcut un copil. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată în viaţă. Te iubesc mai mult decât orice şi sunt foarte mândră că eşti fiul meu. Sper că ştii asta.

El continuă să o privească. Îşi drege glasul rapid.

Şi eu te iubesc, zice Connell.

Noapte bună.

Lorraine închide uşa în urma ei. Connell ascultă zgomotul paşilor pe scară. După câteva minute, se ridică, aruncă restul de bere în chiuvetă şi, fără grabă, pune cutia în coşul de gunoi.

Atunci, telefonul lui începe să sune. E setat pe vibraţii, aşa că trepidează pe suprafaţa mesei, reflectând firişoare de lumină. Connell se duce să-l ridice, înainte de a cădea peste margine, şi vede că Marianne este cea care-l sună. Înţepeneşte, holbându-se la ecran. În cele din urmă, glisează butonul de răspuns.

Salut, zice el.

O aude respirând greu la capătul celălalt. O întreabă dacă e OK.

Îmi pare foarte rău, şopteşte ea. Mă simt ca o idioată.

Vocea i se aude înfundat, de parcă ar fi răcită cobză sau ar avea ceva în gură. Connell înghite şi se duce la fereastra bucătăriei.

Te referi la faza de mai devreme? întreabă el. Şi eu m-am gândit la asta.

Nu, altceva. O prostie. M-am împiedicat, sau aşa ceva, şi acum sunt niţel rănită. Îmi pare rău că te deranjez pe tine... Nu e mare lucru. Doar că nu ştiu ce să fac.

El se sprijină cu o mână de marginea chiuvetei.

Unde eşti? o întreabă.

Sunt acasă. Nu e grav, atât că doare, asta-i tot. Nu prea ştiu de ce te-am sunat... Scuză-mă.

Pot să vin să te iau?

Ea tace o clipă. Cu o voce stinsă, răspunde: Da, te rog.

Pornesc imediat, zice el. Mă sui în maşină chiar acum, bine?

Ţinându-şi telefonul între ureche şi umăr, îşi pescuieşte pantoful stâng de sub masă şi se încalţă.

E foarte drăguţ din partea ta, zice Marianne în urechea lui.

Ne vedem în câteva minute. Plec chiar acum. Bine? Pe curând.

Afară, se aruncă în maşină şi porneşte motorul. Radioul se deschide automat, iar el îl opreşte cu palma întinsă. Nu poate să respire cum trebuie. Deşi abia dacă a băut o bere, se simte ameţit, nu suficient de alert, sau poate prea agitat. În maşină, liniştea e apăsătoare, dar nu suportă ideea de a auzi radioul. Mâinile i se par umede pe volan. După ce virează la stânga pe strada Mariannei, vede lumină la fereastra dormitorului ei. Semnalizează şi parchează pe aleea pustie. Când închide portiera în urma lui, ecoul zgomotului se întoarce dinspre faţada de piatră a conacului.

Sună, şi aproape instantaneu uşa se deschide. Marianne stă în picioare, cu mâna dreaptă pe tocul uşii, în stânga ţinând un şerveţel şifonat cu care-şi acoperă faţa. Are ochii umflaţi, ca după plâns. Connell observă că tricoul ei, fusta şi o parte din încheietura mâinii stângi îi sunt mânjite de sânge. Câmpul lui vizual ba se înceţoşează, ba se limpezeşte, de parcă cineva ar fi luat Pământul în mâini şi l-ar fi scuturat puternic.

Ce s-a-ntâmplat, Marianne?

Pe treptele din spatele ei se aud bubuiturile unor paşi apăsaţi. Connell, care vede scena ca printr-un telescop uriaş, îl remarcă pe fratele ei ajungând la poalele scării.

De ce eşti murdară de sânge? întreabă Connell.

Cred că mi-am spart nasul, răspunde ea.

Cine-i acolo? se aude, din spate, vocea lui Alan. Cine-i la uşă?

Crezi că e cazul să mergi la spital? întreabă Connell.

Ea clatină din cap, zice că n-are nevoie de îngrijiri medicale de urgenţă, a cercetat pe net. Poate să se ducă la doctor mâine, dacă nu-i trece durerea.

El a fost? îi şopteşte Connell.

Marianne dă din cap afirmativ. Are o privire îngrozită.

Urcă în maşină, zice Connell.

Ea îl priveşte în ochi, fără să-şi mişte mâinile. Are faţa acoperită încă de şerveţel. El scutură cheile.

Du-te! îi zice.

Ea îşi desprinde mâna de pe tocul uşii şi desface palma. Connell îi îndeasă cheile în mână. Încă uitându-se la el, Marianne coboară treptele.

Unde pleci, fato? întreabă Alan.

Connell stă acum chiar în cadrul uşii. O ceaţă colorată se prelinge de-a lungul aleii, în timp ce o priveşte pe Marianne ajungând la maşină.

Ce naiba se-ntâmplă aici? bombăne Alan.

Odată ce ea a urcat în maşină, ştiind-o în siguranţă, Connell închide uşa de la intrare pe dinăuntru, ca să rămână între patru ochi cu fratele ei.

Ce faci? întreabă Alan.

Connell, cu vederea şi mai înceţoşată acum, nu-şi dă seama dacă Alan este furios sau înspăimântat.

Trebuie să vorbesc cu tine, zice Connell.

Vederea îi fluctuează atât de mult, că e nevoit să se sprijine cu o mână de uşă ca să nu se prăbuşească.

Dar n-am făcut nimic...

Connell se îndreaptă spre Alan, până când acesta, retră-gându-se mereu, ajunge cu spatele lipit de balustradă. Pare mai mic acum, pare speriat. O strigă pe maică-sa, întorcân-du-şi capul până ce gâtul i se înţepeneşte, dar din susul scărilor nu apare nimeni. Faţa lui Connell e udă de transpiraţie. Vede chipul lui Alan doar ca pe un model format din puncte colorate.

Dacă o mai atingi vreodată pe Marianne, te ucid! zice el. Ai înţeles? Asta-i tot. Mai spune-i un singur lucru rău, că mă întorc şi te omor cu mâna mea!

Deşi nu vede şi nu aude prea bine, lui Connell i se pare că Alan plânge acum.

M-ai înţeles? repetă Connell. Spune răspicat: da sau nu.

Alan bâiguie: Da.

Connell îi întoarce spatele, iese pe uşa din faţă şi o trânteşte în urma lui.

În maşină, Marianne aşteaptă în tăcere, cu o mână încleştată pe faţă şi cu cealaltă atârnându-i moale în poală. Connell se aşază la volan şi se şterge la gură cu mâneca. Sunt închişi împreună în liniştea compactă a habitaclului. El o priveşte. Este aplecată puţin în faţă, parcă ar avea dureri.

Îmi pare rău că te-am deranjat, spune ea. Îmi pare rău. N-am ştiut ce să fac.

Nu-ţi cere scuze. E bine că m-ai chemat. OK? Uită-te la mine o clipă. Nimeni n-o să te mai rănească de-acum încolo.

Marianne îl priveşte peste voalul şerveţelului alb şi, deodată, Connell îşi simte din nou puterea asupra ei, simte deschiderea din ochii ei.

Totul o să fie bine, spune el. Crede-mă! Te iubesc. N-o să îngădui să ţi se mai întâmple aşa ceva niciodată.

O secundă sau două, ea îi susţine privirea, apoi închide ochii. Se lasă pe spătarul scaunului, cu capul sprijinit de tetieră, cu mâna încă apăsându-şi şerveţelul pe faţă. Lui Connell i se pare că atitudinea ei exprimă oboseală extremă. Sau uşurare.

Mulţumesc, spune ea.

El porneşte maşina şi iese de pe alee. Vederea i s-a stabilizat, obiectele din faţa ochilor lui s-au solidificat din nou, şi acum poate să respire normal.

Deasupra, copacii îşi unduiesc liniştit câte o frunză argintie.

Şapte luni mai târziu

(Februarie 2015)

În bucătărie, Marianne toarnă apă fierbinte în filtrul de cafea. Prin fereastră, cerul se vede înnorat, ca de lână, şi, până când e gata cafeaua, se duce şi îşi lipeşte fruntea de geam. Treptat, aburul răsuflării ei ascunde vederii clădirile facultăţii: copacii se înmoaie, vechea bibliotecă devine un nor greoi. Studenţii care traversează piaţeta din faţă, înveşmântaţi în haine de iarnă, mergând cu braţele încrucişate, arată ca nişte pete, apoi dispar complet. Marianne nu mai este nici admirată, nici ponegrită. Lumea a uitat-o. Acum e un om normal. Merge pe stradă şi nimeni nu îşi îndreaptă privirea spre ea. Înoată în bazinul facultăţii, mănâncă la cantină cu părul jilav, iar seara se plimbă în jurul terenului de crichet. Dublinul i se pare extraordinar de frumos pe vreme umedă, piatra cenuşie se întunecă până când devine neagră, ploaia mângâie iarba şi şopteşte pe ţiglele alunecoase. Hainele impermeabile lucesc în culoarea submarină a felinarelor stradale. Ploaia argintie se împrăştie ca monedele foarte mărunte în lumina puternică a farurilor vehiculelor din trafic.

Şterge cu mâneca geamul şi se duce să scoată ceşti din dulap. Azi trebuie să fie la muncă între zece şi două; după aceea, are un seminar despre Franţa în epoca modernă. La job, răspunde la e-mailuri, spunându-le unor oameni că şeful nu e disponibil

pentru întâlniri. Mariannei nu îi este clar cu ce se ocupă el, de fapt. Cum niciodată nu doreşte să

se întâlnească cu vreunul dintre aceia care-i solicită întrevederi, ea trage concluzia că ori e foarte ocupat, ori pur şi simplu n-are chef. Când apare la birou, adesea îşi aprinde provocator o ţigară, ca pentru a o testa. Dar ce anume să testeze? Marianne stă acolo, la birou, respirând în felul ei normal. Lui îi place să vorbească despre inteligenţa sa deosebită. E plicticos să-l asculte, dar asta nu o solicită din cale-a-fără. La sfârşitul săptămânii, şeful îi întinde un plic cu bani. Joanna a fost şocată când a aflat. De ce te plăteşte cash? a întrebat ea. E traficant de droguri, Marianne i-a spus că e un fel de dezvoltator imobiliar, aşa crede. O, asta e şi mai rău! a exclamat Joanna.

Marianne apasă pe butonul filtrului de cafea şi umple două cești. Într-o ceaşcă adaugă un sfert de lingură de zahăr şi un strop de lapte. În cealaltă: doar cafea neagră, fără zahăr. Le aşază pe tavă, ca de obicei, merge pe hol şi bate, cu un colţ al tăvii, în uşă. Niciun răspuns. Sprijină tava de şold cu mâna stângă şi deschide uşa cu dreapta. Camera miroase greu, parcă a sudoare şi alcool stătut, iar draperiile galbene de la fereastra glisantă sunt încă trase. Face loc pe birou ca să pună tava, apoi se aşază pe scaunul cu rotile, să-şi bea cafeaua. E puţin acră, nu diferă mult de aerul din încăpere. Acesta este un moment plăcut al zilei pentru Marianne, înainte de a începe munca. Atunci când ceaşca i s-a golit, întinde 6 mână şi, cu degetele, ridică un colţ al draperiei. Lumina albă inundă biroul.

Imediat, Connell spune din pat: Hei, m-am trezit.

Şi cum te simţi?

Bine, mda.

Ea îi aduce ceaşca cu cafeaua neagră, neîndulcită. El se rostogoleşte în pat şi o priveşte cu ochii mijiţi. Marianne se aşază pe saltea.

Scuze pentru aseară, zice el.

Sadie te place, să ştii.

Aşa crezi?

Îşi trage perna mai sus, sprijinită de tăblie, şi îi ia ceaşca din mâini. Connell soarbe o gură, înghite şi se uită din nou la Marianne, încă mijindu-şi ochii, cel stâng fiind mai degrabă închis.

Nu-i nici pe departe genul meu, adaugă el.

Cu tine nu se ştie niciodată.

El clatină din cap, mai ia o gură din cafea, înghite.

Ba tu ştii bine, zice el. Îţi place să crezi că oamenii sunt misterioşi, dar eu nu sunt deloc o persoană greu de citit.

Marianne se gândeşte la asta, în timp ce el îşi termină cafeaua, apoi zice:

Presupun că, într-un fel, fiecare individ e un mister. Adică, niciodată nu poţi să cunoşti cu adevărat pe cineva.

Mda. Tu chiar crezi asta?

Aşa se spune...

De pildă, ce nu ştiu eu despre tine? întreabă Connell.

Marianne zâmbeşte, cască, ridică din umeri.

Oamenii ştiu mult mai multe decât au impresia, adaugă el. Pot să intru prima la duş sau te grăbeşti?

Nu, du-te tu. Între timp, pot să folosesc laptopul tău ca să-mi citesc e-mailurile?

Da, sigur, răspunde ea.

În baie, lumina bate în albastru şi pare aseptică. Marianne deschide uşa cabinei duşului şi răsuceşte robinetul, aşteptând ca apa să se încălzească. Între timp, se spală repede pe dinţi, scuipă spuma albă direct în scurgere şi îşi desface părul din nodul de la ceafa. După aceea, se dezbracă şi îşi atârnă halatul pe uşa băii.

În noiembrie, când şefa revistei literare a facultăţii s-a retras din funcţie, Connell s-a oferit să-i preia sarcina temporar, până ce aveau să găsească persoana potrivită. Acum, după câteva luni, fiindcă nimeni nu şi-a manifestat interesul, Connell încă editează revista de unul singur. Aseară a fost petrecerea de lansare a noului număr şi Sadie Darcy-O'Shea a adus un bol de punci roz-aprins, cu votcă şi cu bucăţi mici de fructe plutind prin el. Lui Sadie îi place să apară la evenimentele acestea ca să-l strângă pe Connell de braţ şi să poarte discuţii între patru ochi despre „cariera" lui. Aseară, el a

băut atât de mult punci, că a căzut din picioare. Marianne a considerat că asta fusese într-un fel din vina lui Sadie, deşi, pe de altă parte, a simţit că, de fapt, vina îi aparţinuse lui Connell. Mai târziu, când l-a adus acasă şi l-a băgat în pat, Connell i-a cerut un pahar cu apă. L-a vărsat pe el şi pe pătură înainte să adoarmă.

Vara trecută, Marianne a citit pentru prima dată una dintre povestirile scrise de el. Foile acelea printate, ale căror colţuri din stânga-sus Connell le îndoise, pentru că nu avusese capse, i-au transmis cu putere ceva din personalitatea lui. Într-un fel, s-a simţit foarte aproape de el pe când citea, de parcă era martoră la cele mai intime gânduri ale sale, dar l-a perceput totodată ca fiind întors cu spatele spre ea, concentrat asupra unei lucrări complexe, doar a lui, din care Marianne n-ar fi putut să facă parte niciodată. Desigur, nici Sadie nu putea să facă parte din lucrarea aceea, nu cu adevărat, însă măcar Sadie era scriitoare, avea propria viaţă imaginară ascunsă. Viaţa Mariannei se desfăşoară numai în lumea reală, e populată de indivizi reali. Se gândeşte la ce i-a spus Connell: Oamenii ştiu mult mai multe decât au impresia. Dar el deţine încă ceva care ei îi lipseşte, o viaţă interioară ce nu include altă persoană.

Înainte vreme, Marianne se întreba dacă el o iubeşte cu adevărat. În pat, Connell îi susura drăgăstos: Acum o să faci exact ce-ţi spun eu, nu-i aşa? Ştia cum să-i ofere ce voia ea, lăsând-o deschisă, slabă, neputincioasă, uneori în lacrimi, înţelegea că nu era nevoie să o lovească: o putea lăsa să se supună din proprie voinţă, iară

vreun act de violenţă. Toate astea păreau să se întâmple la cel mai profund nivel al personalităţii ei. Dar la ce nivel i se întâmpla lui? Era doar un joc, sau o favoare pe care i-o făcea? Simţea şi el cum simţea ea? în fiecare zi, în viaţa lor obişnuită, Connell dădea dovadă de răbdare şi respect faţă de sentimentele ei. O îngrijea când era bolnavă, citea schiţe ale eseurilor ei pentru facultate, asculta atent când îi vorbea despre ideile personale, îşi exprima părerile opuse cu voce tare, încât adesea o făcea să se răzgândească. Dar o iubea? Uneori, îi venea să-l întrebe: Ţi-ar fi dor de mine dacă nu m-ai mai avea? îl întrebase asta odată, în adolescenţă, pe când se preumblau prin cartierul-fantomă. El răspunsese afirmativ, însă pe vremea aceea Marianne era singurul lucru din viaţa lui, singurul lucru pe care îl avea numai pentru el – şi niciodată nu putea să mai fie aşa.

La începutul lui decembrie, prietenii lor au început să facă planuri pentru Crăciun. Marianne nu-şi mai văzuse familia din vară. Maică-sa nu încercase deloc s-o contacteze. Alan îi trimisese nişte SMS-uri cu lucruri de genul: Mama nu vorbeşte cu tine, zice că eşti ruşinea familiei. Marianne nu-i răspunsese. Îşi imaginase în repetate rânduri ce fel de conversaţie va purta cu mama ei atunci când, într-un final, vor relua legătura, ce acuzaţii îi va aduce, pe ce adevăruri va insista. Dar asta nu s-a întâmplat. Ziua ei de naştere a venit şi s-a dus, şi Marianne tot n-a primit nicio veste de acasă. A urmat decembrie, când s-a gândit să rămână singură la Dublin de Crăciun, să lucreze la disertaţia pe care o scria despre instituţiile carcerale irlandeze de după câştigarea independenţei.

Connell ar fi vrut să-l însoţească în Carricklea. Lorraine s-ar bucura mult dacă ai veni, a zis el. O s-o sun, ar trebui să vorbiţi voi două despre asta. Până la urmă, Lorraine însăşi i-a telefonat Mariannei şi a invitat-o să stea la ei de Crăciun, încrezătoare că Lorraine ştie ce era mai bine, Marianne a acceptat.

Pe drumul spre orăşelul lor, în maşină, ea şi Connell au vorbit fără contenire, glumind şi adoptând voci haioase ca să se amuze unul pe altul. Gândindu-se acum la asta, Marianne se întreabă dacă nu cumva aveau emoţii. Când au ajuns în Foxfield, se lăsase întunericul, iar ferestrele erau împodobite cu luminiţe colorate. Connell a scos bagajele şi le-a dus în casă. În camera de zi, Marianne s-a aşezat lângă foc, în timp ce Lorraine a făcut ceaiul. Îndesat între televizor şi canapea, bradul licărea în configuraţii repetitive. Connell a intrat ducând în mână o ceaşcă de ceai şi a aşezat-o pe braţul fotoliului ei. Înainte să ia loc la rându-i, s-a oprit să aranjeze o bucăţică de beteală. Într-adevăr, arăta mai bine aşa, unde o mutase el. Marianne avea faţa şi mâinile foarte fierbinţi. După ce în living a apărut şi Lorraine, mama a început să-i povestească fiului ce rude veniseră deja în vizită, cine avea să sosească a doua zi, de-astea. Marianne s-a simţit atât de relaxată atunci, încât aproape că ar fi vrut să închidă ochii şi să adoarmă.

Casa din Foxfield a fost extrem de animată în zilele de Crăciun. Până târziu în noapte s-au perindat tot felul de oameni, cu braţele pline de cutii cu biscuiţi frumos împachetate sau cu sticle de whisky. Copiii au alergat pe undeva, pe la înălţimea genunchilor

părinţilor lor, ţipând lucruri de neînţeles. Într-o seară, cineva a adus o consolă de jocuri, şi Connell a rămas până la două noaptea să joace FIFA cu unul dintre verii lui mai tineri; corpurile amândurora erau verzui în lumina ecranului, iar Connell avea pe chip o expresie de o intensitate aproape religioasă. Marianne şi Lorraine

au stat mai mult în bucătărie, spălând paharele murdare la chiuvetă, deschizând cutii cu bomboane, umplând ceainicul iar şi iar. O dată, au auzit o voce exclamând în camera din faţă: Connell are o prietenă?! Iar altă voce a răspuns: Îhî, e în bucătărie. Lorraine şi Marianne au schimbat o privire. Au auzit câţiva paşi apăsaţi, apoi un adolescent a apărut în prag, îmbrăcat într-un tricou pe care scria Manchester United. Imediat ce a văzut-o pe Marianne, stând în picioare lângă chiuvetă, băiatul s-a ruşinat şi şi-a coborât privirea. Bună, dragă, l-a salutat ea. El a dat din cap în direcţia ei, fără s-o privească în ochi, apoi a zbughit-o. Lui Lorraine episodul i s-a părut foarte amuzant.

În ultima zi din an, s-au intersectat cu mama Mariannei la supermarket. Purta un costum închis la culoare, cu o bluză galbenă de mătase. Mereu arăta pusă la patru ace. Lorraine a salutat-o politicos, dar Denise a trecut pur şi simplu pe lângă ea, fără să-i adreseze o vorbă, cu privirea aţintită înainte. N-au înţeles de ce s-ar fi simţit ofensată. După aceea, în maşină, Lorraine, şezând pe scaunul de lângă şofer, s-a întors în spate, spre Marianne, şi a strâns-o de mână. Connell a demarat. Ce cred oamenii din oraş despre ea? a întrebat Marianne.

Despre cine? Despre mama ta? a zis Lorraine.

Adică, în ce fel o vede lumea?

Cu o expresie înţelegătoare, Lorraine a spus blând: Cred că o consideră cam ciudată.

A fost prima dată când Marianne a auzit aşa ceva, sau când măcar s-a gândit la asta. Connell nu s-a amestecat în discuţie. În seara aceea, el a vrut să iasă la Kelleher s pentru petrecerea de Revelion. A zis că toţi cei din şcoală se duc acolo. Marianne a sugerat că ea ar putea să rămână acasă, iar el a părut că se gândeşte o clipă la asta, după care a spus: Nu, ar trebui să mergi şi tu. Ea s-a întins cu faţa în jos pe pat, în timp ce el şi-a schimbat cămaşa cu una proaspătă.

Departe de mine gândul de a nu mă supune unui ordin, a zis Marianne. Uitându-se în oglindă, Connell i-a surprins privirea. Mda, exact, i-a răspuns.

Localul Kelleher’s era înţesat în noaptea aceea. Connell avusese dreptate, toţi foştii lor colegi de liceu se aflau acolo. S-au văzut nevoiţi tot mereu să facă semne cu mâna ori să salute lumea pe muteşte, de la distanţă. Karen le-a ieşit în întâmpinare şi a îmbrăţişat-o pe Marianne, învăluind-o în parfumul ei discret, foarte plăcut. Mă bucur aşa de mult să te văd! a exclamat Marianne. Vino şi dansează cu noi, i-a zis Karen. Connell le-a dus băuturile jos, pe trepte, până la ringul de dans. Acolo, în picioare, se aflau Rachel şi Eric, Lisa şi Jack, şi Ciara HefFernan, o fată care fusese cu un an în urma lor la şcoală. Eric a făcut o plecăciune caraghioasă, numai el ştie de ce. Probabil că deja se

îmbătase. Muzica era asurzitoare, astfel că n-ar fi fost cu putinţă să poarte vreo conversaţie. Connell i-a ţinut băutura Mariannei cât timp ea şi-a dat jos haina şi a pus-o bine, sub o masă. Nimeni nu dansa, de fapt, doar stăteau laolaltă acolo, zbierând unul în urechea celuilalt. În răstimpuri, Karen schiţa câte-o figură simpatică din box, de parc-ar fi vrut să tragă un pumn în aer. Li s-au alăturat şi alţii, inclusiv nişte persoane pe care Marianne nu le mai văzuse până atunci, şi cu toţii s-au îmbrăţişat, urându-şi diverse chestii.

La miezul nopţii, când s-a strigat în cor „La mulţi ani!", Connell a luat-o pe Marianne în braţe şi a sărutat-o. Ea a simţit, ca o presiune fizică pe piele, că toţi ceilalţi îi priveau. Poate că foştii colegi nu crezuseră cu adevărat până atunci, sau poate că mai rămăsese o fascinaţie morbidă pentru ceva ce li se păruse cândva scandalos. Ori poate că erau doar curioşi să observe atracţia dintre doi oameni care, de-a lungul câtorva ani, păreau că nu au de gând să renunţe unul la altul. Marianne a fost nevoită să admită că, în locul lor, şi ea ar fi aruncat o ocheadă. Când s-au desprins din îmbrăţişare,

Connell a privit-o în ochi şi i-a spus: Te iubesc. Ea râde: atunci şi avea faţa îmbujorată. Se afla sub puterea lui, e alesese să o izbăvească, era izbăvită. Lui nu-i stătea în fir< să se comporte astfel în public, aşa că trebuie s-o fi făcui intenţionat, ca s-o bucure pe ea. Ce lucru ciudat să se simt: atât de deplin sub controlul altcuiva, dar şi ce lucru normal Nimeni nu poate fi complet independent de alţi oameni, aş: că de ce să nu renunţi la tentativa de a alerga într-altă direc ţie – s-a gândit ea –, de ce

să nu depinzi de oameni, să le da voie să depindă de tine, de ce nu? Ştie că o iubeşte, nu ma are nicio îndoială acum.

Iese de la duş şi se înfăşoară într-un prosop albastru Oglinda s-a aburit. Deschide uşa şi, din pat, Connell îş întoarce privirea spre ea. Bună din nou, zice Marianne. Aeru stătut din cameră i se pare răcoros pe pielea umedă. Connel şade pe pat, cu laptopul în poală. Ea se duce la dulap, scoat< nişte lenjerie de corp curată, începe să se îmbrace. El î urmăreşte gesturile: atârnă prosopul de uşa dulapului şi îş strecoară braţele în mânecile unei cămăşi.

Ceva noutăţi? întreabă Marianne.

Tocmai am primit un e-mail.

A, da? De la cine?

El se uită ca prostit la laptop, apoi din nou la ea. Ochi lui par roşii şi somnoroşi. Ea îşi încheie nasturii cămăşii. E îşi ridică genunchii sub pătură, lumina ecranului i se reflect: pe figură.

Connell, de la cine? repetă Marianne.

De la o universitate din New York. Se pare că îmi oferă ur loc la masteratul de Arte Frumoase. Ştii tu, programul acel: de scriere creativă.

Ea rămâne stană de piatră, în picioare. Are părul încă ud iar picăturile ce se scurg îi îmbibă un pic materialul cămăşii

Nu mi-ai zis că te-ai înscris la aşa ceva, spune Marianne.

El o priveşte mut.

Adică, felicitări! continuă ea. Nu sunt surprinsă că te acceptă, sunt surprinsă că nu mi-ai pomenit despre asta.

El încuviinţează, cu o figură inexpresivă, apoi se uită din nou la ecranul laptopului.

Nu ştiu, bâiguie el. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar, sincer, m-am gândit că n-am şanse de izbândă.

Păi, ăsta nu-i un motiv să nu-mi spui.

Ce mai contează, oricum nu mă duc. Habar n-am de ce m-oi fi înscris.

Marianne saltă prosopul de pe uşa dulapului şi îşi masează încet cu el vârfurile părului. Se aşază pe scaunul de la birou.

Sadie ştia că te-ai înscris? zice ea.

Poftim? De ce întrebi asta?

Ştia?

Păi, mda... însă nu văd ce importanţă are.

De ce ei i-ai spus şi mie nu?

Connell oftează, frecându-se la ochi cu vârful degetelor, apoi ridică din umeri.

Nu ştiu, zice. Ea m-a îndemnat să mă înscriu. Sincer, mi s-a părut o idee prostească, de-asta nu ţi-am spus.

Eşti îndrăgostit de ea?

Connell se uită lung la Marianne din capătul celălalt al camerei, fără să se mişte şi fără să-şi ia ochii de la ea câteva secunde. Expresia lui e greu de descifrat. Ea îşi întoarce privirea spre prosop.

Faci mişto de mine? zice el.

De ce nu răspunzi la întrebare?

Încurci rău lucrurile, Marianne. Nu-mi place Sadie nici măcar în sensul de a fi amic cu ea, pricepi? Sincer, mi se pare enervantă. Nu ştiu de câte ori trebuie să-ţi spun asta. Îmi pare rău că nu ţi-am pomenit despre înscriere, dar cum ajungi de aici la concluzia că aş fi îndrăgostit de alta?

Marianne continuă să-şi frece vârfurile părului cu prosopul.

Nu ştiu, răspunde ea în cele din urmă. Câteodată simt că îţi doreşti să fii în preajma unor oameni care te înţeleg.

Mda, adică în preajma ta. Dacă ar trebui să fac o listă cu oamenii care nu mă înţeleg deloc, Sadie ar fi printre primii.

Marianne tace din nou. Connell a închis laptopul acum.

Îmi pare rău că nu ţi-am spus, bine? continuă el. Uneori mi-e jenă să-ţi spun lucruri de genul ăsta, pentru că mi se par stupide. Ca să fiu sincer, încă te consider superioară mie. Nu vreau să crezi că, nu ştiu... Că-mi fac iluzii aiurea.

Ea îşi strânge părul în prosop, simţind textura aspră, granulată, a fiecărei fibre. Apoi spune:

Ar trebui să te duci. La New York, vreau să zic. Ar fi bine să accepţi oferta. Da, ar trebui să te duci.

El nu rosteşte o vorbă. Ea îşi ridică privirea. Peretele din spatele lui este gălbui ca o bucată de unt.

Nu, zice el.

Sunt sigură că ai face rost de fondurile necesare.

De ce spui aşa? Credeam că vrei să rămâi aici la anul.

Eu pot să rămân, tu poţi să te duci. E doar un an. Cred că ar trebui să mergi.

El scoate un sunet ciudat, confuz, aproape ca un râset. Îşi atinge gâtul. Ea lasă prosopul jos şi începe să-şi descâlcească părul încet, cu peria.

Mi se pare absurd, zice el. Nu plec la New York fără tine. Nici aici nu aş fi ajuns fără tine.

Este adevărat, se gândeşte ea. S-ar afla în cu totul altă parte, ducând o viaţă complet diferită. Ar fi diferit chiar şi cu femeile, aspiraţiile lui în privinţa iubirii ar fi diferite. Şi Marianne, la rândul ei, ar fi o

cu totul altă persoană. Fără el, ar fi cunoscut vreodată fericirea? în toţi anii aceştia, au fost ca două plante micuţe în aceeaşi brazdă de pământ, crescând una în jurul celeilalte, contorsionându-se ca să-şi creeze

spaţiu, adoptând uneori posturi curioase. Dar, până la urmă, ea a făcut ceva pentru el, a făcut posibilă o nouă viaţă, şi pentru asta se poate bucura întotdeauna.

Mi-ar fi prea dor de tine, zice el. M-aş îmbolnăvi, serios.

La început. Dar pe urmă ţi-ar fi mai bine.

Stau în tăcere acum, Marianne mişcând metodic peria prin păr, căutând noduri şi, încet, cu răbdare, descâlcin-du-le. De-acum nu mai are de ce să fie nerăbdătoare.

Ştii că te iubesc, zice Connell. Niciodată n-o să mai am aceleaşi simţăminte pentru altcineva.

Ea încuviinţează, e de acord. El spune adevărul.

Ca să fiu sincer, nu ştiu ce să fac, adaugă Connell. Zi că vrei să rămân, şi rămân.

Marianne închide ochii. Probabil că n-o să se mai întoarcă, reflectează ea. Sau o să se întoarcă, însă va fi altfel. Ceea ce au acum nu vor mai putea avea. Dar, pentru ea, durerea singurătăţii nu va însemna mare lucru pe lângă durerea pe care o simţea înainte, aceea de a nu valora nimic. El i-a adus bunătatea ca pe un dar, şi acum îi aparţine ei. Lui Connell, viaţa i se deschide în toate direcţiile

deodată. Şi-au făcut mult bine unul altuia. Cu adevărat, se gândeşte ea, cu adevărat... Oamenii se pot schimba cu adevărat unul pe altul.

Ar trebui să te duci, spune Marianne. Eu o să fiu mereu aici. Ştii bine.

Mulţumiri

Mai întâi, vreau să-i mulţumesc lui John PatrickMcHugh, care a fost aproape de romanul acesta cu mult timp înainte ca eu să-l termin şi care, prin îndrumările sale, l-a ajutat în mod substanţial să se dezvolte; lui Thomas Morris, pentru observaţiile detaliate şi judicioase pe marginea manuscrisului; lui David Hartery şi Tim MacGabhann, fiindcă au citit primele versiuni ale capitolelor de început şi mi-au oferit sfaturi înţelepte; lui Ken Armstrong, Iarlei Mongey şi tuturor membrilor grupului de scriitori din Castlebar, cei dintâi care m-au încurajat să scriu; lui Tracy Bohan, pentru că a făcut cam tot ce se putea, în afară de a scrie cartea; lui Mitzi Angel, care a îmbunătăţit atât romanul, cât şi pe mine, ca scriitoare. Mulţumesc familiei lui John; familiei mele, în special părinţilor mei; lui Kate Oliver şi Aoife Comey, ca întotdeauna, pentru prietenia lor. Şi lui John, pentru tot.

Marianne este fiica unei familii înstărite şi locuieşte într-un conac impunător dintr-un orăşel irlandez. Introvertită, cu o inteligenţă uneori prea ascuţită şi cu o înfăţişare incertă, are toate însuşirile pentru a fi marginalizată de colegi. Connell, fiul menajerei, este chipeş şi deştept, popular în

tot liceul. Atracţia care se naşte între cei doi adolescenr are o forţă magnetică. Cum vor evolua ei de-a lungul anilor de facultate şi prin ce transformări va trece relaţia lor? Ce se va întâmpla atunci când diferenţele sociale vor ridica ziduri între ei, când experienţele de viaţă îi vor strivi sub implacabilul lor? Cum îşi vor confrunta cei doi tineri demonii interiori?

Cu *Oameni normali,* SALLY ROONEY îşi confirmă talentul portretistic dovedit încă de la'bestsellerul *Conversaţii cu prieteni,* făcând radiografia celor mai mărunte detalii ale vieţii emoţionale a personajelor. Povestea este alertă şi captivantă, scrisă nemilos, dar cu inflexiuni de tandreţe: nu atât un roman de dragoste, cât mai ales unul de maturizare – despre cunoaşterea de sine, despre metamorfozele prieteniei, despre influenţele familiale şi sociale, precum şi despre barierele dintre noi, cei dintr-o lume conectată, aparent fără bariere.

CURTEA VECHE

CUPRINS

- Ianuarie 2011
- Trei săptămâni mai târziu
- O lună mai târziu
- Şase săptămâni mai târziu
- Două zile mai târziu
- Patru luni mai târziu

- Trei luni mai târziu
- Trei luni mai târziu
- Două luni mai târziu
- Trei luni mai târziu
- Şase săptămâni mai târziu
- Patru luni mai târziu
- Şase luni mai târziu
- Cinci luni mai târziu
- Trei luni mai târziu
- Patru luni mai târziu
- Cinci minute mai târziu
- Şapte luni mai târziu